

Rudolf Ebertshäuser

Mișcarea
penticostalo-carismatică
în lumina Bibliei

Agape

Prima ediție 2012

Copyright by Editura Agape

Traducere: Olimpiu S. Cosma

Corectare: Dieter Guist

Copertă: Daniela Blebea

Tipar: Tipografia Agape

Str. Podului nr. 8

505200 Făgăraș/BV

tel./fax 0268-214802

e-mail: olycosma@yahoo.com

internet: www.edituraagape.ro

ISBN 978-973-694-186-3

Cuprins

Introducere.....	5
1. Penticostalii și carismaticii – Trezirea din vremea sfârșitului sau înșelarea din vremea sfârșitului?.....	7
1. Introducere: viziunile carismatice privind o trezire în vremea sfârșitului.....	7
2. Ce ne învață Biblia despre vremea sfârșitului?.....	9
3. Păziți-vă de falșii profeți din zilele de pe urmă!.....	23
4. Originile și esența mișcărilor penticostale și carismatice.....	29
2. „Botezul spiritual“ carismatic și botezul biblic în Duhul Sfânt.....	43
1. Învățăturile carismatice despre „botezul spiritual“ ca o a „doua binecuvântare“.....	43
2. Învățătura Bibliei: Când primește un credincios Duhul Sfânt?.....	46
3. Învățătura Bibliei: Ce este „botezul în Duhul Sfânt“ și când îl primim?.....	56
4. Adevăratul dar al Duhului Sfânt și duhul fals care lucrează în „botezul cu Duh“ al carismaticilor.....	60
5. Nevoia urgentă de o viață umplută cu Duh și de adevărata trezire.....	87
3. Mai vorbește Dumnezeu astăzi prin profeți și minuni?.....	93
1. Pretenția mișcării penticostale și carismatice că posedă darurile apostolice.....	93
2. Învățătura din scrisorile apostolice privind darurile harului.....	100
3. Darul profeției în lumina Bibliei.....	119
4. Biblia avertizează serios cu privire la profeții falși din vremea sfârșitului.....	126
5. Darurile semnelor miraculoase în lumina Bibliei.....	137
6. Ținerea de Cuvântul lui Dumnezeu demn de încredere!.....	156
4. „Închinarea“, „vorbirea în limbi“, „scoaterea demonilor“ – practici carismatice sub lupă.....	159
1. „Lauda“ carismatică și închinarea biblică a bisericii.....	159
2. „Vorbirea în limbi“ carismatică și vorbirea în 167	
3. Lupta împotriva demonilor? Scoaterea demonilor și „războiul spiritual“ în perspectivă biblică.....	186
4. „Rugăciune autoritară“? Practicile carismatice de rugăciune sub lupă.....	203
5. O istorie și evaluare a mișcării penticostale și carismatice.....	217
1. Apariția și răspândirea mișcării penticostale.....	217
2. Apariția și răspândirea mișcării carismatice.....	222
3. Mișcarea carismatică îi cucerește pe evanghelici.....	225
4. Încercare de evaluare spirituală.....	227
5. Biserica fidelă Bibliei în controversă cu înșelările din vremea sfârșitului.....	238
Anexă.....	243

Introducere

Cu greu am putea găsi astăzi creștini care să nu fi ajuns în vreun fel în contact cu învățăturile și influența mișcării penti-costalo-carismatice. Pretențiile acestei mișcări sunt pentru mulți atrăgătoare și convingătoare. Ea afirmă că înfăptuiește întoarcerea la creștinismul din perioada Bisericii Primare și că este prevestitoare a unei mari treziri mondiale.

La prima vedere, multe caracteristici ale acestei mișcări sunt în concordanță cu ceea ce relatează Noul Testament despre apostoli și despre primii creștini. Ca și atunci, în cercurile penticostalo-carismatice sunt vindecați oameni în chip miraculos, există mesaje profetice, vorbiri în limbi.

Carismaticii par uneori să radieze de bucurie, dar și de optimism, credință puternică și iubire. În timpul serviciilor divine la care iau parte, în punctul central stă experiența „prezenței lui Dumnezeu“, iar emoțiile au un efect puternic. Toate acestea îi atrag pe mulți oameni de astăzi.

Adesea, de abia când privim mai îndeaproape mișcarea observăm lucruri care ne surprind în mod neplăcut. Printre acestea s-ar număra momentul când în același timp sute de oameni vorbesc tare, se roagă sau poruncesc diavolului în „limbi“ neînțelese. Sau când în timpul „serviciilor divine“ niște persoane, aflate sub efectul duhului carismatic, cad jos pe spate într-o stare de leșin, tremură sau grohăie, când în public demonii din unii urlă tare, sau când pastorul, în loc să predice, izbucnește în râs și râde fără să se poată opri, sau merge clătinându-se ca beat „în duh“ pe platformă.

Ce putem crede despre aceste mișcări? Mulți credincioși sunt destul de confuzi în această privință. În cercurile evanghelice, învățăturile și practicile penticostalilor au fost respinse la început și evitate ca fiind ceva nebiblic; astăzi însă, aproape toate grupările evanghelice și-au schimbat poziția și prezintă în mod elogios carismatismul, cel puțin în varianta lui „moderată“.

În definitiv, numai o examinare pe baza învățăturii sănătoase a Bibliei poate să lămurească cu adevărat această mișcare. Dacă vrem să cercetăm duhurile ca să vedem dacă sunt de la Dumnezeu, așa cum ne somează 1.Ioan 4:1 în mod expres să facem, atunci etalonul trebuie să fie Biblia, „Cuvântul adevărului“ dat de Dumnezeu.

În calitatea noastră de copii maturi ai lui Dumnezeu nu trebuie să ne lăsăm duși încolo și înapoi de orice vânt de învățătură (Ef.4:14), ci să cercetăm Scriptura ca să vedem dacă învățăturile care ni se predică corespund cu adevărat învățăturii ei (cf. Fap.17:11). Pentru aceasta avem nevoie de o privire de ansamblu asupra liniilor și tuturor afirmațiilor Bibliei – fiecare fals învățător poate să scoată din context un citat biblic și să-l denatureze în așa fel, încât să-i sprijine aparent afirmațiile. Învățătura biblică ține seamă de toate afirmațiile Scripturii și vede și marile contexte.

În această carte vom supune cele mai importante învățături și practici ale mișcării penticostalo-carismatice testului de autenticitate al învățăturii biblice. Lucrul acesta se va face aici în mod concis și clar pe baza interpretării unor afirmații biblice importante. Cine dorește să facă un studiu mai aprofundat poate folosi cartea mea *Mișcarea carismatică în lumina Bibliei*.

Eu însumi am fost mai mulți ani penticostal și carismatic activ și convins, și deci cunosc această mișcare din proprie experiență. Nu scriu această carte din dorința de a-mi etala cunoștințele și nu vreau să condamn sau să depreciez un adept al acestei mișcări. Dorința și rugăciunea mea este ca niște credincioși să se elibereze prin învățătura sănătoasă de niște influențe nebiblice și înșelătoare și să se ferească de seducerea care se face în aceste vremuri de pe urmă, pentru a putea să-L urmeze pur și fidel pe Domnul Isus.

Penticostalii și carismaticii – Trezirea din vremea sfârșitului sau înșelarea din vremea sfârșitului?

1. Introducere: viziunile carismatice privind o trezire în vremea sfârșitului

Mișcarea penticostală și cea carismatică se consideră primul val al unei mari revărsări a Duhului Sfânt în vremea sfârșitului înainte de a doua venire a Domnului Isus. Membrii ei cred că Dumnezeu a promis prin profetul Ioel că în zilele de pe urmă va revărsa Duhul Său peste Biserică și peste întreaga lume păgână – „peste orice carne“, cum scrie în Ioel 2:28. Ei se așteaptă ca Duhul lui Dumnezeu să fie revărsat peste popoare întregi, peste milioane și miliarde de oameni, și mulți dintre profeții lor au prezis o asemenea revărsare care să aibă drept consecință o trezire și o renaștere puternică fără paralelă în istorie.

În cursul acestei a doua „Zi a Cincizecimii“, ei spun că Dumnezeu va da din nou toate darurile supranaturale ale Duhului care se găseau pe timpul apostolilor, cum ar fi profeția, vindecările, vorbirea în limbi necunoscute, etc. Potrivit învățăturilor lor, Dumnezeu va numi noi apostoli și noi profeți care vor conduce copiii lui Dumnezeu din vremea sfârșitului la mari succese. Bisericile actuale penticostale și carismatice se înțeleg ca o avangardă, ca precursorii acelei revărsări uriașe despre care se crede că va veni curând – de fapt, e anunțată aproape zilnic de vreun profet carismatic în lume.

Adepții mișcării penticostalo-carismatice cred că datoria lor este să facă acea mare revărsare să vină prin rugăciuni și „luptă spirituală“ împotriva duhurilor rele, prin campanii uriașe de „evangelizare“ care arată multe semne și minuni, și prin lucrarea „apostolilor“ și „profeților“ lor de la care se așteaptă pregătirea căii pentru viitoarea trezire.

Această viziune a unei creștinătăți dinamice, pline de putere și influență, care va vedea și mai multă glorie și succes decât Biserica apostolică și triumful definitiv al evangheliei în lume, este foarte atrăgătoare pentru mulți creștini de azi. Aceste grupări au o perspectivă dinamică și optimistă, mobilizează mase de oameni, iar succesul pare să le confirme învățăturile: Se estimează că vreo 600 de milioane de oameni aparțin mișcărilor penticostale și carismatice – inclusiv o mare parte de membri carismatici ai Bisericii Romano-catolice.

Dar marea întrebare nu este: Sunt aceste învățături atractive? Ci: Sunt aceste învățături adevărate? Sunt ele în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu învățătura apostolilor pe care o găsim în Sfânta Scriptură?

Ca și copii ai lui Dumnezeu care trăiesc în vremea sfârșitului suntem frecvent avertizați de Cuvântul lui Dumnezeu să fim cu băgare de seamă ca să nu fim înșelați de profeți falși și de învățători falși:

„El a șezut jos pe muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acesta?“ Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: „Eu sunt Cristosul!“ Și vor înșela pe mulți... Căci se vor scula cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte“ (Mt.24:3-5,24-25).

„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu, căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși“ (1.Io.4:1).

„Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun“ (1.Tes. 5:21).

De aceea, dorim să testăm învățăturile și profețiile, puterile și darurile mișcării penticostalo-carismatice prin standardul care nu se schimbă niciodată al Sfintei Scripturi.

2. Ce ne învață Biblia despre vremea sfârșitului?

Un lucru pe care trebuie să-l subliniem de la bun început este importanța vitală a învățaturii biblice sănătoase pentru noi care trăim în zilele de pe urmă ale dispensației noastre actuale. Cu adevărat, mulți „învățători“ și mulți „profeți“ sunt printre noi care ne spun istorii fascinante și imaginare în loc să predice și să-i învețe pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu.

În câteva cazuri le putem vedea adevăratul caracter ca înșelători în serviciul lui Satan din viața și din roadele „lucrării“ lor: Ei fac bani mulți cu predicarea și cu vindecările lor și trăiesc în lux; seduc femei și comit adulter; dau ca învățătură erezii clare și pervertesc adevărul biblic. Dar uneori lucrurile nu sunt așa de evidente; mulți creștini sunt duși în rătăcire din cauză că se încred în învățătorii falși și îi consideră lucrători ai Domnului plini de putere. Le lipsește discernământul biblic și nu cunosc Scripturile așa cum ar trebui.

1. Mai întâi de toate avem nevoie de o *cunoaștere solidă a tuturor Scripturilor*. Învățătorii falși folosesc totdeauna citate din Scriptură ca să-și justifice învățăturile înșelătoare. Dar ei scot din context aceste pasaje biblice și le fac să spună ceva cu totul diferit. De asemenea, ei folosesc câteva pasaje biblice și trec cu vederea altele care ar arăta că interpretarea lor este

greșită. Pentru a detecta asemenea falsificări, trebuie să ne cunoaștem Biblia de la Geneza până la Apocalipsa! Prin urmare, este foarte util să citim întreaga Biblie o dată pe an, sau cel puțin tot la doi ani.

2. Mai avem nevoie de o *înțelegere a doctrinei biblice*. Doctrina biblică se capătă prin studierea și compararea tuturor pasajelor biblice relevante pe un anumit subiect, pentru a se vedea adevărul lor înțeles. Doctrina biblică se bazează pe toată Scriptura și nu contrazice niciun pasaj. Învățătura falsă se bazează de obicei doar pe unele pasaje biblice interpretate arbitrar și trece cu vederea alte pasaje care ar corecta-o.

3. A treia cheie importantă pentru doctrina biblică și discernământ este faptul că *standardul doctrinar decisiv al credincioșilor este învățătura apostolilor* (Fap.2:42) pe care o găsim în scrisorile Noului Testament. Mulți învățători falși vin și încearcă să ne învețe erezii prin folosirea Vechiului Testament (de ex., că credincioșii sunt obligați să țină Sabatul) sau prin interpretarea greșită a unor pasaje luate din Evanghelii ori din cartea Faptele, în timp ce trec cu vederea Scrisorile apostolilor care ne dau cheia autorizată pentru înțelegerea și aplicarea întregii Biblii, inspirate direct de Capul nostru înviat, Cristosul.

Dacă dorim să dobândim o bună cunoaștere a învățăturii sănătoase, trebuie să studiem Biblia în întregime. Este nevoie să încercăm să înțelegem sensul fiecărui verset și cuvânt din Biblie pentru a scoate din ele adevărata învățătură. Aceasta înseamnă că trebuie să dăm atenție la trei puncte mai importante:

1. Trebuie să ne asigurăm că *citim o bună traducere a Bibliei care este fidelă originalului și lipsită de influențe teologice liberale și moderniste*. O serie de versiuni moderne ale Bibliei nu sunt fidele originalului și duc la înțelegeri și învățături greșite.

2. *Ar trebui să folosim o concordanță pentru a găsi toate pasajele unde apare subiectul pe care îl studiem, de exemplu vindecarea, semne și minuni, limbi*. Este important pentru studiul biblic să obținem o imagine generală a ceea ce spune Biblia despre un anumit subiect. Avem nevoie să privim fiecare pasaj biblic și să le interpretăm pe toate laolaltă; apoi vom avea un punct de vedere bine fondat.

3. *Ar trebui să folosim comentarii biblice bune care nu sunt influențate de teologia liberală sau de învățături false*. Am recomanda, printre altele, Biblia Scofield și comentariile lui William MacDonald și John MacArthur (sub rezerva lui 1.Tes.5:21!).

a) Lumea păgână din vremea de pe urmă: Trezire sau fărâdelege?

Profeții și predicatorii pentecostali și carismatici sunt convinși că milioane de oameni, de fapt orașe, țări și popoare întregi se vor întoarce la Cristos ca rezultat al revărsării puternice a Duhului pe care o anunță ei. Dar este oare această profecție optimistă sprijinită de profecția inspirată a Bibliei? Ce spune Biblia despre dezvoltarea lumii cu puțin înainte de revenirea lui Cristos?

Nu putem examina toate pasajele biblice care au legătură cu acest subiect, dar câteva dintre ele vor da o imagine clară. Primul vine din partea singurului și unicului mare Profet pe care Dumnezeu L-a trimis Israelului și lumii, Domnul nostru Isus Cristos. El i-a învățat pe discipolii Lui despre vremurile când El ca Fiul al Omului va reveni:

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: mâncau, beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți. Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma: oamenii mâncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau; dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer, și i-a pierdut pe toți. Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului“ (Lc.17:26-30).

Domnul spune aici că lumea în vremea sfârșitului va semăna cu lumea existentă cu puțin timp înainte de potop. Oare a fost aceea o vreme de trezire, de convertire a multor milioane? Ce spune Biblia?

„Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău... Dumnezeu S-a uitat spre pământ, și iată că pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ“ (Gen.6:5,12).

Exact aceasta va fi starea morală și spirituală a omenirii când Se va întoarce Domnul – potrivit propriilor Sale cuvinte nedezmințite! Nici vorbă de „trezire în masă“ și „revărsare a Duhului Sfânt“ – ci apostazie în masă, ocultism și rebeliune clară împotriva lui Dumnezeu. Așa cum a fost în zilele lui Noe, majoritatea copleșitoare a oamenilor își vor bate joc de predicatorii dreptitudinii [conformării cu standardul divin] și-și vor împinge nebunia păcătoasă până la un punct în care mânia lui Dumnezeu nu va mai fi reținută, ci trebuie să fie turnată peste răufăcători.

Domnul nostru mai spune că vremurile de pe urmă vor fi ca zilele lui Lot, care a fost nevoit să vadă comise toate lucrurile rele și perversiunile morale ale sodomiților. Printre ei nu s-au putut găsi nici măcar zece oameni drepecți, altfel orașul ar fi putut fi salvat. Oare nu trăim timpul când vedem „renașterea“ păcatelor Sodomei la scară foarte mare? Oare nu este adevărat că nu numai lumea, ci și fațada exterioară a „creștinătății“ păgâne se îndreaptă rapid spre căile stricate ale Sodomei? Sfârșitul acestor lucruri va fi mânia lui Dumnezeu și nu „vindecarea națiunilor“!

De aceea, Biblia ne învață foarte limpede că lumea va fi plină de fărâdelege și păcate perverse în zilele de pe urmă, și cei mai mulți dintre oameni nu se vor pocăi (cf. Ap.9:21; 16:9-11). 2.Tesaloniceni 2:7-9 arată că fărâdelegea crește în final și că-și va avea punctul culminant când va veni Anticristul. În 2.Tesaloniceni 1:7-9 găsim că Domnul Isus, când va reveni pe pământ, va trimite judecata asupra tuturor celor care nu ascultă de El:

„Și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui“.

De asemenea, în Apocalipsa 18:23 Cuvântul lui Dumnezeu spune că Prostituata Babilon a înșelat toate națiunile prin vrăjitoria ei. Cum este posibil lucrul acesta când toate națiunile s-au convertit? Știm, desigur, că va exista un timp când toate națiunile se vor converti, dar va fi doar o rămășiță purificată a națiunilor în Regatul Mesianic după marile judecăți ale lui Dumnezeu, și nu în epoca Bisericii, când există doar o mică minoritate salvată din națiuni.

b) Biserica în vremurile de pe urmă: triumf sau decădere?

Învățătorii și profeții penticostali și carismatici pretind frecvent că vremea sfârșitului este timpul triumfului și creșterii uriașe pentru Biserică. Echipată cu apostoli, cu profeți, cu daruri supranaturale și cu plinătatea Duhului, se presupune că trebuie să vedem milioane de creștini convertiți recent dând năvală în Biserică. Se spune că ea este capul, nu coada. Ea va învinge chipurile forțele întunericului și le va arunca în Adânc, eliberând prin aceasta masele de aspirare. Ea va restabili Regatul lui Dumnezeu pe pământ.

Dar când consultăm Biblia și studiem învățăturile apostolilor inspirați ai lui Isus Cristos pe această temă, vedem o imagine care este total diferită de cea de mai sus. Din nou, nu putem acoperi toate pasajele biblice relevante, dar ne vom concentra asupra a două profeții inspirate privind situația Bisericii în zilele de pe urmă:

„Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfăți; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia“ (2.Tim.3:1-5).

Aici vedem că vremurile de pe urmă nu sunt vremuri de triumf și etalare a puterii pentru adevărata Biserică. În loc de aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că aceste vremuri vor fi periculoase, grele și grave. Motivul principal dat în pasajul nostru este predominarea și influența unor oameni din creștinătate care trăiesc ca păcătoșii din Romani 1 – dar pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu, credincioși adevărați!

Ei au o formă, o înfățișare exterioară de evlavie sau teamă de Dumnezeu, dar îi neagă puterea și însăși esența! Ei sunt creștini falși care nu au Duhul Sfânt, nu au nicio dorință să asculte de Dumnezeu, nicio mentalitate spirituală, ci sunt deschiși pentru orice erezie și învățătură greșită, și tind să tragă în jos Biserica în sfera acestei lumi.

A doua profeție inspirată se găsește în a doua Scrisoare către Timotei – o Scrisoare foarte importantă de studiat pentru credincioșii adevărați în zilele de pe urmă!

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățătorii după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite“ (2.Tim.4:3-4)

Aici ni se prezintă o a doua trăsătură tipică a creștinătății din vremea sfârșitului: cei care își zic creștini nu vor suporta învățătura sănătoasă a Bibliei. Lor nu le place învățătura apostolilor despre pocăință, credința în Cristos, spiritul de sacrificiu și faptul de a fi crucificat cu Cristos, renunțarea la lume și la poftele ei, etc. De fapt, ei vor nega aceste adevăruri, deoarece îi împiedică să trăiască după placul lor.

Ei își vor întoarce conștient urechile de la adevăr – un act foarte serios de îndepărtare de Dumnezeu și de credință! Această atitudine depravată față de adevăr este baza pentru forțele înșelării din vremea sfârșitului de a-i orbi pe acei creștini falși; ei vor cădea pradă înșelărilor puternice, pentru că n-au primit iubirea adevărului:

„Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți“ (2.Tes.2:9-12)

Acest pasaj biblic este de importanță fundamentală pentru înțelegerea biblică a mișcării penticostalo-carismatice. Aceleași principii care operează în vremea sfârșitului când va fi dezvăluit Anticristul operează și astăzi. Mulți creștini falși care au respins adevărata evanghelie a lui Cristos și preferă basme în loc de învățătura sănătoasă a lui Dumnezeu (2.Tim.4:3-4) se vor întoarce spre profeții și învățătorii falși din mișcarea penticostalo-carismatică, care este, de fapt, o mișcare aflată pe punctul de a pregăti venirea Anticristului, așa cum vom vedea mai târziu.

Întrucât acești oameni resping adevărul divin, care îi îndeamnă să se pocăiască și să-și predea viața lui Cristos, ei îi vor îmbrățișa cu înflăcărare pe profeții și învățătorii falși care le spun basme – istorii inventate și învățături fanteziste, imagine care le permite să trăiască în păcat și erezie. Acești învățători falși sunt plătiți bine pentru predicarea unui mesaj care gădilă plăcut urechile ascultătorilor: „Dumnezeu îți binecuvântează căile; Dumnezeu este prietenul tău; Dumnezeu îți dă sănătate, bogăție și putere“. Aceasta este o judecată divină (1.Pt.4:17); acești oameni sunt înrobiți de înșelăciunile puternice pentru că au respins adevărul care să-i facă liberi.

O a treia profeție trebuie văzută în context cu acestea două, și ea arată forțele spirituale care declanșează tendințele puternice ale înșelării în Biserica din vremea sfârșitului:

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor; abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor“ (1.Tim.4:1-2).

Aici avem în vedere și vremurile de pe urmă și, după cum vedem, cauza ascunsă pentru toate ereziile și învățăturile false din Biserică este *activitatea demonilor*, a duhurilor înșelătoare care îi duc pe oameni în rătăcire prin puteri, viziuni false, vise, semne și minuni, dar și prin doctrine inventate cu iscusință care pervertesc învățăturile Bibliei și îi duc pe oameni pe

calea lată.

Aceasta confirmă din nou învățătura din 2.Tesaloniceni 2:9-11, deoarece puterile lui Anticrist și puternicele înșelări au în mod clar o natură demonică. Această profecie face în mod evident aluzie la începuturile Bisericii Romano-catolice din v. 3, dar se poate aplica oricărui alt curent eretic din Biserica lui Dumnezeu; ea are o relevanță specială pentru mișcarea pentico-stalo-carismatică, unde aceste duhuri înșelătoare operează mai fățiș și mai masiv decât în multe alte erezii.

Biblia ne învață că erezia și eroarea vor experimenta o creștere rapidă în vremea sfârșitului; de fapt, această creștere ne-naturală, distructivă este asemănată în Cuvântul lui Dumnezeu cu cea a celulelor canceroase:

„Ferește-te de vorbările goale și lumești, căci cei ce le țin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu. Și cuvântul lor va roade ca cangrena [cancerul]. Din numărul acestora sunt Imeneu și Filet“ (2.Tim.2:16-17).

„Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși“ (2.Tim.3:13).

Când luăm împreună aceste profeții și le comparăm cu doar câteva aluzii din Noul Testament (de ex. 2.Pt.2:1-2; 3:3; Iu.1:17-19; 1.Io.4:17; Fap.20:29-30), putem trage în siguranță concluzia că apostolii ne învață chiar opusul a ceea ce ne spun profeții falși carismatici de azi. Situația Bisericii din vremea sfârșitului va fi mai degrabă precară; vor exista multe înșelări și învățături greșite, mulți creștini falși și învățători falși, iar credincioșii sănătoși vor avea de luptat ca să țină adevărata cale a lui Cristos. Ei vor avea doar puțină putere (Ap.3:8).

Noul Testament nu ne învață nicăieri că vor exista apostoli sau profeți noi, ori semne și minuni spre sfârșitul epocii Bisericii; în loc de aceasta, el ne avertizează ferm împotriva falșilor apostoli (2.Cor.11:13; Ap.2:2), falșilor profeți (Mt.7:15-23; 24:11,24; 1.Io.4:1; Ap.19-20), falșilor învățători (1.Tim.4:1-2; 2.Tim.4:3-4; 2.Pt.2:1; 1.Io.2:18-26; 2.Io.1:7-11) și falselor semne și minuni (Mt.24:24; 2.Tes. 2:9; Ap.13:13-14; 16:14) din vremea de pe urmă.

c) Profeția lui Ioel: Peste cine va fi revărsat Duhul?

Una dintre principalele dovezi biblice pentru învățăturile mișcării pentico-stalo-carismatice pare să fie mărețea profetie a lui Ioel din Vechiul Testament, unde s-a profetit pentru vremea sfârșitului o revărsare a Duhului Sfânt „peste orice carne“. Această profecie este citată foarte des de penticostali pentru a arăta că așteptarea de către ei a marii treziri este justificată biblic. Dar oare așa stau lucrurile? Ce spune de fapt profetul? Cine va primi în definitiv acea revărsare a Duhului lui Dumnezeu?

Să citim acest text important:

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea.

Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum; soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgădui Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul“ (Ioel.2:28-32)

La prima vedere, cineva ar putea spune: penticostalii au un argument aici! Cuvântul spune că Duhul va fi revărsat peste orice carne! Aceasta înseamnă evident că în cele din urmă toți oamenii de pe pământ vor primi Duhul în vremea sfârșitului! Aproape toți penticostalii și carismaticii înțeleg în felul acesta acest text; ei afirmă că toți oamenii vor fi într-o zi umpluți cu Duhul lui Dumnezeu, și lucrul acesta este subliniat de zeci de „viziuni“ și „revelații“ care arată milioane și milioane de oameni în laudă extatică, umplând stadioane și locuri publice de mari dimensiuni, orașe întregi care se „convertesc“ și națiuni întregi care sunt „vindecate de Duh“.

Trebuie însă să citim Cuvântul lui Dumnezeu cu mare atenție și precizie pentru a-i afla adevăratul înțeles. Un lucru deosebit de important este să citim și să interpretăm Scripturile în contextul lor și nu scoase din context. De aceea, vom citi textul încă o dată, dar vom include de data aceasta versetele precedente și următoare:

„Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi, și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară! Și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară. După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii“ (Ioel.2:26-28)

Acum, când includem versetele care precedă mesajul nostru, înțelegem mai limpede cine va primi în realitate Duhul Sfânt în zilele de pe urmă: poporul Israel! Este absolut clar cine sunt fiii voștri și fiicele voastre – fiii și fiicele rămășiței temătoare de Dumnezeu din poporul Israel ales cândva, care vor fi acceptați să fie din nou poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, când Biserica va fi răpită și luată la cer.

Dar de ce spune Dumnezeu: „peste orice carne“? Acum, dacă studiem Vechiul Testament, dispensația Legii, vom realiza că sub Lege nu orice credincios sau israelit temător de Dumnezeu a primit Duhul lui Dumnezeu. Acest privilegiu a fost atunci doar pentru câteva unelte alese: conducători și regi ca Moise și David; mari preoți temători de Dumnezeu și profeți. Oamenii obișnuiți ai lui Dumnezeu n-au primit Duhul în zilele acelea (cf. Num.11:29).

Dar lucrul acesta se va schimba atunci când Israelul va fi acceptat din nou ca poporul lui Dumnezeu, când Noul Legământ va fi realizat pentru Israel. Atunci Dumnezeu Își va pune Duhul în inima fiecărui credincios (Ez.11:19; 36:26), așa că atunci când Duhul va fi revărsat peste Israelul renăscut din vremea sfârșitului, El va fi revărsat nu numai peste preoți și profeți, ci peste orice carne, adică peste toți israeliții convertiți – fii și fiice, bătrâni și tineri, servitori și servitoare. Acesta este singurul sens posibil al cuvintelor „peste orice carne“ din acest pasaj; e imposibil să includem masele de națiuni păgâne în această expresie, așa cum vom vedea mai jos.

Această interpretare este confirmată de alte câteva profeții din Vechiul Testament; vom cita doar două dintre ele (cf. și Is.32:15; Ez.39:29):

„Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta și binecuvântarea Mea peste odraslele tale“ (Is.44:3)

„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amar, cum plânge cineva pe un întâi născut“ (Zah.12:10).

De aici se vede limpede că revărsarea anunțată de profetul Ioel va fi peste poporul Israel convertit și nu peste toate națiunile. Dimpotrivă, versetele care urmează după această profeție arată că în același timp națiunile păgâne se vor confrunta cu o judecată aspră din partea Domnului:

„Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile și le voi pogori în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea“ (Ioel.3:1-2).

Modul în care apostolul Petru îl citează pe Ioel în Fapte 2:16-21 confirmă în esență acest punct de vedere. Petru nu spune: Aici găsiți profeția împlinită, ci spune pur și simplu că revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii este de aceeași calitate ca cea prezisă de Ioel. De fapt, semnele din cer menționate în Ioel 2:30-31 nu s-au împlinit în Ziua Cincizecimii, și deci revărsarea poate fi interpretată doar ca o primă sau parțială împlinire, în timp ce împlinirea finală ori completă va trebui să aibă loc în zilele de pe urmă.

În Ziua Cincizecimii, Duhul a fost revărsat într-un mod asemănător celui care va avea loc în zilele de pe urmă, când se va face împlinirea completă a profeției lui Ioel. Duhul a fost revărsat numai peste evreei care invocau numele Domnului; Duhul a fost revărsat în Ierusalim și a adus poporului lui Dumnezeu adevăratele daruri profetice. Dar scopul acestei revărsări a fost total diferit de cel care va veni. În Ziua Cincizecimii, Duhul a venit ca să formeze Biserica lui Isus Cristos, Adunarea lui Dumnezeu, un nou popor al lui Dumnezeu format din foști evrei și neevrei care urmau acum să devină un singur om nou în Cristos.

Duhul lui Dumnezeu a fost revărsat o singură dată peste Biserică; după promisiunea Domnului nostru, acest Duh al adevărului va rămâne pentru totdeauna cu Biserica; El va locui cu toți credincioșii în dispensația Bisericii și va fi în ei toți (Io.14:16-18). Nu mai auzim niciodată de vreo promisiune că vor exista mai multe revărsări ale acestui Duh peste Biserică, deoarece El a fost revărsat odată pentru totdeauna în Ziua Cincizecimii și va rămâne pentru totdeauna cu Biserica: „pe care L-a vărsat din belșug peste noi, prin Isus Cristos, Mântuitorul nostru“ (Ti.3:6).

d) Profeții penticostali spun minciuni și denaturează cuvintele Dumnezeului cel viu

Când comparăm „profețiile inspirate“ ale taberei penticostale și carismatice și învățăturile lor cu Cuvântul profetic cu adevărat inspirat al Scripturii (2.Pt.1:19-21), atunci se vede foarte limpede că există o contradicție fundamentală. O singură afirmație poate fi adevărată. Dacă dăm dreptate carismaticilor, trebuie să fie o mare revărsare a Duhului în zilele de pe urmă peste toate popoarele, și miliarde se vor converti înainte ca Domnul Isus să Se întoarcă. Dacă dăm dreptate Bibliei, atunci va fi fărâdelege, păcat sodomit din abundență și mișcare anti-creștină în lume, iar Biserica va fi dominată de erezii, falși profeți și pseudo-credincioși – va fi o mare apostazie în loc de o mare trezire!

Acum, cine are dreptate? Putem să dăm crezare doar uneia dintre variante. Desigur, fiecare credincios adevărat ar trebui să accepte învățătura Bibliei și să respingă teoriile deșarte ale falșilor profeți penticostali. Am văzut în cazul profeției lui Ioel că falsele învățături ale carismaticilor pot fi păstrate numai dacă se denaturează adevărul înțeles al Cuvântului lui Dumnezeu. Falșii profeți din zilele de pe urmă comit astfel același păcat ca falșii profeți din străvechiul Israel, despre care Domnul a fost nevoit să spună:

„Prorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, și cine a auzit Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu! ,Pentru ce să amesteci paietele cu grâul? zice Domnul'. ,Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca?' ,De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care își ascund unul altuia cuvintele Mele'. ,Iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care iau cuvântul lor și-l dau drept cuvânt al Meu'. ,Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc și rătăcesc pe poporul Meu cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, și nu sunt de niciun folos poporului acestuia, zice Domnul'. ,Dacă poporul acesta sau un proroc sau un preot te va întreba: ,Care este amenințarea Domnului?' să le spui care este această amenințare: ,Vă voi lepăda, zice Domnul'. ,Și pe prorocul, pe preotul sau pe acela din popor care va zice: ,O amenințare a Domnului', îl voi pedepsi, pe el și casa lui! Așa să spuneți însă, fiecare aproapelui său, fiecare fratelui său: ,Ce a răspuns Domnul?' Sau: ,Ce a zis Domnul?' Dar să nu mai ziceți: ,O amenințare a Domnului', căci cuvântul fiecăruia va fi o amenințare pentru el, dacă veți suci astfel cuvintele Dumnezeului Cel viu, cuvintele Domnului oștirilor, Dumnezeului nostru!“ (Ier.23:28-36).

3. Păziți-vă de falșii profeți din zilele de pe urmă!

Am văzut până acum că învățăturile taberei pentecostalo-carismatice sunt contrare Bibliei și descriu o trezire iluzorie în masă în zilele de pe urmă. Biblia îi demască pe acești oameni ca profeți falși și învățători falși. Dar Biblia are mai multe de spus despre această mișcare – și acestea sunt pasaje biblice care rareori sunt luate în serios sau explicate de carismatici. Biblia ne avertizează frecvent și serios în privința unei influențe puternice a falșilor profeți înșelători din vremea sfârșitului, și ar trebui să privim mai cu luare aminte la aceste avertizări.

a) Avertizarea contra falșilor profeți din Matei 24

Mai întâi de toate, ar trebui să privim la importanța cuvântare a Domnului nostru de pe Muntele Măslinilor, unde El îi învață pe discipolii Săi despre vremea sfârșitului, momentul glorios când El, Fiul Omului, va veni în putere și glorie ca să-Și instaureze Regatul. Perioada de dinaintea acestui mare eveniment va fi caracterizată de anumite trăsături, iar unul dintre ele, cel mai proeminent, va fi activitatea falșilor profeți:

„El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: „Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acesta?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: „Eu sunt Cristosul!” Și vor înșela pe mulți.

Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.

Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omori; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți. Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit...

Căci se vor scula Cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte” (Mt.24:3-13,24-25)

În acest pasaj foarte important, Domnul arată anumite trăsături caracteristice ale zilelor de pe urmă. Ar trebui să observăm că aici se include timpul când Biserica va fi pe pământ, dar și timpul de după aceea când va veni Anticristul, când va avea loc Marea Strămtorare, iar rămășița din Israel se va întoarce la Dumnezeu. Aceste caracteristici din vremea sfârșitului vor lua forma unor dureri ca cele de la nașterea unui copil (acesta este sensul cuvântului „dureri” din Mt.24:8). Aceasta înseamnă: manifestările cum ar fi falșii profeți, războaiele, foametea, etc. vor avea loc cu intensitate și frecvență crescândă pe măsură ce se apropie sfârșitul.

De fapt, prima și cea mai proeminentă trăsătură pe care o menționează Domnul nostru ca fiind caracteristică a zilelor de pe urmă este înșelarea: *„Drept răspuns, Isus le-a zis: „Băgați de seamă să nu vă înșele cineva”* (v. 4). Această înșelare din vremea sfârșitului va avea o mască creștină. Falșii profeți vor veni în numele lui Cristos și vor vorbi la persoana întâia, ca și cum Cristos ar vorbi prin ei: „Eu sunt Cristosul”. Avertizarea împotriva lor este repetată de două ori în textul nostru – un fenomen foarte rar, care arată cât de mare e pericolul. *„Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți”* (v. 11). *„Căci se vor scula Cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși”* (v. 24).

Prin urmare, avem avertizarea Domnului nostru iubitor că, în zilele de pe urmă, în Biserică se vor răspândi falși profeți și false semne și minuni, întrucât cel rău încearcă să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu și să-i ducă pe o cale greșită.

b) Cum să-i detectăm pe falșii profeți: Matei 7

Dar avertizările privind acești falși profeți intră și mai în amănunt. În Matei 7, Domnul nostru Isus Cristos ne dă o lecție despre falșii profeți, și am face bine să-i dăm atenție.

„Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (Mt.7:15-23)

Aici avem mai multe indicii de care ne vom ocupa în cele ce urmează:

1. Mai întâi de toate, să observăm ce este în Scriptură un profet fals. În originalul grec al Noului Testament, numele înseamnă „profet mincinos, înșelător”. Prin urmare, el pretinde că este profet, dar e un falsificator și spune minciuni copiilor lui Dumnezeu. Acum, ce este un profet adevărat în Biblie? E un vorbitor ales, sfințit al lui Dumnezeu Însuși, care nu spune propriile sale cuvinte, ci transmite înseși cuvintele Domnului care l-a trimis. Un profet adevărat este un mesager inspirat al lui Dumnezeu. Un profet fals e o persoană care pozează drept mesager al lui Dumnezeu și pretinde că are un nou cuvânt din partea lui Dumnezeu, dar în realitate spune minciuni și viziuni false; el e un vorbitor al lui Satan care îi duce în rătăcire pe copiii lui Dumnezeu.

2. În al doilea rând, Domnul nostru ne avertizează în privința camuflajului perfect al acestor profeți. Ei vin la copiii lui Dum-

nezeu în haine de oi, adică dau impresia că sunt credincioși adevărați, născuți din nou, copiii lui Dumnezeu, oi ale Bunului Păstor. De fapt, mulți dintre ei par să fie oameni fascinanti ai lui Dumnezeu, plini de putere, însoțiți de semne și minuni, oameni care par să fie din punct de vedere spiritual cu mult deasupra copilului obișnuit al lui Dumnezeu. Dar Domnul nostru ne mai dezvăluie faptul că toate acestea nu sunt decât o aparență, o față frumoasă cu o realitate total diferită înapoia ei. În inima lor, ei au întuneric, lipsă de integritate, sete de putere. Ei sunt niște lupi răpitori care vor să înhațe adevăratele oi (cf. Fap.20:29).

3. În al treilea rând, Domnul nostru ne arată cum să detectăm acești lupi în pofida camuflajului inteligent, dar nu în principal prin vorbirile și istoriile pe care le spun. Un bun înșelător va spune în predicile sale cam 80% din adevărul biblic și-l va amesteca cu 20% erezie mortală. În unele cazuri, când înșelarea este foarte viclană, s-ar putea să fie 90% adevăr și 10% erezie. Cu toate acestea, rezultatul final este eroare și distrugere, nu edificare. Dacă dorești să-i detectezi pe acești înșelători, mai întâi va trebui să testezi rodul mesajelor și lucrării lor. Dacă rodul este rău, adică duce la erori doctrinare, păcatele personale și schisme, atunci pomul însuși e rău. Chiar dacă unele dintre roadele lui pot părea bune, în realitate sunt otrăvite. Trebuie să verifici dacă pomul este rău, apoi să respingi chiar și acele roade care par să fie inofensive și delicioase (cf. Gen.3:6). Să nu uităm că niciodată nu vor ieși roade bune dintr-un pom rău!

4. În al patrulea rând, Domnul nostru ne arată un indiciu decisiv pentru detectarea falșilor profeți prin pasajul aspru care ne arată sfârșitul lucrării lor lăudăroase de fermecare. În v. 22-23 vedem cum acești lucrători ai diavolului vor veni la Domnul și vor spune: „*Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?*” Domnul, Cel care cunoaște inimile, le va răspunde atunci: „*Atunci le voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege*” . Dar aceste versete nu ne arată doar sfârșitul înfiorător al acestor oameni care s-au declarat singuri profeți, ci vedem și că există trei caracteristici centrale ale falșei „lucrări” a profeților înșelători din vremea sfârșitului: Ei profetesc în numele lui Cristos, scot demoni în numele lui Cristos și fac semne și minuni mari în numele lui Cristos.

c) Demascarea mișcării pseudo-profetice din zilele de pe urmă

Dacă luăm învățăturile Domnului nostru în totalitatea lor și le luăm în serios ca profeție inspirată care va ajunge să se împlinească, atunci trebuie să ne așteptăm în zilele de pe urmă la o mișcare influentă a falșilor profeți, care aduc mesaje nebiblice în numele lui Cristos și a căror lucrare este caracterizată de profeție, de scoaterea demonilor și facerea unor minuni mari. Acum, dacă ne uităm la istoria Bisericii în ultimele două secole, vom găsi o singură mișcare mare care prezintă toate aceste trei caracteristici ale falșilor profeți, și aceasta este cea a mișcării penticostalo-carismatice!

Mișcarea penticostalo-carismatică este cea care se laudă cu profeții ei ca primind revelații noi de la Dumnezeu pentru vremea sfârșitului și se laudă că fiecărui ins care a primit „botezul Duhului” i se dă „darul profeției” cu vise, viziuni și voci interioare. Această mișcare este cea care se laudă cu capacitatea ei de a scoate demoni din fiecare creștin, din toți necredincioșii și chiar și din locurile cerești, din orașe și țări întregi. Și această mișcare e cea care se laudă cu minuni mari și cu semne care se întâmplă zilnic în mijlocul ei, ai cărei predicatori și profeți pretind că puterea mare a lui Dumnezeu lucrează prin ei (cf. Fap.8:9-10).

În secolele anterioare au existat mișcări similare la o scară mai mică, cum ar fi montaniștii din secolele 3 și 4 sau camisarii din secolul 18, ori irvingiții din secolul 19. În toate aceste mișcări, profețiile s-au dovedit minciuni, iar rodul lor a fost înșelarea și distrugerea. Dar niciuna dintre aceste mișcări de altădată n-a câștigat un impact asupra Bisericii comparabil cu această mișcare mare care a fost inițiată la începutul secolului 20 în SUA. Dacă există vreo împlinire a anunțului profetic al Domnului nostru din Matei 24, atunci poate fi numai această mișcare care s-a răspândit în întreaga lume și a pătruns în aproape fiecare ramură a Bisericii de pe pământ.

„*Iată, că v-am spus mai dinainte*” (Mt.24:25) spune Domnul și Stăpânul nostru. Dacă suntem pregătiți să ascultăm de vorbele Sale și să-I luăm în seamă avertizările, să-I luăm în serios învățăturile, îi putem detecta fără mare dificultate pe falșii profeți din vremea sfârșitului. Dar mulți creștini au fost deja otrăviți de duhurile înșelătoare ale mișcării, și ei nu sunt în stare să vadă ce este evident; ei preferă să fie înșelați în loc să înfrunte adevărul care doare. Te afli cumva în această situație?

4. Originile și esența mișcărilor penticostale și carismatice

A mai rămas un punct care e lămurit de Cuvântul precis al adevărului, Cuvântul inspirat al Bibliei, cu condiția să vedem legătura dintre diferitele mesaje și învățături ale Domnului din Scripturi. Acesta e un lucru pe care diavolul vrea să-l țină în ceață, în semiobscuritate, astfel încât adevărul clar să nu fie făcut cunoscut copiilor lui Dumnezeu.

Am văzut că întreaga mișcare a început cu „revărsarea Duhului” și am văzut de atunci nenumărate asemenea „revărsări”. Dar întrucât adevăratul Duh Sfânt a fost revărsat doar o singură dată peste Biserică, în Ziua Cincizecimii – cum trebuie să explicăm „revărsările” penticostale în zilele de pe urmă? Sau, cu alte cuvinte: Ce fel de duh a fost revărsat? Potrivit învățăturii biblice, nu poate fi Duhul Sfânt. Dar atunci ce duh a fost?

a) Un duh înșelător este revărsat peste niște oameni înșelați

Primele episoade ale „revărsărilor cu Duh” penticostale au avut loc în America de Nord (Canada și Statele Unite) în 1901 și 1905. Destinatarii erau adepți ai unor grupări extremiste ce făceau parte din așa-numita „mișcare a sfințeniei” care proclama o „sfințire completă” ce eradica chipurile orice păcat, poftă sau dorință păcătoasă din inimă și producea o „inimă curată” și

perfecțiune fără păcat încă de aici de pe pământ. Această erezie a fost destul de răspândită în zilele acelea; ea își avea rădăcinile în învățăturile lui John Wesley și Charles Finney, printre alții.

Unele dintre aceste grupări susțineau o „sfințire în trei faze“ cu nașterea din nou ca primă fază, cu „sfințirea întreagă“ ca a doua fază și apoi „botezul în Duhul Sfânt“ ca a treia și cea mai înaltă fază. Ei așteptau o revărsare a Duhului potrivit lui Ioel și o reînnoire a darurilor apostolice de profeție și minuni. Credincioșii posteau și se rugau zile întregi pentru a primi acel „botez“ și „revărsare“, și după câțiva timp era într-adevăr revărsat un duh; el se manifesta în profeții, limbi, tremurat, transă și inconștiență, mișcări stranii și necontrolabile, convulsii și strigăte, vindecări miraculoase.

Rodul acestui duh a fost un val nesfârșit de scindări de biserici și grupări, și o mulțime nenumărată de false profeții care ulterior s-au dovedit minciuni, de minuni și vindecări înșelătoare, de lăcomie și câștig murdar, de dominare și manipulare a oamenilor prin preinși „profeți“, „apostoli“ și „păstori“. Trista istorie a dedesubturilor acestei mișcări ar umple cărți întregi. Folosind criteriul Domnului nostru, se dovedește că a fost un duh fals cel revărsat atunci.

Iar când experimentăm judecata Domnului asupra învățăturilor pe care le susțineau acești oameni înșelați, atunci putem înțelege judecata lui Dumnezeu care este cauza reală a acestei triste „treziri“ contrafăcute. Erezia „sfințirii complete“ este discutată și caracterizată în prima Scrisoare a apostolului Ioan:

„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi“ (1.Io.1:8-10)

Falșii învățători ai „sfințirii complete“ susțineau exact ce spune Ioan aici; ei pretindeau că, potrivit „experienței lor mistice“ nu mai aveau niciun păcat și nu mai păcătuiau. Acum, Cuvântul lui Dumnezeu condamnă aceste învățături eretice cu cuvinte foarte aspre. Cei care spun aceste lucruri se înșală singuri, dar, și mai grav de atât, Îl fac mincinos pe Dumnezeu, deoarece El afirmă limpede că în copilul lui Dumnezeu rămân carnea, poftele păcătoase și păcatul până în ziua glorioasă când suntem transformați și vom fi ca El (1.Io.3:2; Fil.3:20-21).

Acum putem înțelege mai bine de ce a permis Dumnezeu pe care acești fanatici eretici L-au făcut mincinos să fie revărsat peste ei un duh de minciună și o înșelare demonică. Ei s-au întors de la învățătura curată a Scripturii, de la adevărul biblic și astfel au primit un duh mincinos, un duh care i-a înșelat și mai mult și i-a cufundat într-un sistem de învățături greșite din care este foarte greu să scapi odată ce-ai ajuns sub influența lui.

Aceasta este în deplină concordanță cu învățătura din 2.Tesaloniceni, unde citim că, întrucât oamenii înșelați nu au primit iubirea adevărului, Dumnezeu le trimite înșelări puternice, astfel încât să creadă minciuna. Ei ajung sub influența lui Satan cu toată puterea, semnele și minunile lui înșelătoare tocmai pentru că au întors spatele adevărului lui Dumnezeu. Ne amințim și de cuvântul la fel de serios al apostolului Petru: *„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?“ (1.Pt.4:17).*

În Vechiul Testament avem un precedent grăitor și important pentru o asemenea revărsare a unui duh înșelător peste niște oameni care au greșit. În Isaia 19:14 citim că Domnul a revărsat (sau amestecat) între egipteni un duh pervers (sau duh de amețală). În 2.Cronici 18:22 citim că Domnul l-a judecat pe regele nelegiuit Ahab permițând ca un duh mincinos să-l înșele: *„Și acum, iată că Domnul a pus un duh de minciună în gura prorocilor tăi care sunt de față. Dar Domnul a vorbit rău împotriva ta“.* O paralelă foarte izbitoare cu acțiunile duhului fals din mișcarea penticostală se află în Isaia 29:9-11:

„Rămâneți incremențiți și uimițiți! Închideți ochii și fiți orbi!“ Ei sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu din pricina băuturilor tari. Ci pentru că Domnul a turnat peste voi un duh de adormire; v-a închis ochii, prorocilor, și v-a acoperit capetele, văzătorilor: De aceea, toată descoperirea dumnezeiască a ajuns pentru voi ca vorbele unei cărți pecetluite. Dacă o dai cuiva care știe să citească, și-i zici: ‚Ja citește!‘ El răspunde: ‚Nu pot, căci este pecetluită!‘“

În același fel, duhul mincinos care formează și conduce mișcarea penticostalo-carismatică îi face pe adepții ei beți și orbi pentru adevăratele învățături ale revelației lui Dumnezeu, Cuvântul scris. Ei sunt în căutarea a tot felul de „profeți“ dubioși care le vând pseudo-revelațiile lor fanteziste, dar devin orbi față de învățătura sănătoasă a apostolilor. Ei cad pe pământ și zac în extaz, crezând că primesc o „binecuvântare“ prin aceasta. Dar adevărata lor situație este prefigurată de cuvintele profetului Isaia:

„Dar și ei se clatină de vin, și băuturile tari îi amețesc; preoți și proroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când prorocesc, se poticnesc când judecă. Toate mesele sunt pline de vărsături murdare, și nu mai este niciun loc curat. – Ei zic: ‚Pe cine vrea el să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături? Unor copii înfărcăți de curând, luați de la fâță? Căci dă învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo‘. – Ei bine! Prin niște oameni cu buze bălbăitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acesta Domnul. El îi zicea: ‚Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihnă!‘ Dar ei n-au vrut să asculte, și pentru ei cuvântul Domnului va fi: ‚Învățatură peste învățatură, învățatură peste învățatură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo‘, ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși“ (Is.28:7-13).

b) Rodele nefaste ale unui duh fals

Aceasta ne conduce la al doilea punct pe care vrem să-l discutăm. În 1.Ioan 4:1 ni se poruncește expres: *„Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși“.* Cum trebuie să punem la încercare duhurile profeților? Unii au crezut că aceasta înseamnă să invoci aceste duhuri și să le poruncești să se identifice sau să formuleze o mărturisire sănătoasă din punct de vedere doctrinar. Dar nu acesta este

modul corect de a o face, și el ne-ar putea dăuna.

Modul corect de a testa duhurile ni se arată în învățătura din scrisorile apostolice. Noi credem că la aceasta se face aluzie în 1.Ioan 4:6, când apostolul Ioan subliniază că adevărații servitori ai lui Dumnezeu acceptă învățătura sănătoasă a apostolilor: „*Noi însă suntem din Dumnezeu; cine Îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii*“. Prin urmare, trebuie să vedem dacă profeții carismatici au ascultat cu adevărat de învățătura apostolilor și dacă au rămas lângă ea.

Lucrul acesta se face prin verificarea învățăturilor lor cu ajutorul învățăturilor Cuvântului lui Dumnezeu și de asemenea prin verificarea acțiunilor lor cu ajutorul învățaturii inspirate privind modul cum acționează Duhul Sfânt în credincios. Am văzut deja că învățăturile și profețiile falselor duhuri penticostale sunt contrare învățaturii sănatoase a Domnului și apostolilor Săi. Dar ce să spunem despre acțiunea și efectele aceluia duh? Putem oare să le verificăm și să vedem ce fel de duh avem înaintea noastră?

Eu cred că putem, și dacă comparăm învățăturile Noului Testament privind roadele și efectele Duhului Sfânt asupra credinciosului, putem concluziona în siguranță că roadele duhului fals din mișcările penticostale și carismatice îi adeveresc natura demonică. Vom menționa aici doar trei puncte, întrucât dorim să tratăm mai pe larg acest subiect într-un alt capitol:

1. *Adevăratul Duh al lui Dumnezeu are ca rezultat auto-controlul și nu reacțiile nestăpânite*: Duhul lui Dumnezeu îl lasă totdeauna pe credincios să ia o decizie conștientă; El îi conduce și uneori îi îndeamnă pe credincioși să facă voia lui Dumnezeu, dar niciodată nu trece peste personalitatea lor, nici nu-i privează de auto-controlul lor. De fapt, auto-controlul este o parte din rodul Duhului, ultimul menționat în Galateni 5:22-23. Multe manifestări ale falsului duh penticostal arată că acest duh înșelător acționează prin constrângere; el îi dirijează pe oameni fără voia lor și adesea împotriva voinței lor. De aceea întâlnim, mai ales în așa-numita „binecuvântare de la Toronto“, dar și separat de ea, manifestări cum ar fi râsul nestăpânit, țopăiala sau convulsiile nestăpânite, strigătele nestăpânite sau vorbirea nestăpânită în limbi, și așa mai departe. Acesta nu este niciodată Duhul lui Dumnezeu, despre care citim: „*Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor*“ (1.Cor.14:32).

2. *Adevăratul Duh al lui Dumnezeu are ca rezultat cumpătarea și starea trează, nu beția sau inconștiența*. Falsul duh penticostal îi aruncă adesea pe adepții lui în inconștiență; acesta n-a fost un fenomen nou al „binecuvântării de la Toronto“, dar a apărut încă de la începuturile acelei mișcări. Multe experiențe profund extatice ale aceluia duh sunt asociate cu stări de transă, stări hipnotice, „beție în duh“ sau inconștiență, cum ar fi „căderea pe spate“ [*slain in the spirit*], acea manifestare cu reputație atât de proastă. Dar Duhul lui Dumnezeu nu are ca rezultat transa ori inconștiența, ci „o minte sănătoasă“ (2.Tim.1:7). Persoana spirituală e îndemnată să vegheze (adică să stea trează), să fie vigilentă și lucidă (cf. Rom.13:11-14; 1.Cor.15:34; 1.Cor. 16:13; Ef.5:14; 1.Tim.3:2; 1.Pt.4:7; 1.Pt.5:8; Ap.3:2-3).

„*Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. De aceea, să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji. Căci cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea. Dar noi, care suntem fii ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii*“ (1.Tes.5:5-8).

Stările speciale de „beție spirituală“, care i-au făcut pe niște carismatici proeminenți să se declare drept „barmani“ ai duhului lor fals, în mod clar nu sunt în conformitate cu caracterul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, ci sunt produse de duhuri de înșelare din zilele de pe urmă (1.Tim.4:1). De aceea, în 2.Timotei 2:26 citim: „*Și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia*“.

3. *Adevăratul Duh al lui Dumnezeu Îl glorifică pe Dumnezeu prin decență, nu prin comportare dezordonată sau indecentă*. Falsul duh penticostal îi duce frecvent pe adepții lui la o comportare care Îl dezonorează pe Dumnezeu. Exemple dintr-o listă mult mai lungă ar include vorbirea în adunări împotriva ordinii lui Dumnezeu (1.Cor.14:26-40); comportarea nestăpânită ca animalele sau râsul ori strigatul fără auto-control; încălcarea poruncilor lui Dumnezeu pentru femei de a sta în tăcere și de a nu-i domina pe bărbați, și așa mai departe (vezi cap. 2).

c) Creșterea ca un cancer a ereziei

Primul val al acestei înșelări din zilele de pe urmă a fost mișcarea penticostală. Ea și-a avut originea în cercurile mișcării sfințeniei, așa cum am văzut, și a fost curând detectată ca o aberație de către bisericile creștine fidele Bibliei. Mișcarea penticostală și-a separat membrii de bisericile sănătoase și a clădit o mișcare proprie, divizată rapid în zeci de sub-grupări orientate în marea majoritate spre propriii „apostoli unși“ și „profeți unși“ care adesea se condamnau unul pe altul și susțineau că numai ei posedă inspirație divină. S-au format totuși și organizații mari, cum ar fi Assemblies of God [Adunările lui Dumnezeu], Church of God [Biserica lui Dumnezeu] și International Church of the Foursquare Gospel, care a fost fondată de femeia „apostol“ Aimée Semple McPherson.

Bisericile penticostale au fost o secțiune crescândă, dar izolată a creștinătății timp de vreo șaiszeci de ani. În anii '60 a avut loc o schimbare importantă, când un număr crescând de membri și pastori ai Bisericilor Protestante (toate cu orientare teologică liberală) au primit „botezul penticostal în Duh“, și ca urmare liderii liberali ai acestor Biserici au ajuns să tolereze și chiar să încurajeze asemenea „mișcări de reînnoire“. Această dezvoltare fusese pregătită în anii '40 și '50 de către niște „vindicători“ interdenominaționali precum Oral Roberts și William Branham, prin eforturile lui Demos Shakarian și ale organizației sale „Full Gospel Businessmen“ [Oamenii de afaceri ai evangheliei depline] și în mare măsură prin eforturile lui David du Plessis, un predicator penticostal din Africa de Sud, care i-a influențat pe conducătorii liberali ale unor Biserici ce făceau parte din „Consiliul Mondial al Bisericilor“ să-și deschidă Bisericile pentru „botezul în Duh“. În anii '60, această sămânță coruptă a crescut și prin influența unor oameni precum preotul episcopal Dennis Bennett, preotul luteran Larry Christenson

și vindecătoarea prin credință Agnes Sanford.

Curând, „reînnoirea“ carismatică s-a răspândit în fiecare denominațiune importantă din America, inclusiv Biserica Romano-catolică, începând cu 1967. Învățăturile și practicile acestor grupări erau în esență aceleași cu cele ale vechilor pentecostali, deși în ele au fost integrate teologia liberală și tradițiile denominaționale. Mișcarea a ajuns și în Europa și s-a răspândit în întreaga lume. Caracteristica specială a carismaticilor „clasici“ este că aleg să rămână în denominațiunea lor în loc să formeze biserici separate. Ei se infiltrază în aceste denominațiuni și acționează ca drojdia, răspândindu-și astfel foarte eficient experiența „botezului lor cu Duh“.

Reînnoirea carismatică catolică a devenit una dintre cele mai mari și mai importante grupări din cadrul carismaticilor clasici. Ei susțin că au vreo 120 de milioane de adepți în 230 de țări din toată lumea. Sunt recunoscuți de ultimii trei papi și promovați de membri de seamă ai ierarhiei romano-catolice, cum ar fi cardinalul Suenens și predicatorul papei, R. Cantalamessa.

Pe lângă aceste mișcări denominaționale de reînnoire, mai există un număr crescând de biserici carismatice independente și denominațiuni noi, precum Calvary Churches sau Vineyard Fellowship. Multe dintre acestea sunt deschise pentru învățături eretice masive, de ex. mișcarea Cuvântul Credinței (Kenneth Hagin); mulți sunt predicatori ai falsei evanghelii a prosperității sau a ereziei „mărturisirii pozitive“. Acești carismatici independenți sunt de obicei grupați în jurul unui lider „uns în mod special“ și experimentează o creștere rapidă. Există și foarte multe misiuni și organizații parabisericești carismatice, cum ar fi „Youth With a Mission“ [în România, *Tineri în misiune*], canalele de televiziune carismatice PTL [Paul Crouch], etc. O organizație „evangelistică“ de tristă faimă în Africa este cea a lui Richard Bonnke cu cruciadele ei de vindecări ținute în căutarea sau exploatarea senzaționalului.

În anii '80 ai secolului 20, un „al treilea val al Duhului Sfânt“ a fost anunțat de unii carismatici, în special de John Wimber. Acest nou „val“ înșelător a fost îndreptat spre Bisericile evanghelice tradiționale care fuseseră mai înainte mai puțin influențate de învățăturile și practicile carismatice. S-au făcut eforturi deosebite de a exporta falsul duh carismatic la evangheliicii necarismatici, iar atractiva muzică carismatică, în special cântările de „laudă și închinare“, funcționează ca un eficient „deschizător de uși“ în special printre credincioșii mai tineri.

Caracteristica ce-i deosebește pe carismatici de frații lor mai vârstnici, pentecostalii, pare să fie aceea că mișcarea mai timpurie era încă influențată de rădăcinile ei înfipte în mișcarea sfințeniei și a avut într-un fel un caracter mai conservator, în timp ce la carismatici se pot răspândi incontrolabil caracterul lumesc, laxismul moral și chiar și influențe New Age și ezoterice. Totuși, cu succesul crescând al carismaticilor, generația mai tânără de pastori pentecostali pare să se fi adaptat foarte mult la colegii lor mai eficienți, și se poate observa pe scară tot mai largă o amestecare până la confundare a celor două curente.

d) Rolul crucial al mișcărilor pentecostale și carismatice în înșelarea Bisericii din vremea sfârșitului

Am văzut că valul pentecostalo-carismatic crește cu repeziciune în aceste zile de pe urmă. Dacă creșterea numerică și succesul exterior ar fi un semn sigur al binecuvântării lui Dumnezeu, așa cum cred mulți, atunci carismaticii ar putea susține pe drept cuvânt că sunt avangarda lui Dumnezeu. Dar am văzut deja că în vremea sfârșitului ceea ce crește și se răspândește ca un cancer este erezia și abaterea de la credință (2.Tim.2:17). Pe de altă parte, despre rămășița de credincioși adevărați se spune că „*are puțină putere*“ (Ap.3:8). Prin urmare, creșterea acestor mișcări este conformă cu Scriptura, dar împlinește avertizări precum cea din 2.Timotei 3:13: „*Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși*“. În vremea sfârșitului, falșii învățători vor atrage mulțimi cu mult mai mari comparativ cu învățătorii adevărați:

„*În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicioare, se vor lepăda de Stăpân, care i-a cumpărat, și vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică. **Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig de la voi. Dar osânda îi paște de multă vreme, și pierzarea lor nu dormitează**“ (2.Pt.2:1-3).*

Aceasta nu înseamnă că nu există credincioși adevărați printre pentecostali și carismatici. Sunt convins că există câteva suflete care au crezut în Domnul Isus ca Salvator al lor și care sunt copii adevărați ai lui Dumnezeu, deși sunt înșelați de învățăturile greșite și de duhurile false din aceste mișcări. Pe de altă parte, faptul trist este că o majoritate, în bisericile carismatice adesea o foarte mare majoritate, a adepților nu arată dovezile biblice ale unei nașteri din nou și ale salvării biblice. Aceasta se datorează falsei evanghelii care se predică în aceste cercuri, falsului Isus care e venerat și falsului duh care e la lucru (2.Cor.11:4; vezi cap. 2).

De ce are un asemenea succes această mișcare în mod vădit nebiblic? Ei bine, răspunsul este că ea e promovată de Satan, care o folosește ca să-i deschidă pe creștinii nominali pentru venirea înșelării anti-creștine. Sunt trei efecte distrugătoare ale mișcării pe care diavolul le folosește masiv în creștinătatea din zilele de pe urmă:

1. *Mișcărilor pentecostale și carismatice îi conving pe oameni să considere revelațiile false, experiențele și sentimentele subiective mai importante decât Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Cuvântul inspirat al Scripturii este singurul nostru ghid sigur pentru credință și viața noastră – acesta este principiul sănătos la care încă aderă cei mai mulți credincioși evanghelici – sau mai bine zis au obișnuit să adere înainte ca influențele înșelătoare ale carismaticilor să pervertească acest principiu. Ori de câte ori câștigă influență duhul fals al acestei mișcări, oamenii sunt subtil întorși de la credința simplă în Scriptură. Ei se deprind să privească mesajele unor profeți „unși“, visele sau vocile inimilor lor înșelate un „Cuvânt al lui Dumnezeu“ mai autentic și mai de interes decât Biblia. Și această plămădeală sau drojdie mistică este folosită de diavol ca să-i atragă pe mulți creștini evanghelici departe de credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iu.1:3).*

2. *Mișcărilor pentecostale și carismatice pregătesc oamenii să accepte semne și minuni ca o confirmare și autentificare di-*

vină. Aceasta pregătește calea pentru niște înșelări și mai mari care trebuie să vină când va apărea Anticristul pe scenă. Profeții falși ai acestei mișcări îi învață pe adepții lor să-i accepte ca autorizați de Dumnezeu pe cei ce fac semne și minuni. Acum, știm că în punctul culminant al înșelării anticreștine Satan va folosi un super-profet ca instrument care va face cele mai uimitoare semne și minuni – pentru a-i seduce pe oameni să se închine Anticristului și imaginii lui (cf. Ap.13:12-15; 2.Tes.2:8-12). Ori de câte ori vedem „vindecători prin credință” carismatici proclamându-și mărețele semne și minuni, ar trebui să ne amintim că într-o zi o fascinantă vindecare miraculoasă îi va determina pe niște oameni înșelați să se închine dragonului și fiarei (Ap.13:3-4)!

3. *Mișcările pentecostale și carismatice permit absorbția multor creștini fideli Bibliei în mișcarea ecumenică și în viitoarea religie mondială a Prostituatei Babilon.* Este un fapt grăitor că o organizație liberală, ecumenică și care renunță la Cristos cum e Consiliul Mondial al Bisericilor a întâmpinat cu bucurie mișcarea carismatică. El o apreciază în cea mai mare măsură, deoarece vede bine că în fața unor dezacorduri de netrecut între denominațiuni în domeniul doctrinei, această „reînoire” bazată pe spiritualitate falsă, pe revelație falsă și pe experiență falsă poate fi o punte eficientă pentru a uni grupări foarte diferite. Și chiar așa stau lucrurile. Drojdia carismatică a realizat o unitate ecumenică nebiblică, în care bapțiști și pietiști înșelați dansează laolaltă cu teologi liberali, cu preoți catolici, cu adepți evanghelici ai creșterii Bisericii și cu pentecostali într-un sălbatic „dans al închinării” în jurul unui vițel invizibil, toți îmbătați cu duhul fals și cu limbile, viziunile și emoțiile lui.

Concluzie

Nu este nevoie să fim tulburați, apăsați sau descurajați de toate lucrurile pe care le-am auzit și citit. Domnul nostru, când i-a învățat pe discipolii Lui despre timpul sfârșitului și despre pericolele lui, le-a spus: „*Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie*” (Lc. 21:28). Domnul Isus Cristos a câștigat victoria asupra lui Satan și a duhurilor lui înșelătoare. Domnul a promis: „*Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui*” (Mt.16:18). Prin urmare, nu este nevoie să fim îngrijorați în legătură cu aceste lucruri.

Totuși, responsabilitatea noastră este să păstrăm învățătura sănătoasă pe care ne-a dat-o Domnul nostru prin apostolii Săi. Domnul ne va păzi și ne va călăuzi nevătămați prin aceste vremuri de pe urmă cu toate pericolele lor. Dar partea noastră este să rămânem în strânsă comuniune cu El și să-I păzim Cuvântul. El îi va ocroti pe cei care sunt fideli. Vrei să faci și tu parte din rămășița Sa fidelă care învinge și va primi cununa? Se cere un preț în aceste zile să-I păzești Cuvântul, să păzești credința și sfințenia și să trăiești ca fiind crucificat și înviat cu Cristos – dar răsplata va fi minunată.

Să privim la Isus, autorul și desăvârșitorul credinței noastre (Evr.12:2)! Să stăm departe de falșii profeți din vremea sfârșitului și în loc de aceasta să dăm atenție Cuvântului profetic al Bibliei, „*ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre*” (2.Pt. 1:19)! Să rămânem cu turma cea mică a credincioșilor adevărați, cu „aceia” (2.Tim.2:22), cu mica rămășiță fidelă din Biserica aflată în zilele de pe urmă, despre care este scris: „*Știu faptele tale: iată și-am pus înaintea o ușă deschisă, pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu*” (Ap. 3:8). Domnul să ne păzească și să ne dea tăria de a persevera până la sfârșit!

„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Cristos,

Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin”.

(Iuda 1:24-25)

„Botezul spiritual“ carismatic și botezul biblic în Duhul Sfânt

1. Învățăturile carismatice despre „botezul spiritual“ ca o a „doua binecuvântare“

Unul dintre cele mai populare subiecte discutate în cercurile penticostale și carismatice este teza că fiecare credincios are nevoie să primească un „botez spiritual“ ca o a doua experiență sau o „a doua binecuvântare“ separat de convertire și de nașterea din nou. Capacitatea de a înțelege necesitatea unui asemenea „botez spiritual“ s-a pierdut chipurile în perioada post-apostolică, dar a fost dată de Dumnezeu generației din vremea de pe urmă care să experimenteze marea „revărsare a Duhului“.

Potrivit acestor învățături, Dumnezeu a dorit să echipeze Biserica din vremea de pe urmă cu putere specială, de fapt cu revenirea puterilor și darurilor pe care le-au avut apostolii și care sunt acum transmise individului prin „botezul spiritual“. Astfel, învățătura despre „botezul spiritual“ este perechea învățăturii despre „revărsarea Duhului în vremea de pe urmă“; acestea formează împreună baza doctrinară a întregii mișcări penticostalo-carismatice.

Prin urmare, carismaticii obișnuiesc să pună creștinilor fideli Bibliei întrebări precum: „Ați primit deja Duhul Sfânt?“ sau: „Ați avut un botez spiritual?“ De fapt, aproape toate felurile de penticostali și carismatici afirmă că un credincios nu primește Duhul Sfânt la convertire și nu are parte de naștere spirituală ca un copil al lui Dumnezeu, ci trebuie să caute o asemenea experiență pentru a primi Duhul lui Dumnezeu sau cel puțin plinătatea, puterea și darurile Lui. Experiența se poate face prin diferite metode, potrivit diferiților învățători carismatici.

Metoda cea mai populară este punerea mâinilor; se cere unei persoane să se deschidă deplin pentru ce urmează să i se dea și să se golească de sine, să-și lase la o parte rațiunea, iar lucrătorul penticostal își va pune mâinile pe căutător. Alte metode sunt „sesiunile de așteptare“ intense cu post și rugăciune, iar uneori doar porunca de a imita limbile vorbite de alții, fapt care are adesea ca urmare vorbirea în limbi a persoanei respective și „botezul spiritual“. Semnul principal al unui „botez spiritual“ este capacitatea de a vorbi în limbi, adică rostiri în stare de transă într-un „limbaj“ supranatural (de obicei total neinteligibil).

Se spune că urmările cele mai importante ale „botezului spiritual“ sunt vorbirea în limbi, capacitatea de a primi „vorbirea lui Dumnezeu“ prin viziuni, vise și voci audibile sau percepute mintal, precum și capacitatea de a face miracole, cum ar fi vindecări sau puteri supranaturale. Mai mult, predicatorii penticostali și carismatici ne spun că „botezul spiritual“ este inițierea într-o sferă spirituală total diferită care îi face pe credincioși să fie niște „super-creștini“ sub toate aspectele.

Se spune că li se dă victorii complete sau aproape complete asupra păcatului și ispitelor, experimentează o impresionantă sfințire, bucurie, putere spirituală, autoritate asupra lui Satan și a demonilor săi, precum și o continuă „prezență a lui Dumnezeu“ care poate fi simțită și care are drept urmare copleșitoare experiențe emoționale extatice. Potrivit acestor oameni, nu ai altceva de făcut decât să fii „botezat în duh“ ca să experimentezi tot ce au văzut și experimentat apostolii – inclusiv vizite ale îngerilor, vise călăuzitoare, deplasări miraculoase în alte locuri, călătorii în cer și iad, precum și tot ce-și mai poate imagina fantezia de ordin religios.

Prin urmare, nu este de mirare că asemenea mesaje sunt foarte atrăgătoare pentru mulți creștini din zilele noastre. Mulți sunt abătuți din cauza eșecului spiritual sau stării spirituale joase, experimentând prea adesea lipsă de putere și înfrângere spirituală în viața lor și luptându-se cu dificultăți aparent insurmontabile.

Ca urmare, oferta unei senzaționale experiențe spirituale unice care să le rezolve toate problemele sună plăcut în auzul lor, și ei sunt înclinați să se deschidă pentru o asemenea experiență care să le schimbe întreaga viață. Și, la urma urmelor, Biblia pare să dea dreptate învățătorilor penticostali și carismatici; nu citim oare că Cristos ne va boteza în Duhul Sfânt? De aceea, înțelegem câteva motive pentru care un număr crescând de credincioși se alătură mișcării penticostalo-carismatice și caută acel „botez spiritual“ ca o îmbogățire pentru viața lor spirituală.

Dar este oare această experiență specială cu adevărat de la Dumnezeu? Cum putem să verificăm dacă ea e autentică sau contrafăcută? Ce se poate spune despre niște întâmplări mai degrabă dubioase care sunt de fiecare dată legate de acel „botez spiritual“? Putem oare să ignorăm avertizările pe care le-au emis mulți lideri și învățători creștini respectați împotriva acestei experiențe? Ei bine, singurul mod de a căpăta lumină și siguranță în aceste chestiuni este de a cerceta Scripturile și de a vedea dacă învățăturile penticostale și carismatice corespund cu adevărat învățăturii apostolice din Noul Testament.

Tot ce vine de la Dumnezeu este în armonie cu revelația adevărată și completă dată de El, deci cu Biblia. Orice învățătură falsă, oricât s-ar deghiza ea ca „biblică“, va contrazice neapărat învățătura sănătoasă a Scripturii în câteva puncte importante. Prin urmare, Scriptura trebuie să fie standardul nostru de testare, când testăm duhurile, așa cum ni se poruncește în 1.Ioan 4:1: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși“.

2. Învățătura Bibliei: Când primește un credincios Duhul Sfânt?

Prin urmare, atunci când vrem să supunem la test învățăturile penticostale și carismatice privind primirea Duhului Sfânt într-o a doua experiență pentru a vedea dacă sunt adevărate sau nu, trebuie să examinăm învățătura Bibliei pe această temă. Întrebarea care se ridică este: Unde poate fi găsită această învățătură și cum anume?

Cum și unde putem găsi învățătura Bibliei privind o anumită temă?

Lucrul acesta este foarte important dacă nu vrem să fim induși în eroare de învățătorii falși. Aceștia operează adesea cu anumite pasaje ale Scripturii care sunt scoase din context, deseori preluate din Vechiul Testament și aplicate greșit credinciosului din epoca Bisericii. De exemplu, ei vor cita promisiunea dată de Dumnezeu Israelului că nu le va da niciuna dintre bolile din Egipt dacă vor fi ascultători (Ex.15:26), și vor spune atunci că orice copil al lui Dumnezeu ar putea evita îmbolnăvirea pur și simplu prin ascultarea de Dumnezeu și „faptul de a crede în mod corect“. Dar aceasta trece cu vederea faptul că în timp ce israeliții au primit multe promisiuni și binecuvântări pământești, exterioare, noi ca și credincioși noutestamentari ne bucurăm de promisiuni și binecuvântări spirituale și cerești în Cristos (cf. Ef.1:3), care sunt mai înalte și mai prețioase decât cele din Vechiul Testament, dar nu includ promisiunea că nu vom fi niciodată bolnavi.

Un principiu de bază al interpretării biblice este că trebuie să facem deosebire între căile lui Dumnezeu cu Israelul, poporul pământesc al lui Dumnezeu în Vechiul Legământ, și cele cu Biserica, poporul ceresc distinct al lui Dumnezeu în Noul Legământ, precum și cu Israelul viitor sub Noul Legământ și cu neevreii în *Regatul Mesianic* de o mie de ani. În istoria răscumpărării lui Dumnezeu există trei stadii diferite și distincte.

Faptul de a recunoaște distincțiile privitoare la relațiile lui Dumnezeu cu oamenii în aceste trei dispensații sau epoci înseamnă a „împărți drept Cuvântul adevărului“ (2.Tim.2:15). A face lucrul acesta înseamnă pur și simplu a interpreta revelația lui Dumnezeu după principiile care sunt date chiar în Cuvântul Său (cf. Rom.9:1–11:36; 1.Cor.10:1–11; 2.Cor.3:6–16; Gal.3:15–4:31; Ef.2:11–3:11; Col.2:16–17; 1.Tim.7:11; Evr.7:11–10:18). Dacă facem confuzie între relațiile lui Dumnezeu cu Israelul, cu Biserica și cu Regatul Mesianic, ne vom rătăci inevitabil de la învățătura biblică și vom sfârși probabil într-o înșelare profetită pentru timpul de pe urmă.

Prin urmare, în Vechiul Testament nu vom găsi învățatură biblică despre vreo caracteristică a Bisericii noutestamentare. Putem găsi niște prefigurări, simboluri, tipuri sau promisiuni pe care le putem aplica credinciosului noutestamentar (Col.2:17; 1.Cor.10:6,11; 2.Cor.1:20), dar niciodată doctrină care să se refere la Biserica, pur și simplu pentru că Biserica, principiile și învățăturile ei au fost un mister ascuns profeților din Vechiul Testament (Rom.16: 25-26; Ef.3:4-10). Nu putem construi nicio doctrină despre Biserica și despre credincioșii noutestamentari bazați pe revelația dată în Vechiul Testament. Baza evidentă pentru toată învățătura noastră trebuie să fie Sfintele Scripturi ale Noului Testament. Aceasta nu înseamnă desigur că n-am putea găsi promisiuni sau cuvinte ale Domnului în Vechiul Testament pe care să le putem aplica la noi și la epoca noastră a Bisericii. Dar baza doctrinară pentru Biserica trebuie să fie extrasă din revelația noutestamentară.

Când ajungem însă la Noul Testament, descoperim nevoia de a diferenția și căuta adevărata bază a doctrinei privind Biserica și credinciosul noutestamentar. Evangheliile conțin multe învățături prețioase ale Domnului nostru Isus Cristos, dar trebuie să fim conștienți de faptul că Domnul nostru i-a învățat aici pe discipolii Săi evrei despre viitorul Regat al lui Dumnezeu în general. Învățăturile Sale din Evangheliile nu dezvăluie sfatul deplin și întreg al lui Dumnezeu pentru Biserica (cf. Fap.20:27). Așa cum zice chiar Domnul nostru, lucrul acesta n-a fost posibil, pentru că discipolii nu puteau suporta atunci o asemenea învățatură. De aceea, adevărul deplin despre Biserica a fost revelat doar când Duhul Sfânt a fost dat în Ziua Cincizecimii:

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi“ (Io.16:12-14).

Această promisiune se referă în mod evident la învățătura apostolilor de după Ziua Cincizecimii (cf. Fap.2:42). Numai când discipolii evrei au primit Duhul Sfânt și au fost botezați în noul creatul Corp al lui Cristos au fost ei în stare să înțeleagă, chiar dacă treptat și cu dificultate, planul total nou pe care l-a avut Dumnezeu cu Biserica: un Corp spiritual nou în care evreii și neevreii au fost uniți într-un om nou în Cristos (Ef.2:11–3:10; Gal.3:28; Col.3:9-11).

Acest sfat al lui Dumnezeu a fost așa de revoluționar pentru evrei, încât au întâmpinat probleme serioase în înțelegerea și acceptarea lui chiar și după Ziua Cincizecimii; la început, ei chiar s-au împotrivit acelei unități dintre evrei și neevrei în Cristos și au cerut ca neevreii să fie circumciși și obligați să țină Legea (Fap.10–11; 15; Gal.2–4). Dumnezeu Și-a dezvăluit învățăturile despre acel mister al Bisericii noutestamentare doar treptat și în special prin apostolul Pavel, care a fost vasul ales al lui Dumnezeu pentru a revela învățăturile Cristosului înviat pentru Biserica Sa (Rom.16:25-26; 1.Cor.4:1; 1.Cor.4:36-37; Gal.1:11; Ef.3:1-11; Col.1:23-27; Ti.1:1-3).

Când privim la cartea Faptelor, nu ne putem aștepta să găsim acolo învățatură despre Biserica noutestamentară, deoarece Faptele nu este o carte de doctrină, ci o carte de istorie inspirată care are de-a face predominant cu primii ani decisivi de după Ziua Cincizecimii, când Biserica de abia se înființase și se dezvolta dintr-un ansamblu de credincioși exclusiv evrei în Ierusalim și Iuda (Fap.1–7), extinzându-se apoi la neevrei (Fap.8–12) și la lucrarea inițială a apostolului neevreilor, Pavel (Fap.13–28).

Un principiu foarte important al învățaturii biblice sănătoase este să examinăm scrisorile Noului Testament conform standardului lui Dumnezeu de interpretare a întregii Scripturi. Aceste scrisori reprezintă sfera cea mai înaltă de revelație biblică; numai ele ne dau lumină în legătură cu elementele esențiale ale dispensației Bisericii și de aceea ne dau regulile de a înțelege și de a aplica întreaga Biblie la noi.

Aceasta înseamnă că în studiul învățaturii biblice privind Biserica vom începe cu scrisorile și astfel cu temelia pusă de apostolii și profeții Noului Testament (Ef.2:20). În lumina acestei învățături vom interpreta și studia mesajul restului Noului Testament (Evangheliile, Faptele, Apocalipsa), făcând totdeauna deosebire între dispensațiile Israelului, Bisericii și Regatului Mesianic, iar în lumina revelației noutestamentare vom studia și aplica revelația vechitestamentară. În felul acesta vom ajunge la învățătura sănătoasă a Bibliei și vom evita denaturări ale adevărilor biblice sau chiar doctrine înșelătoare care ne-ar putea

afecta credința (cf. 1.Tim.1:6-11).

După ce-am explicat acest important principiu al studiului biblic, vom purcede acum să studiem chestiunea dacă un credincios nou testamentar primește Duhul Sfânt. Este oare adevărată și sănătoasă biblic învățătura penticostală potrivit căreia lucrul acesta se va întâmpla doar mai târziu și nu în clipa nașterii din nou?

a) Învățăturile scrisorilor apostolice despre primirea Duhului

Așa cum este de așteptat, nu găsim în Vechiul Testament nicio învățătură privind modul cum un credincios din epoca Bisericii primește Duhul, deoarece nu Biserica e avută în vedere acolo. Totuși, găsim câteva promisiuni importante pentru viitorul Israelului, atunci când se va întoarce la Domnul la sfârșitul zilelor. Atunci, Dumnezeu va scoate din ei inima de carne, le va da o inimă nouă și-și va pune Duhul în ei (cf. Ez.36:26-27). Lucrul acesta este analog cu experiența nașterii din nou pe care o face credinciosul nou testamentar, dat fiind că avem parte acum de Noul Legământ care va fi acordat Israelului convertit în viitor (cf. Ier.31:31-34; Lc.22:20; 2.Cor.3:6; Evr.8-9).

În Evangheliile nu avem nicio învățătură privitoare la această chestiune, deși avem o *promisiune* în Ioan 7:39 ce indică Ziua Cincizecimii. Nici în Fapte nu găsim această învățătură, dar găsim mai multe *exemple* privind modul cum au primit oamenii Duhul Sfânt (cf. Fap.2:38; 10:47). *Doctrina* legată de acest subiect se află în Scrisorile din Noul Testament, mai ales în Scrisoarea către Galateni. Apostolul aduce argumente contra ereziei acestor oameni de a adăuga Legea la Har și îi întreabă: „*Ați primit Duhul prin faptele Legii sau prin auzirea credinței?*” (Gal.3:2; cf. 3:5).

Pe aceeași linie de argumentare, el arată spre Cristos, care a purtat blestemul Legii „*pentru ca noi să primim promisiunea Duhului prin credință*” (Gal.3:14). Cineva ar putea susține că aceste pasaje nu arată clar dacă Duhul este primit prin credință salvatoare la începutul noii vieți sau prin vreun „act de credință” special la o dată ulterioară. Dar al treilea pasaj clarifică lucrul acesta: „*Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduința să fie dată celor ce cred, prin credința în Isus Cristos*” (Gal.3:22; cf. Gal.4:6).

Luate laolaltă, aceste pasaje ale Scripturii ne învață că credinciosul nou testamentar primește Duhul Sfânt prin credința salvatoare în Cristos, și anume atunci când crede prima dată în Cristos ca Domn și Salvator al său. Astfel, Duhul este primit la convertire, iar primirea Lui este legată de nașterea din nou prin acel Duh. Această legătură este confirmată de Tit 3:5-6, Efeseni 1:13 și 2.Corinteni 1:22. Ea este limpede dovedită de un alt pasaj important, Romani 8:9: „*Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Cristos, nu este al Lui*” (cf. Iu.1:19; 1.Io.3:24; 4:13). Prin urmare, primirea Duhului și începutul adevăratei vieți spirituale merg mână în mână și nu pot fi separate una de alta; dacă încă n-ai primit Duhul, nu ai viață, nu ești convertit cu adevărat.

Acum, unii doresc să evite această învățătură clară afirmând că un credincios putea să fi primit Duhul Sfânt la convertire, dar nu plinătatea, ci doar o mică parte din El. Dar aceasta ar impune noțiunea nebiblică că Duhul Sfânt ar fi o forță impersonală, o simplă putere a lui Dumnezeu, și nu o persoană divină. Dar această învățătură din urmă este fără îndoială adevărată, așa cum dovedesc multe pasaje din Scriptură, în care Biblia pune în seama Duhului Sfânt toate calitățile unei persoane (de ex. Mt.4:1; 10:20; 28:19; Mc.13:11; Lc.12:12; Io.14:16-17; 15:26; 16:13; Fap.5:3,9; 10:19; 16:7; 18:5; 20:28; Rom.8:26; 1.Cor.2:10; 12:11; Ef.4:30; Fil.1:19; 1.Tim.4:1; Ti.3:5; Evr.3:7; 9:8; 10:29; Iac.4:5; 2.Pt.1:21; 1.Io.5:6-8; Ap.2:7; 22:17).

Dar dacă Duhul Sfânt este o persoană divină, atunci nu poți să-L primești decât ca atare – ca o ființă întreagă, nu doar o parte din El! Prin urmare, a primi Duhul înseamnă a primi potențial întreaga Sa plinătate – cât din acea plinătate experimentează un credincios este o altă chestiune; aceasta depinde de umblarea lui cu Domnul. Dar, la convertire și nașterea din nou, fiecare credincios primește Duhul lui Dumnezeu ca o Persoană și în toată plinătatea Lui, care locuiește în el, îl naște ca și copil al lui Dumnezeu, îl sfințește, îl sigilează – și toate acestea în momentul decisiv al convertirii adevărate și al vieții noi.

Astfel, vedem că doctrina penticostalo-carismatică ce spune că Duhul este primit la un stadiu ulterior al vieții creștine e dovedită ca falsă în Scriptură. Biblia nu afirmă existența unor stadii diferite ale darurilor spirituale, ci doar existența unor stadii diferite de maturitate (cf. 1.Io. 2:12-14). Adevăratul dar nou testamentar al Duhului este primit la nașterea din nou și nu ulterior.

b) Argumente carismatice din cartea Faptelor

Pentru a-și apăra doctrina nebiblică în fața acestei învățături coerente din scrisorile apostolice, penticostalii deduc uneori niște argumente din cartea Faptelor.

Discipolii înainte și după Ziua Cincizecimii

Un asemenea exemplu sunt *discipolii Domnului nostru înainte și după Ziua Cincizecimii*. „*Uitați-vă la discipoli înainte de a primi Duhul*”, ar putea spune cineva. „*Uitați-vă ce slabi și lipsiți de credință, ce încăpățânați, ce neascultători și ce lași erau!* Dar, odată ce-au primit Duhul Sfânt, au devenit curajoși, puternici și fideli. Ei erau credincioși înainte de Ziua Cincizecimii, dar au primit putere numai după aceea. Așa și tu, trebuie să experimentezi propria ta Zi a Cincizecimii pentru a deveni un puternic om al lui Dumnezeu!” La prima vedere, aceste cuvinte sună destul de veridic, dar trebuie să studiem cu mare atenție și profunzime Scriptura pentru a căpăta din ea răspunsuri adevărate și învățături clare.

Întrebarea este: Putem oare să-i luăm pe discipolii Domnului înainte de Ziua Cincizecimii ca un argument pentru starea spirituală a credincioșilor nou testamentari de după Ziua Cincizecimii? Dacă studiem Biblia în privința acestui subiect, trebuie să tragem concluzia că lucrul acesta nu este posibil. Discipolii Domnului nostru erau, în privința chestiunii dispensațiilor, tot sub Lege; ei nu erau încă fii ai lui Dumnezeu în Cristos, deși credeau în Mesia. Credința lor era în Mesia pe pământ

înainte de a-Și fi îndeplinit lucrarea decisivă; noi credem în Mesia crucificat, înviat și înălțat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Ei nu puteau să fi primit înfierea nouetamentară deplină, deoarece încă nu fusese turnat Duhul Înfierii. Vedem aceasta în Ioan 7:39.

„Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“.

Prin urmare, primirea Duhului nu era posibilă înainte de Ziua Cincizecimii, iar nașterea din nou biblică, care este efectuată de Duhul Înfierii (sau adopția noastră ca fii), nu era nici ea posibilă (cf. Rom.8:15; Gal.4:6). Mângâietorul nu putea veni pentru a locui în credincioși înainte ca lucrarea Domnului nostru să fie complet făcută. În lumina acestui lucru, trebuie să mai înțelegem că ei nu au primit cu adevărat Duhul Sfânt când Domnul Isus a suflat peste ei și le-a spus: „*Primiți Duhul Sfânt*“ în Ioan 20:22. În originalul grec nu există articol hotărât înainte de „Duhul Sfânt“, așa că nu putem traduce, așa cum fac multe versiuni: „Primiți Duhul Sfânt“. Putem înțelege aceste cuvinte doar ca o întărire temporară cu Duh până când urmau să primească cu adevărat Duhul în Ziua Cincizecimii.

De fapt, ar fi fost ceva imposibil pentru Duhul Sfințeniei să locuiască în niște oameni păcătoși înainte de a fi avut loc sacrificiul perfect al lui Cristos Domnul nostru și de a-Și fi vărsat sângele prețios, acest sânge care este singurul în stare să curețe eficient o inimă păcătoasă. Numai după ce a fost îndeplinit acel mare sacrificiu al marelui nostru Preot a putut Duhul lui Dumnezeu cel sfânt să vină și să locuiască în oameni. Dar acea lucrare îndeplinită implica nu numai moartea Răscumpărătorului nostru pe cruce, ci și învierea și înălțarea Sa la cer, precum și intrarea Sa în sanctuarul ceresc cu propriul Său sânge, care trebuia să fie (așa putem deduce) stropit pe scaunul ceresc al îndurării, unde vorbește încă pentru noi (cf. Evr.9:5,11-14,23-26; 10:1-22; 12:24).

Numai după ce s-au îndeplinit toate acestea Și-a dat Tatăl Duhul Său Fiului, astfel încât El să-L reverse asupra credincioșilor, așa cum vedem din Fapte 2:32. Prin urmare, discipolii Domnului nostru se aflau într-o situație foarte specială înainte de Ziua Cincizecimii, și nu-i putem compara cu noi. Deși ei crezuseră înainte în Cristos, doar în Ziua Cincizecimii au primit plinătatea a ceea ce primim noi ca credincioși în epoca Bisericii; ei s-au născut din nou, au primit Duhul, au fost botezați și sigilați în Duh, umpluți cu Duh, care i-a și împuternicit. Noi primim acum toate acestea în clipa în care credem în Cristos, așa că nu-i putem compara pe discipoli cu noi ca să „dovedim“ doctrina „unei a doua binecuvântări“.

Discipolii lui Ioan din Efes

Celălalt incident din Fapte citat frecvent ca dovadă pentru o „a doua binecuvântare“ este întâlnirea apostolului Pavel cu unii discipoli ai lui Ioan Botezătorul din Efes (Fap.19:1-7). Aici, în versetul 2, Pavel le pune discipolilor o întrebare pe care mulți penticostali le-ar pune-o azi altor creștini: „Ați primit Duhul Sfânt când ați crezut?“ Aceasta pare foarte mult o confirmare adevărată a învățăturilor penticostale – cel puțin la prima vedere. Dar cine erau cei cărora le-a pus Pavel acea întrebare?

Aflăm din text că erau evrei care trăiau în *diaspora*, printre păgâni. Ei erau obligați de Legea lui Moise să viziteze Ierusalimul și templul de trei ori pe an, cu ocazia marilor sărbători. Ei făcuseră lucrul acesta pe timpul când Ioan Botezătorul se ridicase și predicase mesajul său de pocăință. Ei se pocăiseră și fuseseră botezați, dar credința lor nu era o credință în evanghelia completă nouetamentară. Ei credeau în Mesia care trebuia să vină, așa cum Îl predicase Ioan, dar evident că nu erau în Ierusalim când predicase Domnul Însuși sau când S-a oferit pe Sine ca sacrificiu pentru păcătoși pe cruce. Prin urmare, apostolul le predică acum evanghelia nouetamentară deplină despre Mesia care venise, murise pe cruce pentru noi păcătoșii, înviate și stătea în ceruri la dreapta lui Dumnezeu.

Numai când acești evrei au crezut în această evanghelie adevărată și au fost botezați în numele Domnului Isus au primit ei Duhul, și aceasta prin punerea mâinilor de către apostolul Pavel. Vedem aici că acest episod era o situație specială la începutul Bisericii, dar în niciun fel tipică pentru modul cum primește un credincios nouetamentară Duhul Sfânt. Acești bărbați nu erau cu adevărat născuți din nou, și chiar modul în care au primit Duhul a fost unul special, nu tipic pentru noi cei de astăzi.

Căci, atunci când Scriptura menționează evreii, poporul ales cândva care Îl respinsese pe Mesia al său, se pare că acești evrei trebuiseră să fie botezați cu apă mai întâi pentru a primi Duhul (cf. Fap.2:38). Probabil că Dumnezeu cerea ca ei să renunțe în public la legătura lor cu poporul evreu și să-și mărturisească credința în Mesia cel respins înainte de a putea să primească Duhul. Dar Dumnezeu a acționat în mod diferit cu păgânii din casa lui Corneliu; ei au primit Duhul mai întâi și botezul în apă pe urmă, la fel ca noi astăzi (cf. Fap.10:44-48).

Din nou, discipolii din Efes au primit Duhul prin punerea mâinilor unui apostol, ca samaritenii (Fap.8:16-17). Dar nu putem clădi o doctrină pe acest incident, pentru că el a fost diferit în cazul lui Corneliu, iar în Scrisorile apostolilor nu mai găsim niciodată punerea mâinilor menționată cu privire la primirea Duhului. Singurii care au folosit aceasta ca să-și întemeieze o doctrină greșită sunt membrii sectei Biserica Nou-apostolică, care afirmă că nu poți primi Duhul până nu și-a pus mâinile pe tine unul dintre apostolii lor falși.

Din aceasta putem învăța un lucru: N-ar trebui să clădim o învățătură biblică pe cartea Faptelor, pentru că este o carte inspirată de istorie, nu de doctrină. Ea arată dezvoltarea Bisericii și răspândirea evangheliei de la începuturile ei în Ierusalim, apoi în Iudeea și Samaria, până la marginile pământului, dar nu ne arată doctrina Bisericii.

Mai putem învăța un lucru: argumentele aparent biblice în favoarea doctrinei penticostale „a celei de-a doua binecuvântări“ se văd la o privire mai îndeaproape a fi profund nebiblice. Doctrina penticostală este în contradicție flagrantă cu învățătura clară a Scripturilor Noului Testament. Ea este o învățătură greșită care îi induce în eroare pe credincioși. Adevărata doctrină nouetamentară afirmă că un credincios primește Duhul la convertire și nașterea din nou, nu mai târziu în viața lui creștină.

3. Învățătura Bibliei: Ce este „botezul în Duhul Sfânt“ și când îl primim?

Acum trebuie să ne ocupăm de o a doua chestiune: despre ce ne vorbește „botezul în Duh“ ca doctrină penticostală? Este el biblic sau nu? Acum, când cercetăm Scriptura realizăm că nu găsim acest termen, ci noțiuni similare, cum ar fi „faptul de a fi botezat în Duh“. Mai realizăm că doctrina despre „botezul în Duh“ nu se găsește în Vechiul Testament, pentru că este o trăsătură distinctă a epocii Bisericii. În Evangheliile nu găsim o învățătură (adică o explicație privind semnificația și modul lui de primire), ci mai degrabă un anunț al aceluia botez ca ceva viitor. Acest anunț vine de la Ioan Botezătorul (Mt.3:11; cf. Mc.1:7-8; Lc.3: 16; Io.1:26-27):

„Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțămintele. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc“ (Mt.3:11).

Vedem aici că Domnul Isus Cristos Însuși este Cel care are dreptul și lucrarea de a boteza în Duhul Sfânt. „Botezul cu foc“ menționat aici este apreciat de mulți penticostali chiar mai mult decât „botezul în Duh“, iar unii penticostali înflăcărați s-ar ruga astfel: „Doamne, botează-mă cu foc!“, crezând că aceasta este o binecuvântare și mai mare. Dar când studiem pasajul din Matei 3:7-12 ca întreg, realizăm că „botezul în Duh“ este fără doar și poate o judecată, așa cum se poate vedea din v. 10: „Iată că securea a și fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom care nu face rod bun va fi tăiat și aruncat în foc“, precum și din v. 12, unde se spune despre Cristos că „Acela Își are lopata în mână, Își va curăța cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar, dar pleava o va arde într-un foc care nu se stinge“. Prin urmare, acești oameni sunt induși în eroare de niște duhuri false să se roage pentru propria lor judecată!

În cartea Faptelor găsim prima dată viitorul „botez în Duh“ anunțat mai precis de Cristos Însuși în capitolul 1. Aici se are evident în vedere revărsarea Duhului în Ziua Cincizecimii:

„Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care“, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt“ (Fap.1:4-5).

În Fapte 2 nu găsim nimic menționat despre acest botez cu Duh. Dar când apostolul Petru dă socoteală credincioșilor din Ierusalim privind vizita lui la Corneliu, adeverește că această promisiune a „botezului în Duh“ s-a împlinit în Ziua Cincizecimii:

„Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt a coborât peste ei ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: „Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt“. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în Domnul Isus Cristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?“ (Fap.11:15-17).

Aici vedem că în judecata inspirată a apostolului darea Duhului Sfânt a coincis cu botezul în același Duh. Ambele s-au întâmplat mai întâi în Ziua Cincizecimii, dar s-au întâmplat și în casa lui Corneliu.

Dar tot nu știm care este înțelesul aceluia „botez în Duh“. De ce este necesar acest botez? Ce efecte are el? Răspunsul la aceste întrebări se găsește, așa cum ne-am așteptat, în scrisorile Noului Testament, în doctrina apostolilor. Citim despre el în prima Scrisoare către corinteni:

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh“ (1.Cor.12:13).

Ei bine, aici avem învățătura despre „botezul în Duh“. Apostolul inspirat ne spune că această lucrare a lui Cristos se face în viața tuturor credincioșilor chiar în clipa când își experimentează noua naștere și devin parte a Corpului lui Cristos, Biserica. De fapt, botezul biblic în Duh este însăși operațiunea prin care un om, neevreu sau evreu, e adus în Corpul spiritual al lui Cristos. Acum, el nu mai este evreu sau păgân, nu mai e german, englez sau român, ci este un om nou în Cristos, posedând cetățenie cerească (Fil.3:20). El este parte din Corpul lui Cristos, din noul Templu al Bisericii. Lucrul acesta este efectuat de Duhul Sfânt, deoarece Corpul, ca și Templul, este spiritual, nu potrivit cărnii.

De fapt, putem lega acest pasaj de importanta învățătură din Romani 6, unde găsim, după convingerea mea, botezul în Duh descris ca aducându-l pe credincios în unire cu moartea și învierea lui Cristos (lucru pe care botezul în apă nu-l putea realiza niciodată). Apoi, „botezul în Duh“ ar însemna și aducerea unei persoane „în Cristos“ și efectuarea în el a stării de a fi crucificat și înviat cu Cristos (Rom.6:1-11).

Când studiem acest text doctrinar, putem vedea ceea ce nu este adevăratul botez în Duh, așa cum pretind penticostalii, și anume o experiență în care sunt implicate emoții profunde, viziuni, curgerea puterii, senzații de căldură sau alte manifestări corporale. Adevăratul „botez în Duh“ este un lucru care nu poate fi simțit sau experimentat cu simțurile. Este o activitate invizibilă a Duhului Sfânt exact așa ca sigilarea cu Duh sau sfințirea prin Duh. Toate acestea se întâmplă pe nevăzute și pe nesimțite în acel minunat și ascuns moment în care are loc nașterea din nou. Poți vedea roadele acestor acțiuni ale Duhului Sfânt, dar ele au loc în omul interior, ascuns de simțurile noastre.

Nu uita, există o lucrare a Duhului pe care poți s-o experimentezi în mod clar, și aceasta este umplerea cu Duh. Nici chiar aceasta nu este însoțită de viziuni și senzații fizice, dar este experimentată în tărie și îndrăzneală spirituală în mărturia pentru Domnul. Găsim exemple ale unei umpleri temporare cu Duh în cartea Faptelor (4:8,31; 7:55; 11:24; 13:9); aceasta se întâmplă aproape pretutindeni în legătură cu o mărturie publică pentru evanghelie și pentru Domnul nostru (cf. Lc.12:11-12).

Umplerea cu Duh nu este în niciun caz o „a doua binecuvântare“; ea are loc la început când primești Duhul. După aceea depinde foarte mult de viața ta de credință și de atitudinea ta spirituală dacă ești umplut de Duh sau nu. Apostolul Pavel ne dă porunca de a „fi umpluți cu Duh“ în Efeseni 5:18, iar Ștefan a fost un exemplu de om „plin de credință și de Duh Sfânt“ (Fap.6:5). Momentele speciale ale umplerii cu Duh pe care le întâlnim în Fapte 4 sunt toate legate de o mărturie înaintea ne-

credincioșilor, și ele n-au durat permanent, ci în mod evident doar pentru timpul cât a fost necesară echiparea specială.

Prin urmare, studiul nostru a confirmat doctrina biblică potrivit căreia botezul în Duh așa cum îl găsim în Biblie nu este o „a doua binecuvântare“, ci are loc la nașterea din nou, împreună cu și legat de celelalte operațiuni ale Duhului. Vedem din nou că doctrinele penticostalo-carismatice despre un „botez în Duh“ ca o „a doua binecuvântare“ sunt combătute de Scriptură.

4. Adevăratul dar al Duhului Sfânt și duhul fals care lucrează în „botezul în Duh“ al carismaticilor

Am stabilit acum adevărul biblic că primim Duhul Sfânt ca o persoană Divină și în plinătatea Sa potențială la convertire și la nașterea din nou, nu după aceea, și că „botezul biblic în Duh“ are loc în același timp. În aceasta găsim confirmat un adevăr foarte profund și important: adevărul *atotsuficienței lui Cristos*.

Aceasta înseamnă că în clipa când Îl primim pe Cristos ca Domn și Răscumpărător al nostru primim și toată plinătatea Lui, toate binecuvântările pe care le-am putea primi, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu: „El, care nu L-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?“ (Rom.8: 32). Și, așa cum scrie în Coloseni 2:9-10: „*Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri*“. Astfel, când Îl avem pe Cristos, avem totul (Io.10:10); nu mai avem nevoie de vreo „a doua binecuvântare“, deoarece am primit în El tot ce avem nevoie (2.Pt.1:2-3); cu adevărat, Dumnezeu ne-a „binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos“ (Ef.1:3).

De noi depinde să trăim în conformitate cu aceste binecuvântări, și orice credincios va experimenta aceste daruri și binecuvântări în măsură diferită, potrivit stării și maturității lui spirituale. Dar toate acestea ne sunt date în Cristos chiar de la începutul vieții noastre spirituale. Dacă trăim în ascultare, credință și predare lui Dumnezeu, vom avea prezente în viața noastră o mare parte din aceste binecuvântări; dacă ne lipsesc aceste lucruri, putem experimenta foarte puțin din ele, dar ele tot ne aparțin în Cristos.

a) Adevărata cale spre tărie spirituală

Doctrina penticostalo-carismatică privind „a doua binecuvântare“ este fundamental greșită și chiar eretică, tocmai pentru că neagă atotsuficiența lui Cristos și sugerează că copilul lui Dumnezeu, după ce L-a primit pe Cristos, are nevoie de ceva mai mult și „mai înalt“ decât darurile și binecuvântările pe care Dumnezeu i le-a dat în Cristos – deși Cuvântul lui Dumnezeu ne spune expres că El ne-a dat „toate lucrurile“ cu Cristos (Rom.8:32). Aceasta deschide ușa pentru duhuri înșelătoare venind în viața credincioșilor prin falsul „botez în Duh“.

Cu toate acestea, trebuie să fim conștienți că aceste doctrine amăgitoare și care induc în eroare recurg la carne și la sentimentele pe care le pot avea mulți credincioși. Dacă privești la tine însuși într-un mod carnal, atunci poți întreba: „Mă simt oare cu adevărat binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală? De ce nu simt puterea Duhului Sfânt mai mult în viața mea? Sunt conștient de atâtea neajunsuri și deficiențe, de atâtea înfrângeri în lupta mea împotriva păcatului și cărnii – precis că-mi lipsește ceva. Este posibil oare să nu fi primit deloc Duhul? Poate ar trebui să caut botezul în Duh al carismaticilor – poate că această experiență îmi va schimba viața în bine!“

Care e răspunsul biblic la aceste întrebări? Cum putem să ne învingem starea carnală și să experimentăm puterea Duhului Sfânt în viața noastră? Cum ne învață Biblia?

Așa cum am văzut mai înainte, Biblia spune că am primit tot ce aveam nevoie, toate binecuvântările și darurile spirituale, toată puterea și tăria spirituală, Duhul Sfânt Însuși și plinătatea Lui la nașterea din nou. Dar în ce măsură experimentăm în realitate toate acestea depinde de umblarea noastră cu Cristos, de ascultarea noastră de Biblie și de credința noastră. Se poate întâmpla ca, deși în locurile cerești sunt depozitate pentru noi toate binecuvântările spirituale în Cristos, să nu ne bucurăm mult de ele pe pământ – poate pentru că ascundem și îndrăgim vreun păcat, sau pentru că ducem o viață carnală, după bunul nostru plac.

Învățătura Domnului nostru despre Duhul Sfânt din Ioan 4 ar putea să ne ajute la înțelegerea acestui aspect al vieții noastre spirituale. Acolo, Domnul Isus îi spune unei samaritence despre minunata apă a vieții: „*Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică*“ (Io.4:14).

Aici, Duhul lui Dumnezeu care locuiește în credincios este asemănat cu un izvor de apă vie, care alimentează un curs de apă ce curge neîncetat prin noi, înviorându-ne viața și făcând-o roditoare pentru Dumnezeu. Acum, când acest curs de apă al Duhului a fost redus la o simplă dără sau șuviță de apă, iar apa vie nu mai curge în noi, atunci trebuie să inspectăm izvorul primar și să-l curățăm de tot gunoiul pe care l-am lăsat să se strângă acolo! De îndată ce am curățat izvorul primar, apa vie va curge iarăși din abundență.

Biblia ne învață că, deși am primit Duhul lui Dumnezeu în toată plinătatea Lui, putem să-L întristăm (Ef.4:30-31) și să-L stingem (1.Tes.5:19) prin atitudini carnale, încăpățănare și păcat pe care nu le punem în ordine. Dacă așa stau lucrurile, vom experimenta o secete interioară și lipsă de putere spirituală, înfrângeri și ispite grele. Vom duce lipsă de putere și bucurie, pace și comuniune intimă cu Cristos care rezultă dintr-o viață umplută de Duh. Într-o asemenea stare devenim slabi și nestatornici; suntem ispitiți să căutăm căi carnale de obținere a bucuriei și a unui fel de „putere“; aceasta este o stare în care mulți cad pradă atracțiilor înșelătoare ale mișcării penticostalo-carismatice.

Dar modul biblic de ieșire dintr-o asemenea stare este să ne judecăm păcatele și atitudinile carnale în lumina Cuvântului

lui Dumnezeu, să ne pocăim de ele și să le mărturisim lui Dumnezeu. Aceasta este „umblarea în lumină“ despre care ne învață apostolul Ioan (1.Io.1:5-10). Aceasta implică un studiu și aplicație continuă a Cuvântului lui Dumnezeu la noi înșine și la viața noastră interioară. Ea înseamnă să căutăm fața Domnului și să-I cerem să ne convingă de vina păcatelor noastre și a atitudinilor noastre greșite și să ne curețe prin Cuvântul Său (cf. Ef.5:26; Evr.4:11-13). Înseamnă să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, așa cum ne spune Iacov:

„*Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi. Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi. Curățați-vă mâinile, păcătoșilor; curățați-vă inima, oameni cu inima împărțită! Simțiți-vă ticăloșia; tânguiți-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în tânguire și bucuria voastră în întristare: Smeriți-vă înaintea Domnului, și El vă va înălța“ (Iac.4:7-10).*

O importantă condiție preliminară pentru o viață umplută de Duh este o atitudine de predare totală lui Dumnezeu și Cristos. „*Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“ (Rom.12:1).* Este de mare importanță să încetez a trăi după poftele mele, după voia mea, și în schimb să-mi predau viața, în special corpul și mădularele lui, care sunt instrumentele lui de acțiune, Dumnezeului cel viu, pentru a face voia Sa și a-L servi cu fidelitate. „*Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“ (Rom.6:13).*

Într-un sens mai profund, aceasta înseamnă să murim față de voința noastră proprie și față de egoismul nostru trăind în mod conștient ca niște crucificați și înviați cu Cristos. În Romani 6 și Galateni 5 suntem învățați cum să punem această temelie a unei vieți victorioase:

„*Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din[tre cei] morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului; căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Cristosul înviat din[tre cei] morți nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, odată pentru totdeauna; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru“ (Rom. 6:3-11).* „*Zic dar: umblați cărmuiți de Duhul și nu împliniți [lit. veți împlini] poftele firii pământești. Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți. Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege. Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei ce sunt ai lui Cristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei“ (Gal.5:16-24)*

Prin urmare, adevărata cale care duce la tărie și victorie spirituală este viața conștientă trăită în comuniune cu Cristos ca unii crucificați cu El (Rom.6:6; Gal.2:20), morți cu El (Rom.6:4-5; Ef.2:5-6; Col.3:3) și așezați cu El în locurile cerești (Ef.2:6; Col.3:1-3). Aceasta înseamnă că trebuie să ținem seama în credință de poziția noastră în Cristos pe care n-o putem simți sau vedea, dar care e foarte eficientă odată ce umblăm în ea, dându-ne la moarte carnea, poftele și mișcările ei (Col.3:5) și trăind în mod conștient o viață nouă în puterea învierii lui Cristos. Toate acestea sunt rezumate minunat în mărturisirea apostolului Pavel:

„*Am fost răstignit împreună cu Cristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine“ (Gal.2:20).*

Aceasta este învățătura sănătoasă a apostolilor, și dacă trăim conform acestei învățături, vom experimenta puterea, victoria și conducerea spirituală după care tânjim și de care avem nevoie. Nu există scurtături pentru a atinge acest scop, altfel riscăm să cădem în eroare și înșelare. Într-un fel, mulți oameni tânjesc în zilele noastre să posede puterea vieții de înviere a lui Cristos, dar nu vor să plătească prețul, adică: să trăiască ca niște crucificați cu Cristos și să moară față de poftele și păcate. Aceasta îi duce adesea pe oameni la o falsă „viață de sfințenie“, și mult prea adesea în erorile mișcării penticostalo-carismatice.

b) Băutul din fântânile otrăvite: înșelarea carismatică

Când dăm atenție învățăturii Bibliei, vom realiza că doctrina penticostalo-carismatică a „botezului în Duh“ ca o „a doua binecuvântare“ nu este doar greșită, ci îi și duce pe credincioși departe de credința biblică pe drumul periculos al înșelării și întâlnirii cu duhurile false. Dacă un credincios adevărat a primit adevăratul Duh al lui Dumnezeu deja la convertirea lui, nu-L poate primi a doua oară. El a primit de la Dumnezeu tot ce poate și vrea să dea El.

Acum, dacă el, indus în eroare și îndrumat de învățăturile penticostalo-carismatice greșite, se deschide pentru experiența spirituală numită „a doua binecuvântare“, va primi cu siguranță un duh, totuși acesta nu poate fi adevăratul Duh al lui Dum-

nezeu, ci un duh înșelător al întunericului. Domnul Se plânge în Vechiul Testament: „*Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate, care nu țin apă*“ (Ier.2:13). Și pentecostalii și carismaticii au abandonat adevăratul izvor de apă vie și au băut ape ciudate dintr-o fântână otrăvită.

Trebuie să medităm la toate acestea ca să detectăm planul satanic din aceste învățături. În timp ce Cuvântul lui Dumnezeu ne asigură că primindu-L pe Cristos am primit toate darurile și binecuvântările lui Dumnezeu, diavolul spune credincioșilor: „Poate că-L ai pe Cristos în tine – dar Dumnezeu încă nu ți-a dat tot ce ai nevoie! Tu ai nevoie să primești botezul nostru în Duh, altfel nu poți fi un creștin puternic, învingător!“ Astfel, oamenii sunt pregătiți pentru pasul următor. Ei sunt făcuți să caute acest duh fals al pentecostalilor; uneori sunt învățați să se roage cu insistență și să ceară lui Dumnezeu să le dea Duhul Său. Lucrul acesta sună foarte pios, dar întrucât Dumnezeu ne-a spus limpede că ne-a dat deja Duhul Sfânt, toate aceste rugăciuni sunt totuna cu a-L face mincinos pe Dumnezeu. O asemenea rugăciune nu este plăcută lui Dumnezeu.

Pentru a justifica asemenea rugăciuni, carismaticii se referă adesea la Luca 11:13, unde citim: „*Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!*“ Dar aceste cuvinte au fost spuse unor evrei credincioși înainte de Ziua Cincizecimii, și cu siguranță că ele trebuiau să-i încurajeze pe discipoli să se roage pentru ca Duhul Sfânt să fie dat curând. Discipolilor li s-a spus să zăbovească în Ierusalim și să aștepte Duhul (Lc.24: 49; Fap.1:4), și ei au făcut lucrul acesta cu multă rugăciune (Fap.1:13-14; 2:1) până ce a fost dat Duhul promis. Dar după aceea nu mai citim niciodată că ar trebui să cerem Duhul Sfânt. În această epocă a Bisericii, nu poți primi Duhul Sfânt cerându-L, ci doar pocăindu-te și crezând în Domnul Isus Cristos, așa cum am arătat mai sus că stau lucrurile în Scrisorile apostolice.

c) Primirea unui duh diferit (2.Corinteni 11)

Când un copil al lui Dumnezeu este astfel indus în eroare să caute „botezul în Duh“ carismatic, el s-a plasat pe terenul alunecos al minciunii și înșelării demonice. El este învățat de pentecostali să-și lase la o parte toate rezervele și să se deschidă necondiționat Duhului pe care urmează să-l capete. În zilele noastre, el este primit cel mai adesea prin punerea mâinilor unui carismatic. E remarcabil că nu se întâmplă nimic când credinciosul este vigilent și se roagă: „Doamne, dacă nu este de la Tine, atunci apără-mă și nu lăsa să se întâmple nimic rău!“ Numai atunci când credinciosul este complet pasiv, receptiv și dorește să primească un duh fals, acest duh poate într-adevăr să intre în viața lui și să-l influențeze cu toate îndrumările și revelațiile lui false, cu puterile și „darurile“ lui oculte.

Nu puțini sunt creștinii care ar nega că e foarte posibil ca un copil al lui Dumnezeu să primească un duh fals. Ei vor argumenta că Dumnezeu nu va permite niciodată să se întâmple lucrul acesta, că un creștin va putea detecta cu ușurință un duh demonic și va evita să fie influențat de el. Dar această gândire rămâne la stadiul de dorință. În realitate, avem în Biblie o învățătură inspirată foarte importantă care adeverește contrariul și ne avertizează solemn contra înșelării demonice; ea se află în 2.Corinteni 11:2-4,13-15:

„*Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit-o pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Cristos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!... Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Cristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefac într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor*“.

Acest pasaj din Scriptură demască șiretlicurile viclene ale diavolului pe care le folosește ca să-i înșele pe credincioși. El ne arată cum operează înșelarea în Biserică – nu numai înșelarea pentecostalo-carismatică, ci și celelalte erezii. Este de cea mai mare importanță să studiem și să înțelegem bine această avertizare; aceasta ne va ajuta să vedem prin perdeaua de fum pe care o folosește diavolul.

Potrivit acestui pasaj, corinteni, care erau fără îndoială credincioși adevărați, chiar dacă unii foarte carnali, au fost înșelați de niște apostoli falși când apostolul adevărat Pavel a fost nevoit să plece de la ei. Unii evrei din Ierusalim vizitaseră Biserica și îi impresionaseră pe credincioși cu oratoria și aparent profunda lor învățătură spirituală. Corinteni se gândeau chiar că acești escroci erau mai inspirați decât Pavel însuși! Acum, Pavel încearcă să-i ajute și să-i aducă înapoi la adevărul apostolic. El le explică ce s-a întâmplat, și lucrul acesta este foarte instructiv pentru noi.

Acești falși apostoli erau de fapt servitori ai lui Satan și s-au deghizat în predicatori creștini adevărați și puternici. Ei i-au fermecat pe creștini și i-au făcut să accepte predicarea lor falsă. Corintenilor li se părea totul bine; ei se simțeau înălțați și îmbogățiți de noile revelații și doctrine interesante. Dar apostolul trebuie să le spună că de fapt ei au acceptat o evanghelie falsă, au primit un duh fals, străin, precum și un Isus fals!

Cele trei elemente ale înșelării demonice

Aceasta este metoda de bază a lui Satan când vrea să-i înșele pe copiii lui Dumnezeu. Putem detecta aceste trei elemente de fiecare dată când ereziile și mișcările înșelătoare apar în Biserica lui Dumnezeu.

**** O evanghelie diferită, un mesaj al salvării ciudat, denaturat, demonic:**

Știm despre evanghelia falsă a Bisericii Catolice, a Martorilor lui Iehova, a protestanților liberali, a Bisericii Emergente.

Și mișcarea penticostalo-carismatică își are evanghelia ei falsă. Ea este adesea numită „evanghelia deplină“, și acest nume care induce în eroare înseamnă că potrivit ei sănătatea (și adeseori și bogăția) e inclusă în răscumpărare. Ea se bazează pe interpretarea eronată a lui Isaia 53:3-4, unde scrie că Domnul Isus a purtat suferințele (sau bolile) noastre. Acest argument vrea să spună că un credincios în Cristos nu are nevoie să fie bolnav, ci poate revendica sănătatea ca fiind dreptul său de naștere. Mulți alți predicatori penticostali și carismatici adaugă la aceasta prosperitatea și succesul, care pot și ele să fie „revendicate“ de creștin.

Dar, ca și în cazul evangheliei false din cartea Galateni, vedem și aici că orice adaos la evanghelia biblică a răscumpărării prin sângele lui Isus Cristos este de fapt o falsificare și o denaturare. „Evanghelia“ eretică a răscumpărării *plus* Lege și circumcizie e numită în Galateni 1 o evanghelie falsă. Adăugarea de sănătate și bogăție la evanghelie este și ea o denaturare. Pe lângă aceasta, sunt multe alte denaturări ale evangheliei găsite în aceste cercuri, de exemplu învățături greșite privind sfințenia și salvarea prin fapte ale sfințeniei în tabăra penticostală, iar în tabăra carismatică stima de sine și caracterul lumesc, harul ieftin, formule magice ale așa-numitului cuvânt al credinței.

** Un duh diferit, ciudat, fals:

Aici avem dovada că un credincios adevărat poate primi un duh fals demonic când este înșelat de învățătorii falși sau de profeții falși. Mesajele fascinante, semnele și minunile pe care le fac acești oameni sunt efectuate de forțele demonice. Prin urmare, atunci când corintenii au ascultat bucuroși și fără rezervă critică mesajul înșelător al falșilor apostoli, au ajuns sub influența „*unor duhuri înșelătoare și învățături ale demonilor*“ (1.Tim.4:1). Aceasta a avut ca rezultat primirea unui duh diferit, care s-a deghizat ca Duh al lui Dumnezeu, dar este demascat de Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind un duh provenit din întuneric.

Aceasta nu înseamnă posedare sau locuire de un asemenea duh, pentru că un copil adevărat al lui Dumnezeu este sigilat cu Duhul Sfânt și salvat din puterea întunericului (Col.1:13). Dar acești credincioși au ajuns sub influența permanentă a unui duh înșelător; ei au acceptat învățăturile și îndrumările lui ca venind din partea lui Dumnezeu. Așa lucrează Satan ca să-i ducă în rătăcire pe sfinți, și aceasta se întâmplă în mișcarea penticostalo-carismatică, unde predicarea și învățătura, profețiile și minunile sunt făcute de duhuri înșelătoare. Credincioșii care se deschid pentru mesaje, pentru profeții sau pentru vindecători ajung sub influența de orbire și amăgire a acestor duhuri. În special când vor căuta „botezul în Duh“ al carismaticilor sau le vor permite să-și pună mâinile peste ei vor suferi o influență demonică.

** Un Isus diferit, fals:

Acesta este unul dintre secretele lucrării lui Satan pe care mulți creștini evanghelici nu le înțeleg. Ei pot spune: „Dar uitați-vă la acești carismatici cum Îl iubesc pe Isus, cum ard pentru Isus și vorbesc despre El în fiecare zi – precis că sunt sinceri!“ Dar noi trebuie să întrebăm: *Care Isus?* Adevăratul Domn Isus Cristos care este revelat în Cuvântul lui Dumnezeu – sau falsul Isus al Bisericii Catolice, straniul Isus al Martorilor lui Iehova, diferitul Isus al ereticilor liberali și emergenți – ori falsul Isus al mișcării penticostalo-carismatice?

Trebuie să recunoaștem tristul și solemnul adevăr că acel „Isus“ care apare în vise și viziuni, acel „Isus“ care îi inspiră pe falșii profeți și apostoli, acel „Isus“ care este adorat de „lauda“ carismatică rock și pop este un Isus diferit de Domnul nostru prețios. Acest înger înșelător de lumină care își zice „Isus“ apare în viziuni într-o formă mereu schimbătoare – adevăratul Domn Isus nu poate fi văzut până nu suntem uniți cu El în glorie (1.Pt.1:8; 1.Io.3:2). Acest înger cere în profeții unitatea ecumenică cu Bisericile catolice și ortodoxe – adevăratul Domn avertizează contra unității false (2.Cor.6:14-18) și a prostituției babiloniene (Ap.17-18).

Unul dintre carismaticii de frunte din lume, luteranul Arnold Bittlinger, l-a numit cândva pe acest „Isus“ fals „prototipul unui șaman [vrăjitor]“ și l-a comparat cu vindecătorii oculte ai păgânilor. Un alt carismatic renumit, Merlin Carothers, a povestit odată despre o viziune pe care a avut-o cu „Isus“, în care acest Isus s-a apropiat de el, a îngenucheat înaintea lui, și-a lipit fața de coapsa lui și a zis: „Nu vreau să mă folosesc de tine, ci vreau ca tu să te folosești de mine“. Dacă comparăm aceasta cu adevărata viziune pe care a avut-o apostolul Ioan în Apocalipsa 1, poți cu ușurință să vezi că acest „Isus“ este un impostor demonic, și nu Domnul nostru glorios!

Avem nevoie de o judecată spirituală trează în privința mișcării penticostalo-carismatice

Pentru a înțelege felul de înșelare existent atât în individul aflat sub influența duhului penticostal fals, cât și în mișcare ca întreg, trebuie să înțelegem limpede natura demonică a acelei înșelări. Această întreagă mișcare a fost creată, condusă și răspândită de duhuri înșelătoare. Simptomele tulburătoare pe care le experimentează mulți adepți înșelați ai acestei mișcări, cum ar fi gândurile blasfematoare sau de sinucidere, depresiile, viziunile și visele înfiorătoare, impulsurile spre necurățenie și adulter, transele și reacțiile necontrolabile – toate acestea sunt manifestări ale forțelor oculte, demonice. Învățăturile false și doctrinele eretice la fel de tulburătoare ce fac ravagii în această mișcare, multitudinea de practici nebiblice, ba chiar magice ce se găsesc pretutindeni – toate acestea sunt rodul stricat al „*duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor*“ (1.Tim.4:1), și nu al simplei greșeli omenești.

E important să afirmăm acest fapt recunoscut de aproape toți credincioșii care – ca și autorul acestei cărți – au fost martori oculari implicați direct în această mișcare. Sunt foarte multe fenomene în această mișcare care provin în mod clar din activitatea duhurilor, nu doar din cea a oamenilor. Cu toate acestea, mulți evanghelici de azi, bine intenționați, dar miopi din punct de vedere spiritual, au o judecată umanistă, greșită în privința mișcării penticostalo-carismatice. Ei vorbesc despre sim-

ple „doctrin nebiblice“, de „entuziasm nesănătos“ sau chiar de o „supraestimare a Duhului Sfânt“ la penticostali și carismatici. Dar asemenea puncte de vedere sunt în mod clar irelevante.

În mișcarea penticostalo-carismatică nu există doar învățături „nebiblice“ sau „eronate“; pe acestea le găsim aproape pretutindeni, chiar și în biserici biblice. Aici ne ocupăm de învățături false distrugătoare ale credinței biblice (2.Pt.2:1-3), de „învățături ale demonilor“, de influențe eretice și înșelătoare care subminează esența credinței biblice și lucrează la distrugerea adevăratelor biserici ale lui Cristos.

Doctrinile și mesajele acestei mișcări sunt periculoase; ele nu sunt simple erori umane, ci drojdie spirituală care dospește întregul aluat (Gal.5:7-10), dacă nu este verificat și curățat (1.Cor.5:6-8). Aceste învățături sunt fascinante și contagioase, ele îi farmecă pe mulți și îi atrag tot mai adânc în acea mișcare, deoarece forțele demonice sunt sursa lor. Ele distrug castitatea spirituală a Miresei lui Cristos (2.Cor.11:2-3) și duc la desfrânare spirituală (Ap.2: 20); ele îi induc în eroare pe copiii lui Dumnezeu ca să urmeze un „alt Isus“ în loc de Domnul nostru prețios.

În mișcarea penticostalo-carismatică problema nu este că s-ar pune un accent prea mare pe Duhul Sfânt, ci că El este pus deoparte și stins, iar un duh demonic mincinos Îi ia locul și induce în eroare, înșală, murdărește și întinează mulți copii ai lui Dumnezeu, precum și mai mulți creștini falși. În spatele tuturor acestora este duhul lui Anticrist (1.Io.4:1-6).

Aceste duhuri false inspiră mii de profeți falși să rostească minciuni, profeții înșelătoare care se dau drept „mesaje de la Dumnezeu“, dar în realitate sunt niște lucruri de nimic care induc în eroare (cf. Ier.23:21-29). Duhurile înșelătoare lucrează de asemenea miracole, semne și minuni false în mare număr ca să-i facă pe cei creduli să-i creadă pe predicatorii și profeții lor falși (cf. Mt.24:24; 2.Tes.2:8-12; Ap.16:13-14). Acest duh fals îi îmbată pe oameni și îi face să cadă în transă; îi aruncă pe spate și-i face să-și piardă auto-controlul – și toate acestea în contrast total cu rodul adevăratului Duh Sfânt!

De aceea, trebuie să spunem că mulți evanghelicilor moderni au în zilele noastre o atitudine nebiblică, liberală față de mișcarea penticostalo-carismatică. Ei vorbesc despre „puncte tari“ și „puncte slabe“ ale acestei mișcări, deși în cazul unei înșelări din vremea de pe urmă nu poți vorbi despre „puncte tari“, iar „punctele lor slabe“ sunt în realitate învățăturile și practicile lor rele. Este ca și cum ai vrea să-i lauzi pe Martorii lui Iehova pentru „zelul“ lor sau pe teologii liberali pentru „erudiția“ lor.

Unii îi laudă pe carismatici pentru zelul lor în rugăciune, dar trec cu vederea faptul că această rugăciune este indusă în eroare și stricată de practicile lor magice și de doctrinile lor greșite. Ei îi laudă pe carismatici pentru activitatea lor evanghelică, dar trec cu vederea faptul că o evanghelie falsă este răspândită prin cea mai mare parte din această activitate, iar adevăratele eforturi evanghelice sunt sabotate de ei. Dar aceste adevăruri obiective sunt trecute cu vederea de acei evanghelicilor înșelați. Ei critică doar manifestările extreme ale carismaticilor și îi simpatizează pe „moderați“, dar acești „moderați“ sunt sub influența acelorași duhuri înșelătoare și răspândesc în cea mai mare parte aceleași învățături false. Într-o privință, ei sunt și mai periculoși decât „extremiștii“, deoarece prin ei erezia pătrunde mai ușor în bisericile fidele Bibliciei. În general, trebuie să spunem că majoritatea evanghelicilor de astăzi subestimează pericolul doctrinelor demonice și al duhurilor înșelătoare din mișcarea penticostalo-carismatică, și de aceea sunt rapid „dospți“ de această „drojdie“ spirituală.

d) Detectarea și demascarea duhului fals

Trebuie să ne ocupăm acum ceva mai detaliat de acest punct. Duhul mișcării penticostalo-carismatice se dă drept Duh Sfânt al lui Dumnezeu și imită unele dintre roadele și efectele adevăratului Duh – dar efectele îi arată totuși limpede natura demonică. Ele o arată clar celor care au încă ochi deschiși și minți spirituale ca s-o discearnă.

Odată ce acest duh a pus stăpânire pe un om, acesta devine orb din punct de vedere spiritual și incapabil să discearnă manifestările evidente ale activității demonice. Astăzi, nu numai carismaticii însșiși „botezați în Duh“ sunt orbi și insensibili față de aceste realități, ci și o serie de evanghelicilor moderni care și-au pierdut discernământul spiritual prin multe devieri de la adevărul biblic și multe compromisuri făcute cu lumea, și nu în ultimul rând printr-o cooperare nebiblică cu penticostalii și carismaticii.

Putem detecta duhul fals prin modul cum operează

Pentru cei care au încă ochi luminați ca să înțeleagă (Ef. 1:18), duhul fals este dat în vileag și făcut vădit (Ef.5:11-13) de către natura demonică a activității și efectelor lui. Pentru a-l detecta trebuie să testăm acest duh cu revelația adevărată și consecvență a Cuvântului lui Dumnezeu (1.Io. 4:1; Evr.4:12-13).

Există un principiu de bază pe care trebuie să-l susținem cu tărie dacă nu vrem să fim într-atât de înșelați, încât să nu mai putem fi ajutați. Acest principiu spune că *orice lucrare adevărată a lui Dumnezeu este în conformitate cu revelația Sa inspirată de Sine din Biblie și că tot ce contrazice această revelație de Sine din Cuvânt nu trebuie acceptată ca divină*. Astăzi, mulți oameni induși în eroare ar spune: „Bine, Dumnezeu a scris aceasta în Biblie despre caracterul și căile Sale, dar El poate astăzi să acționeze în mod diferit“. Aceasta este o înșelare mistică și o minciună a diavolului, concepută pentru a-și deghiza lucrările rele ca să pară cât mai divine.

Mai este un șiretlic al diavolului pe care trebuie să-l învingem, și acesta este amenințarea cutezătoare cu „păcatul de neiertat împotriva Duhului Sfânt“ pe care îl aruncă împotriva oricui îndrăznește să pună duhurile la încercare și să demaște înșelăciunile demonice din mișcarea penticostalo-carismatică. Dar adevăratul Duh Sfânt nu interzice punerea la încercare a duhurilor, ci o poruncește expres în 1.Ioan 4:1! Iar un credincios adevărat născut din nou, care Îl are pe Duhul lui Dumnezeu locuind în el și sigilându-l nu poate comite niciodată un asemenea păcat detestabil. De fapt, el a fost comis de niște evrei necredincioși dintr-o perioadă în care Duhul Sfânt lucra într-un mod unic prin Persoana Domnului Isus Cristos.

Noi ca și credincioși în Cristos avem datoria de a pune la încercare totul (1.Tes.5:21), de a pune la încercare duhurile, ca

să vedem dacă sunt de la Dumnezeu sau nu (1.Io. 4:1) și suntem avertizați că niște duhuri înșelătoare vor fi la lucru în Biserică în special în timpul de pe urmă (1.Tim. 4:1). Prin urmare, trebuie să combatem aceste amenințări zadarnice, ca și afirmațiile arogante ale profetilor și apostolilor falși din ziua de azi că oricine îi critică sau le demască minciunile va fi ucis de Dumnezeu sau va suferi lucruri rele din partea diavolului.

Dacă luăm Biblia ca să-i judecăm și să îi punem la încercare pe profeții falși de azi și duhurile care îi inspiră prin roadele lor, așa cum ar trebui să facem (Mt.7:16-17), atunci vom realiza curând anumite fapte:

**** Învățăături, profeții și directive care contrazic Biblia:**

În această mișcare sunt foarte multe profeții și doctrine care pretind că sunt inspirate divin, dar care contrazic flagrant Biblia. Lucrul acesta este adevărat în privința unor subiecte precum revărsarea mondială a Duhului sau „apelul la unitate ecumenică“, ca și apelurile la „luptă spirituală“, doctrina „sănătății și bogăției“, tehnicile magice ale mișcării „Cuvântul credinței“ sau ale mișcării „gândirea/ mărturisirea pozitivă“. Duhul fals a chemat nenumărate femei să fie conducători, profeți, predicatori și pastori în opoziție directă cu 1.Timotei 2:12. El i-a dus pe unii carismatici în sânul Bisericii Catolice, i-a făcut pe oameni să declare că „Dumnezeu mi-a arătat că ar trebui să divorțez de soția mea“ sau i-a dus până acolo încât să renunțe la locuri bune de muncă și să se angajeze în afaceri foarte îndoielnice din care nu s-au ales decât cu datorii mari.

**** Dezbinări, minciuni și păcat moral:**

Printre numeroasele roade rele ale mișcării pentecostalo-carismatice sunt un număr anormal de mare de dezbinări între zeci de profeți, apostoli și conducători „unși“ care au spus adesea despre alții că sunt induși în eroare de diavol și că numai ei sunt autentici. Acest duh mincinos a făcut zeci de mii de biserici locale să se scindeze sau să piardă membri, mai ales tineri. Această mișcare a văzut și o cantitate teribilă de păcat moral printre figurile conducătoare – minciună și fraudă, lăcomie după câștig mârșav și îmbogățire, curvie, adulter și divorț, alcoolism și relații homosexuale, proiecte uriașe îndoielnice și risipă de bani pentru luxul personal. Ca să dăm câteva nume: Charles Parham, John A. Dowie, A.A. Allen, Aimée Semple McPherson, Pat Robertson, Jimmy Bakker, Jimmy Swaggart, Earl Paulk, Paul Crouch, Paul Cain, Bob Jones, Todd Bentley.

Ar putea fi adăugați mult mai mulți, chiar dacă mai puțin renumiți. Știm, desigur, că dezbinările și păcatele de ordin moral se întâmplă și printre creștinii fideli Bibliei. Totuși, numărul unor asemenea încălcări în cadrul mișcării pentecostalo-carismatice este cu mult mai mare decât cel găsit în bisericile adevărate – și aceasta în pofida pretenției lor că posedă o ungeră și o putere pe care o consideră cu mult deasupra a ceea ce pot pretinde niște copii „obișnuiți“ ai lui Dumnezeu.

**** Semne și miracole false:**

Numeroasele miracole, mai ales vindecările miraculoase, formează o parte mare din fascinația pe care această mișcare o stârnește la mulți creștini. Totuși, aceste minuni dovedesc, la o examinare biblică mai atentă, că sunt mai degrabă niște biete falsificări ale miracolelor originale pe care le-au făcut Domnul și apostolii Săi. Când El și apostolii Săi au făcut vindecări, s-au vindecat totdeauna *toți* căutătorii, iar acele vindecări au fost instantanee, complete și durabile.

Falșii vindecători carismatici nu pot vindeca pe cei mai mulți dintre cei care vin la ei; ei vindecă în cea mai mare parte boli psiho-somatice care pot fi vindecate și prin auto-sugestie; vindecările sunt adesea incomplete și durează doar scurt timp. Unora dintre „evangheliștii vindecători“ de frunte din SUA li s-a cerut să prezinte câteva cazuri în care doi doctori independenți unul de altul să constate o vindecare miraculoasă permanentă de vreo boală organică gravă; ei n-au putut oferi așa ceva.

La fel, darul miraculos al „limbilor“ posedat de carismatici este total diferit de darul apostolic original. Limbile biblice au fost totdeauna limbi străine reale vorbite de păgâni (Fap.2:6-12; 1.Cor.14:21); vorbitorilor în limbi nu li se permitea să vorbească *toți* deodată; ei trebuiau să tacă până erau traduși (1.Cor.14:27-28). „Limbile“ carismatice sunt 95% păsărească extatică și nu limbi străine existente (iar dacă au fost limbi existente, nu de puține ori s-a văzut că ele conțineau blasfemii împotriva Domnului); vorbitorii în limbi vorbesc foarte des *toți* deodată cu voce tare și fără traducere. Multe alte „miracole“ sunt practic identice cu fenomenele oculte: precizare, levitație, proiecție astrală, etc.

**** Pierderea auto-controlului și decenței:**

Biblia ne învață că un rod important al Duhului Sfânt este auto-controlul sau stăpânirea de sine (Gal.5:22). Adevăratul Duh Sfânt e un duh al unei „minți sănătoase“, care poate fi tradusă și „auto-control, cumpătare“ (Trench), dar și „decență, bună-cuviință“.

Biblia ne învață că adevăratul Duh al lui Dumnezeu nu înrobește sau manipulează niciodată pe nimeni; El nu repudiază niciodată personalitatea, responsabilitatea și decizia conștientă: „*Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor*“ (1.Cor.14:32). Duhul Sfânt nu dictează sau controlează o persoană împotriva voinței ei, face însă apel la conștiința și gândirea persoanei pentru a-l determina să facă voia lui Dumnezeu din proprie voință.

Dar duhurile demonice îi manipulează pe oameni și le schimbă direcția conștiinței și personalității ca să le preia și să-i aducă până acolo încât să facă lucruri pe care n-ar vrea să le facă. Acesta este un simptom clar de influență ocultă. Constrângerea demonică se găsește în mărturia lui John Wimber, când și-a trăit „botezul în Duh“ și a relatat că peste el a venit o forță care l-a aruncat la pământ și l-a obligat să stea acolo unde se afla, deși el voia să se ridice.

În mișcarea pentecostalo-carismatică există foarte multe „fenomene spirituale“ care indică posedarea demonică sau activitățile spiritiste. Dacă niște oameni aflați „sub Duh“ râd isteric ore în șir, țopăie și urlă ca animalele fără să se poată opri, lucrul acesta este făcut de un demon și niciodată de Duhul Sfânt! Când un magician carismatic dă ordin: „Vino, Duhule Sfinte!“

și sute de oameni cad pe spate, nici aceasta nu poate fi vreodată lucrarea Duhului lui Dumnezeu!

Ar trebui să se dea o atenție specială chestiunii căderii pe spate sub influența unui duh fals, când adesea femeile zac pe dușumea în poziții atât de indecente, încât alții trebuie să le acopere cu pături. Un studiu biblic îl convinge pe fiecare cititor că, atunci când a lucrat adevăratul Duh al lui Dumnezeu, oamenii au căzut totdeauna cu fața la pământ, în timp ce căderea pe spate a fost totdeauna un fel de judecată (cf. Gen.49:17; 1.Sam.4:8; Iov 12:19; Prov.12:7; 24:16; Is.26:5; 28:13; Io.18:6) și nu poate veni niciodată de la Duhul lui Dumnezeu, deoarece prin aceasta este expusă goliciunea omului înaintea lui Dumnezeu (cf. Ex.20:26, 28,42; Gen.9:22-23). De asemenea, numeroasele manifestări de „beție în Duh“ și pierderea auto-controlului nu pot fi cauzate de Duhul Sfânt, care produce într-un credincios cumpătare, moderație, disciplină și comportare decentă în mod conștient. Simptomele frecvente de transă, extaz și inconștiență sunt de asemenea cauzate de demoni.

**** Simptome ale influenței oculte și spiritiste:**

Persoanele care au experimentat „botezul penticostal în Duh“ raportează adesea manifestări care indică limpede influențe oculte, precum gânduri de sinucidere, gânduri obsesive, gânduri de condamnare și acuzație, fantezii necurate, voci interioare și uneori chiar manifestări de schizofrenie și psihoză. Adesea, oamenii își pierd siguranța salvării și devin depresivi; ei suferă crize severe de credință, deoarece se fixează asupra unor experiențe spirituale înșelătoare și devin dependenți de ele.

Când apar asemenea manifestări, carismaticii susțin adesea că ele se datorează posedării demonice și inițiază exorcizări, care nu fac decât să agraveze problemele. Mai mult, manifestări cum ar fi clarviziunea, cunoașterea viitorului sau călătoriile sufletului în afara corpului arată natura ocultă a duhului care este la lucru în mișcare.

Cum să te eliberezi de influența demonică

Dacă un copil al lui Dumnezeu a realizat că a fost înșelat să primească falsul „botez în Duh“ al mișcării penticostalo-carismatice, se pune o întrebare imperioasă: Cum pot să scap de acest duh? Răspunsul este: Prin pocăință, mărturisire și o separare clară de acel duh fals.

Nu este nevoie de nicio exorcizare, de adresare directă duhului și de scoatere a lui afară, deoarece în cazul unui copil adevărat al lui Dumnezeu nu există posedare demonică, așa cum am văzut (cf. Col.1:13). Credinciosul a invitat duhul fals și s-a pus sub influența lui, iar motivul pentru aceasta este în aproape toate cazurile păcatul și eșecul personal: carnea noastră, pofta noastră pentru experiențe religioase care gădilă urechile, mândria de a fi „profet“ și „făcător de miracole“, realizare de sine pe plan religios, atitudini carnale. Noi ne rătăcim nu fără propria noastră vinovăție și responsabilitate.

Prin urmare, primul lucru de realizat în lumina Scripturii și a învățăturii biblice sănătoase e că duhul pe care l-am primit este de fapt unul fals. Atunci trebuie să ne umilim înaintea Domnului și să ne pocăim de păcatele și atitudinile carnale care stau la baza faptului că am fost înșelați.

Trebuie să mărturisim păcatul de a fi băut apă otrăvită din fântâni străni în loc să căutăm adevărata umplere cu Duhul lui Dumnezeu. Trebuie să mărturisim păcatul de a ne fi închinat unui Isus fals cu muzică rock demonică și probabil pentru că am practicat forme magice de rugăciune și alte lucruri nebiblice. Și apoi trebuie să renunțăm clar la duhul fals, la orice punere a mâinilor, la exorcizări, vindecări și alte puncte de contact cu demonii.

Acest pas „negativ“ trebuie să fie însoțit de niște pași „pozitivi“. Ar trebui să ne predăm din nou adevăratului Domn Isus Cristos, să ne străduim să studiem profund Biblia și să ascultăm cu grijă de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne separăm de orice legătură cu penticostalii și carismaticii, nu fără a-i fi avertizat mai întâi pe toți cei pe care îi putem, și trebuie să căutăm comuniune cu o adevărată biserică fidelă Bibliei (2.Tim.2:22).

Trebuie să-I cerem lui Dumnezeu să ne învețe din nou căile Sale, cum să-L urmăm pe Domnul Isus într-un mod echilibrat, biblic. Trebuie să-I cerem Domnului să ne elibereze de orice urmă lăsată de înșelătorul mod de viață carismatic, de toate învățăturile înșelătoare și de practicile false. Trebuie să ne străduim să ne reînnoim mintea pentru a face voia lui Dumnezeu (Rom.12:1-2). Dacă facem lucrul acesta (Io.8:31-32), vom experimenta adevărul promisiunii Domnului nostru: „Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi“ (Io.8:36).

e) De ce este vital să ne separăm de duhul fals și de activitățile sale

Prin urmare, când testăm în mod lucid și conștiincios duhurile mișcării penticostalo-carismatice cu adevărul biblic, nu putem să nu recunoaștem că această mișcare este o înșelare demonică și nu vine de la Dumnezeu. Roadele sunt rele, așa că pomul este rău (Mt.7:15-20). Știm că există copii adevărați ai lui Dumnezeu care se alipesc de mișcare, deși voia lui Dumnezeu pentru ei este să se separe de ea; ne pare rău pentru ei și ne rugăm pentru ei – dar mișcarea ca întreg nu este de la Dumnezeu, ci constituie o înșelare profetică falsă din timpul sfârșitului.

Mesajele și doctrinele demonice, la fel ca și puterile, semnele și miracolele demonice din această mișcare ajută la pregătirea lumii și creștinătății pentru viitorul Anticrist. Lucrul acesta este recunoscut de un renumit carismatic american care, în ceea ce privește miile de fani orbiți ai falsului profet Todd Bentley ce încă îl admirau după ce a comis adulter, a spus în public că este sigur că majoritatea carismaticilor îl vor urma pe Anticrist când va veni cu miracolele lui, pentru că nu au niciun discernământ spiritual.

Mișcarea penticostalo-carismatică operează ca o drojdie în Biserica adevărată

Prin urmare, mișcarea penticostalo-carismatică nu poate fi văzută ca o parte acceptabilă a creștinătății evanghelice, chiar dacă este problematică în unele privințe, așa cum fac mulți în zilele noastre. Din punct de vedere biblic, această mișcare tre-

buie declarată eretică și distrugătoare, ca parte a marii înșelări din vremea sfârșitului care este prezisă limpede în Scriptură. Nu-i putem accepta pe penticostali și carismatici în masă ca „frați și surori de-ai noștri în Cristos“. Trebuie să realizăm că, din cauza evangheliei false și a influențelor demonice din această mișcare, nu se poate spune că marea ei parte sunt copii adevărați, născuți din nou, ai lui Dumnezeu, ci mai degrabă trebuie să fie numiți creștini falși autoînșelați.

Cu siguranță că vom găsi câțiva credincioși adevărați printre penticostali și carismatici – nu vom nega niciodată lucrul acesta. Dar trebuie să ne ocupăm de aceștia ca de frați și surori greșiți care au fost antrenați în erezie și trebuie supuși disciplinării în Biserică pentru a-i ajuta să iasă de pe calea lor greșită. Dar cea mai mare parte dintre adepții mișcării penticostalo-carismatice sunt, ne pare rău s-o spunem, păgâni sau evrei înșelați care n-au experimentat niciodată o convertire biblică și o naștere din nou. Întreaga mișcare are o asemenea capacitate distrugătoare și seducătoare, încât o biserică biblică nu poate coopera niciodată cu ea, nici nu se poate deschide influenței sau adepților ei.

Cu privire la mișcarea penticostalo-carismatică, ca și cu privire la alte curente înșelătoare și eretice, este vital să avem în minte *principiul biblic al separării*, care e intim legat de doctrina biblică a plămădelii (drojdiei) și a consecințelor ei. Potrivit învățaturii clare a Bibliei, doctrina falsă și profeția falsă înșelătoare constituie plămădeala (drojdia) care trebuie înlăturată din Biserică și din credinciosul individual.

În 1. Corinteni 5 găsim că desfrânarea și alte păcate sunt considerate plămădeală și trebuie să fie curățate. Dar în Galateni 5:7-12 vedem că și doctrina falsă constituie plămădeală în ochii lui Dumnezeu, și lucrul acesta este confirmat de Domnul în Matei 16:11-12, unde numește plămădeală învățătura fariseilor și saduceilor. Oriunde este menționată plămădeala în Biblie, ea e un simbol al corupției morale și spirituale, și peste tot lecția este aceeași: „*Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți [un aluat nou], cum și sunteți, fără [plămădeală]; căci Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit*“ (1. Cor. 5:7).

Când plămădeala spirituală e la lucru în Biserică, există o lege spirituală foarte importantă care în zilele noastre este adesea trecută cu vederea. Această lege divină foarte solemnă și constantă afirmă că „*puțină [plămădeală] face să se dospescă tot [aluatul]*“ (Gal. 5:9). Aceasta înseamnă că învățătura greșită, influența demonică și grupările eretice acționează ca plămădeala adevărată în natură: Dacă iei o porțiune foarte mică din ea și o amesteci cu făina, în câteva ore tot aluatul este dospit.

Această lege este menționată și în importanta parabolă a Domnului din Matei 13:33, unde corupția creștinătății din vremea de pe urmă este zugrăvită cu aceste cuvinte: „*Le-a spus o altă pildă, și anume: Împărăția cerurilor se aseamănă cu [o plămădeală] pe care a luat-o o femeie și a pus-o în trei măsurii de făină de grâu, până s-a dospit tot [aluatul]*“. Mulți evanghelici cred că aici plămădeala are un înțeles pozitiv, dar în felul acesta ar însemna că creștinătatea crește încet până când întreaga lume este convertită, și lucrul acesta este în contradicție cu multe adevăruri biblice de care ne-am ocupat în primul capitol. Adevăratul înțeles este că spre sfârșitul dispensației Bisericii plămădeala învățăturilor false și apostaziei va crește tot mai mult până când după Răpirea credincioșilor adevărați n-a mai rămas pe pământ decât plămădeala – marea Biserică mondială a Babilonului.

Calea biblică de separare – singura protecție în fața corupției

Dacă dorești să împiedici dospirea făinii prin drojdie, trebuie să le separi pe cele două; fie scoți drojdia din făină, fie, dacă dospirea s-a făcut deja, să scoți făina neamestecată din vasul unde este aluatul dospit. Prin urmare, separarea biblică e modul de a te ocupa de învățătura și practica falsă, înșelătoare din Biserică. Acest principiu vital este afirmat tot mereu în Noul Testament, așa cum vor arăta câteva pasaje din Scriptură.

Învățătura cea mai importantă și mai fundamentală se află în 2. Corinteni 6, unde apostolul Pavel ne arată motivul pentru care noi ca Biserică a lui Dumnezeu trebuie să ne separăm de rău, de învățătura rea, ca și de practica rea:

„*Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Cristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului cel viu, cum a zis Dumnezeu: ‚Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu‘. De aceea: ‚Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fiți și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic... Deci, fiindcă avem astfel de fângăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu*“ (2. Cor. 6:14–7:1)

Mai multe pasaje din Noul Testament subliniază necesitatea de a ne separa de învățătorii falși și de lucrările lor:

„*Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii, pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Cristos, Domnul nostru, ci pântecelei lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători*“ (Rom. 16:17-18).

„*Dacă învață cineva pe oameni învățatură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Cristos și de învățătura care duce la evlavie, este plin de mândrie și nu știe nimic: ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pizma, certurile, clevetirile, bănuielile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig. Ferește-te de astfel de oameni*“ (1. Tim. 6:3-5).

„*După întâia și a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce dezbinări, căci știm că un astfel de om este un stricat și păcătuiește, de la sine fiind osândit*“ (Ti. 3:10-11).

„*Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Cristos nu-L are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta Îi are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: ‚Bun*

venit! ' Căci cine-i zice: „Bun venit! ' se face părtaş faptelor lui rele“ (2.Io.1:9-11).

Prin urmare, este foarte important astăzi să luăm o poziție clară față de înșelarea pentecostalo-carismatică. Nefăcând așa, mulți conducători de biserică au deschis fără să vrea ușa bisericilor lor pentru drojdia carismatică, și mulți membri ai Bisericii sunt purtați de vânturile și curenții carismatici (Ef.4:14). Mai ales prin muzica carismatică de „laudă și închinare“, în multe biserici conservatoare, fidele Bibliei, s-au strecurat influențe înșelătoare. Dar și prin false metode de consiliere, prin căutarea vindecării fizice și prin „evangelizarea ecumenică“ aceste influențe înșelătoare îi ating pe mulți copii ai lui Dumnezeu de azi.

De aceea, trebuie să tragem semnalul de alarmă și să arătăm limpede că fără separarea biblică, bisericile fidele Bibliei vor fi curând subminate și duse în rătăcire de șiretlicurile diavolului. Mulți conducători de biserică cred astăzi că poate fi tolerată „puțină plămădeală“ – câteva cântece carismatice de „închinare“, câțiva membri vorbind în limbi, câțiva oameni care spun că există astăzi vindecători miraculoși... și nu realizează cum distrug aceste mici compromisuri însăși temelia bisericilor lor.

Dacă dorim cu adevărat să clădim niște biserici sănătoase, biblice, trebuie să ascultăm de poruncile Cuvântului lui Dumnezeu privind separarea necesară de rău, de plămădeală (drojdie), de toate învățăturile și grupările eretice și înșelătoare. Aceasta înseamnă că nu vom coopera cu biserici sau organizații carismatice ori pentecostale în niciun domeniu, inclusiv cel al evanghelizării. Aceasta mai înseamnă să părăsim asociații evanghelice moderne care îi includ pe carismatici sau cooperează cu ei. Mai mult, avem nevoie de învățatură clară cu privire la învățăturile greșite și duhurile înșelătoare din această mișcare. Trebuie să-i avertizăm pe credincioși despre pericolele acestei mișcări, în special despre pericolul ajungerii sub influența duhurilor demonice prin punerea mâinilor, prin participarea la întruniri carismatice în masă, prin consiliere, „vindecare“ și exercizare carismatică.

5. Nevoia urgentă de o viață umplută cu Duh și de adevărata trezire

Unii îi acuză pe niște credincioși serioși și moderați care aduc argumente împotriva pseudo-trezirii pentecostale și carismatice și a falsului „botez în Duh“ și insinuează că ei sunt împotriva oricărei treziri din Biserică și împotriva unei vieți cu adevărat umplută de Duh. Dar lucrul acesta nu este adevărat, cu siguranță nu în ce privește autorul acestei cărți.

Sunt convins că toți copiii serioși ai lui Dumnezeu care sunt fideli Bibliei realizează starea spirituală tristă și slabă a multor ramuri ale Bisericii adevărate din aceste zile de pe urmă. Suntem conștienți de lipsa noastră de credință, de ascultare și de putere, de tendința noastră de a face compromisuri cu lumea și de eșecul nostru de a asculta de poruncile și învățăturile lui Dumnezeu pe cât de fierbinte ar trebui. Există multă lipsă de fidelitate și simplitate în Cristos, de predare adevărată și de iubire pentru Cristos; există tendința de a deveni tot mai carnali și pericolul de a ajunge mulțumiți de noi înșine și căldicei. Nu avem niciun motiv să fim mândri și mulțumiți cu starea noastră. Noi dorim cu înfocare o trezire și o reînnoire adevărată în Biserica lui Dumnezeu.

Unul dintre motivele pentru care luptăm împotriva învățăturilor și practicilor înșelătoare ale mișcării pentecostalo-carismatice este faptul trist că această mișcare și influența ei este unul dintre obstacolele cele mai mari împotriva oricărei treziri adevărate în Biserică! Fascinanta pseudoreligie și pseudotrezire pentecostalo-carismatică răspândită de duhuri înșelătoare slăbește adevărata Biserică și îi duce în rătăcire pe mulți credincioși. Ei cred că se află în timpul marii treziri din timpul sfârșitului – și când colo sunt în mijlocul înșelării și apostaziei! Căutarea „marii revărsări“ a Duhului și a unei convertiri în masă nebiblice a milioane și chiar miliarde de oameni îi împiedică pe mulți creștini să caute adevărata trezire. Falsa „trezire“ carismatică a slăbit de fapt și mai mult Biserica și n-a făcut altceva decât să producă dezbinări, confuzii și erezii noi.

Dar ce este atunci adevărata trezire? Pentru ce să sperăm și să ne rugăm în aceste zile grele? Trebuie să declarăm în mod serios că nu avem nicio promisiune de trezire pentru Biserică ca întreg pentru perioada finală scurtă dinaintea revenirii Domnului. Dimpotrivă, Cuvântul lui Dumnezeu prezice apostazia crescândă (1.Tim.4:1), creșterea ca un cancer a înșelătoriilor și ereziilor (cf. 2.Tim.2:17; 3:13) și confirmă că creștinătatea în mare devine tot mai mult Babilonul cel mare, prostituata (Ap.17 și 18), că mulți credincioși devin lumești și căldicei. Acestea sunt zilele în care judecata din casa lui Dumnezeu este severă și pe scară mare (1.Pt.4:17) – și atunci care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?

În aceste zile de declin și ruină în Biserică, promisiunile se adresează în principal credinciosului individual. Noi trebuie să alegem pentru noi înșine dacă vrem să-L urmăm fidel pe Domnul și să luăm asupra noastră toată renunțarea la noi înșine și suferința pe care o implică. Dar există o anumită promisiune pentru acei credincioși care încă se tem de Domnul și sunt dornici să facă voia Sa. Există o promisiune pentru acei credincioși care fac parte, spiritualicește vorbind, din Filadelfia. Domnul le promite o ușă deschisă, deși au puțină putere, dar ei au păzit Cuvântul lui Cristos și nu I-au negat numele (Ap.3:7-13). Domnul promite să-i păzească de ora încercării. Acum, dacă suntem cu adevărat zeloși ca să-I onorăm numele și să-L servim ca preoți sfinți și ca martori fideli, putem cere tărie și înnoire, acea trezire necesară pentru a îndeplini însărcinarea dată de El.

Dacă ne întrebăm ce-ar putea însemna în zilele noastre adevărata trezire, Vechiul Testament ne poate ajuta să o înțelegem și să tragem speranță că o vom avea, întrucât relațiile lui Dumnezeu cu Israelul sunt în multe feluri reprezentative și menite să ne învețe (cf. Rom.15:4; 1.Cor.10:1-11). Sfinții din Vechiul Testament s-au rugat pentru trezire și reînnoire în vremuri de strâmtoare și declin printre copiii lui Dumnezeu. Scopul și ținta lor a fost să-L onoreze pe Dumnezeu, dorința lor fierbinte era ca El să-Și realizeze planurile și să fie glorificat, chiar dacă oamenii au eșuat. Prin urmare, ei s-au rugat și I-au cerut lui Dumnezeu să-i reînvioreze și să-i trezească pe credincioșii fideli și temători de Dumnezeu:

„Întoarce-ne iarăși, Dumnezeul mântuirii noastre! Încetează-Ți mânia împotriva noastră! În veci Te vei mânia pe noi? În veci îți vei lungi mânia? Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?“ (Ps.85:4-6; cf. Ps.80:3).

„Când am auzit, Doamne, ce ai vestit, m-am îngrozit. Însuflește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor! Dar, în mânia Ta, adu-ți aminte de îndurările Tale!” (Hab.3:2).

„Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Is.57:15).

În relațiile lui Dumnezeu cu rămășița fidelă din Israel găsim exemple încurajatoare și modele (cf. Țef. 3:12-13). Dumnezeu Își va aminti de cei care se tem de El (Mal.3:16-18). Ei îi va întări pe cei care lucrează la edificarea Templului Său spiritual în mijlocul împotrivirii și strâmtorării (Hag.1:13-14; 2:4-5). Lucrarea Lui nu se va face prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Său (Zah.4:6). Un exemplu foarte încurajator sunt trezirile pe care Dumnezeu le-a dat evreilor care s-au întors în Ierusalim când s-au luptat să construiască templul și zidurile orașului sfânt, așa cum scrie în Ezra și Neemia. Putem învăța multe din aceste întâmplări.

Ceea ce este deosebit de important pentru zilele noastre e atitudinea pe care o găsim în rugăciunile de reînnoire care au fost rostite de Daniel (Dan.9:1-19), Ezra (Ezr.9:6-15), Neemia (Ne.1:4-11) și de leviți (Ne.9:1-38). Exact ca acești oameni ai lui Dumnezeu, ar trebui să ne umilim înaintea lui Dumnezeu, să ne mărturisim sincer și cu o atitudine preoțească păcatele și greșelile, precum și cele ale copiilor lui Dumnezeu, și să-I cerem lui Dumnezeu să ne restabilească și să ne reînsofletească pentru numele Său, astfel încât scopurile Sale pentru Biserică să fie atinse, iar numele Său să fie glorificat.

Adevărata trezire în aceste zile, dacă Dumnezeu o dă, are patru caracteristici:

1. Adevărata trezire nu privește în primul rând masele, necredincioșii, lumea. Trezirea biblică începe totdeauna cu credincioșii individuali temători de Dumnezeu care își dau seama de starea lor deficitară și se umilesc ca să-L caute pe Dumnezeu și să ceară renașterea. Credincioșii sunt cei treziți, și dacă sunt renăscuți prin harul lui Dumnezeu, mărturia lor va avea ca rezultat venirea unor necredincioși la Cristos.

2. Adevărata trezire este un rezultat al harului lui Dumnezeu în pofida eșecului nostru. Ea nu poate fi făcută de oameni, organizată și stimulată prin acțiuni de „trezire”. Ea începe cu rugăciune umilă, cu mărturisirea păcatelor și eșecurilor noastre, cu post și un duh mâhnit, cu mijlocire preoțească. Este o lucrare a Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, care folosește Cuvântul Său pentru a-i convinge pe copiii lui Dumnezeu că sunt vinovați și a-i pune în mișcare ca să facă voia lui Dumnezeu.

3. Adevărata trezire are totdeauna ca temelie Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Biblia. Vedem aceasta în chip reprezentativ la Iosia și la Neemia. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să vorbească conștiințelor noastre și să ne convingă de păcatele și de adevărata noastră stare. Adevărata trezire implică faptul de a da învățătură sănătoasă cu autoritate și sub călăuzirea Duhului. Aceasta ne arată standardul vieții noastre, scopurile pe care le avem de atins, calea pe care trebuie s-o alegem.

4. Adevărata trezire nu are ca rezultat milioane de convertiți, o creștere fantastică a Bisericii, semne și miracole pretutindeni. Adevărata trezire poate chiar să reducă numărul de membri ai unei biserici biblice pe măsură ce sunt sortate grâul și neghina! Unele semne de reînnoire și trezire biblică sunt: o pocăință reală de păcat, de mândrie și de încăpățănare, de spirit călduț și lumesc; o nouă dedicare a întregii persoane lui Cristos, trăind cu Cristos în mod crucificat și înviat; o schimbare durabilă a minții și atitudinii de la carnal la spiritual; o iubire intensificată pentru Dumnezeu și semenii; relații refăcute și purificate între credincioși, o întărire a unității spirituale între copiii lui Dumnezeu; respect și ascultare de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu; faptul de a fi gata să suferi pentru Cristos și de a aduce sacrificii pentru Domnul.

Pentru o asemenea trezire ar trebui să ne rugăm și să-L căutăm pe Domnul, atât individual, cât și în grupuri de rugăciune. În timp ce-L căutăm pe Domnul, ar trebui să-L implorăm și pentru mulțimea de oameni înșelați care îi urmează pe falșii profeți și învățători din mișcarea pentecostalo-carismatică. Facă Domnul în harul Său să deschidă ochii multora care sunt acum orbiți și înșelați de duhurile demonice! Să-i ducă Domnul la pocăință și să-i facă cu adevărat liberi să-L urmeze pe El! Să trezească El mulți conducători evanghelici de biserică care nu văd limpede pericolul de înșelare al duhului fals ce lucrează în aceste mișcări! Domnul să aibă milă și să întărească rămășița fidelă din Biserica Sa!

„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului cel veșnic, a sculat din[tre cei] morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Cristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin” (Evr.13:20-21)

Mai vorbește Dumnezeu astăzi prin profeți și minuni?

Al treilea „stâlp” în conștiința de sine a mișcării pentecostalo-carismatice este învățătura despre darurile Duhului sau „carisme”. În cursul revărsării Duhului din zilele de pe urmă, așa susțin pentecostalii și carismaticii, Dumnezeu a dat din nou Bisericii carismele apostolice de semne și minuni și revelații profetice care aproape au dispărut de-a lungul secolelor. Potrivit înțelegerii acestei mișcări, carisme precum vorbirea în limbi, vindecări miraculoase, ca și viziuni profetice, vise și mesaje, sunt o parte componentă importantă a vieții creștine. În acest capitol vrem să verificăm dacă așa ne învață Biblia și care este situația cu aceste „carisme”.

1. Pretenția mișcării pentecostalo-carismatice că posedă darurile apostolice

Practic toți pentecostalii și carismaticii pornesc de la faptul că Dumnezeu la sfârșitul timpului vrea să restabilească anumite carisme și funcții ale Bisericii apostolice pentru Biserica din timpul sfârșitului în cadrul unei așa-zise mari revărsări a Duhului. Pentru ei este limpede că astăzi trebuie să se ridice noi apostoli și profeți unși de Dumnezeu cu o și mai mare autoritate ca apostolii și profeții din perioada primară a Bisericii.

Ei mai cred că toți creștinii autentici de azi ar trebui să profetească și să aibă viziuni și vise, să facă minuni și să vorbească în limbi noi. Prin „botezul în Duh”, așa susțin ei, credinciosul primește aceeași înzestrare de putere și aceleași carisme ca și apostolii înșiși. Numai prin noul dar al profeților și prin noile puteri miraculoase este Biserica bine echipată pentru bătăliile decisive din zilele de pe urmă.

„Carismele” (gr. *charisma* = dar al harului) supranaturale din epoca apostolilor sunt atât de importante pentru această mișcare, încât sora mai mică a mișcării pentecostale și-a dat numele de „mișcarea carismatică”.

Darul profeților în mișcarea carismatică

Mișcarea pentecostalo-carismatică afirmă că este o mișcare profetică în care darul noutestamentar al profeției (cf. 1.Cor.12:10) este eficient. Dumnezeu a trezit chipurile în zilele de pe urmă noi profeți. El vrea să-i folosească pentru a da o nouă orientare poporului Său în zilele de pe urmă și pentru a duce creștinătatea în cea mai mare trezire din istoria lumii.

Venirea acestei „ploi târzii” a Duhului Sfânt depinde chipurile în mare măsură de modul în care creștinii vor urma directivele „apostolilor și profeților unși”, care pretind în cea mai mare parte că sunt inspirați în același mod sau într-un mod similar cu apostolii și profeții din primul secol. Darul de profet este după convingerea carismaticilor ceva indispensabil, ceva la care nu se poate renunța și decisiv de important pentru a aduce Biserica la „marea trezire”.

În felul acesta, predicatorii acestei mișcări susțin în esență că pe lângă Sfânta Scriptură (a cărei autoritate o admit de regulă de pe vârful buzelor) există o *a doua sursă de revelație divină*. În ultimă analiză, ei privesc cuvintele apostolilor și profeților lor ca fiind inspirate divin; Dumnezeu vorbește chipurile și azi prin ei. Lucrul acesta nu este spus adesea atât de categoric, dar cei mai mulți profeți ai acestei mișcări pretind în practică că au primit de la Dumnezeu o viziune, un vis, un mesaj în cuvinte. Și foarte mulți adepți ai acestei mișcări se încred și în faptul că propriile lor viziuni sau impresii sau cele ale profeților lor sunt mesaje ale revelației divine. Astfel, se pot auzi tot mereu predicatori carismatici care anunță plini de sine: „Tot ce vă spun eu vine direct de la tronul lui Dumnezeu!”

Pe baza unor asemenea impresii și mesaje „profetice” sunt luate an de an nenumărate decizii ale pentecostalilor și carismaticilor – decizii legate de locul de muncă, căsătorii, acordarea de donații în bani, asumarea de lucrări și servicii, de exemplu plecarea în misiune. Și tot mereu se aud atunci asemenea cuvinte: „Domnul mi-a vorbit”, „Domnul mi-a arătat”.

Printre fenomenele cele mai impresionante pentru mulți ale darului profetic se află așa-numitul „cuvânt de cunoștință”, prin care se înțelege observarea unor detalii intime din viața unor persoane complet străine. Mulți „profeți” ai acestei mișcări își fascinează adepții cu această formă de cunoștință dobândită pe cale supranaturală privind trecutul și ceea ce este ascuns. Pentru adepți e o dovadă clară că „profetul” trebuie să fie „de la Dumnezeu” – pentru observatorii critici este un caz de ghicire ocultă.

Pe lângă primirea unui dar profetic special în Biserica din zilele de pe urmă mai este și așteptarea pe care o are fiecare carismatic de a primi odată cu „botezul în Duh” capacitatea de a căpăta „călăuzire directă din partea lui Dumnezeu” prin „impresii”, viziuni, vise sau voci audibile (aceasta invocând pasajul din Ioel 3:1, respectiv Fap.2:17). Tot printre acestea se află și „auzirea interioară” a unor cuvinte biblice deschizătoare de perspective, care sunt folosite adesea ca niște oracole. Este foarte ispititor să crezi că Dumnezeu îți vorbește în mod neîndoielnic și-ți transmite o călăuzire atât de directă în funcție de situație, fapt care aparent nu este posibil doar cu ajutorul Bibliei.

În practică, aceste „noi cuvinte de revelație de la Dumnezeu” au pentru cei mai mulți carismatici și pentecostali o autoritate mai înaltă decât „vechile” cuvinte de revelație din Biblie. Lucrul acesta se arată cel mai târziu atunci când sunt acceptate la modul general „călăuzirile spirituale” care contrazic clar Cuvântul inspirat al Sfintei Scripturi. Acesta este cazul de exemplu al instalării femeilor ca profetese, apostolițe, învățătoare și conducătoare, fapt foarte răspândit în mișcarea pentecostalo-carismatică.

În timp ce Scriptura exprimă aici complet fără echivoc voia neschimbată a lui Dumnezeu prin îndemnul apostolului Pavel: „Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere“ (1.Tim. 2:12), asemenea „numiri în funcție“ (adesea rostite prin voci interioare, viziuni sau cuvinte profetice) din carismatism sunt acceptate de cele mai multe ori în mod nehibzuit sau necontrolat și astfel puse deasupra Scripturii.

O dificultate întâmpinată de prea marea siguranță a profeților carismatici că au primit revelații direct de la Dumnezeu este faptul incontestabil că foarte multe „profeții“ din mișcare s-au dovedit ulterior ca false și pur și simplu nu s-au întâmplat. De aceea, reprezentanții acestei mișcări afirmă că Dumnezeu a aranjat în așa fel lucrurile, încât profeții lor rostesc de-a valma ceea ce este adevărat și ceea ce e eronat.

Între timp, profeția carismatică pătrunde în cercuri tot mai largi, cercuri care mai demult s-au orientat după creștinismul biblic de mai înainte. Drojdia ereziilor carismatice privind profeția a putut pătrunde tot mai mult în ultimele trei decenii din cauza renunțării la separarea biblică printre cei mai mulți „evangelici“ (Alianța Evanghelică, Bisericile neoprotestante) și în cercuri care nu fac parte din mișcarea carismatică însăși.

Astăzi am ajuns în punctul în care mulți evangelici și pietiști sunt înclinați să creadă că Dumnezeu ar vorbi poporului Său prin profeți noi, fiind tot mai mult gata să asculte „impresii“, viziuni și voci interioare în locul Cuvântului infailibil al Sfinței Scripturi.

Semne și minuni carismatice

În perioada apostolică, darurile autentice ale facerii de minuni au confirmat mesajul divin al apostolilor și profeților (cf. Evr.2:3-4). Mișcarea penticostalo-carismatică pretinde că acum, în vremea sfârșitului, a primit adevăratul dar al minunilor care confirmă chipurile noii ei apostoli și profeți și îi aduc pe necredincioși la credința în Cristos (cf. rețeta lui John Wimber numită „Power Evangelism“ = evanghelizare prin dovada puternică a semnelor și minunilor).

Pentru cei mai mulți penticostali și carismatici, minunile sunt o dovadă a unei vieți creștine „autentice“, „unse de Duh“. Ei se bazează în acest sens pe pasaje biblice precum Marcu 16:17-18 sau Matei 10:7-8, care potrivit înțelegerii lor conțin o însărcinare directă adresată tuturor credincioșilor de a-și pune mâinile pentru a vindeca oameni, a scoate demoni, a vorbi în limbi, ba chiar a învia morți.

Fără asemenea semne, o viață creștină li se pare carismaticilor fără putere și găunoasă, lipsindu-i adevărata „autoritate de sus“. Dimpotrivă, minunile sunt pentru ei dovada unui creștinism autentic, „apostolic“. Credincioșii sănătoși din punct de vedere biblic, a căror viață nu prezintă un lanț de evenimente cu minuni, sunt pentru ei în cazul cel mai bun credincioși de clasa a II-a, și care vor fi salvați doar cu greu.

Printre cele mai iubite minuni care le sunt citate tot mereu adepților acestei mișcări sunt vindecările bolnavilor – așa-zise vindecări, sau unele cu adevărat realizate pe cale supranaturală a tot felul de suferințe, de la dureri abdominale și de spate până la paralizii, picioare schiloade, atrofiate sau cancer. Când citești mărturiile depuse de carismatici, vezi că asemenea vindecări joacă adesea în ele un rol cheie.

Pe lângă acestea sunt relatate mai ales de către falșii profeți și apostoli ai mișcării și o serie întreagă de alte minuni care sunt cel mai adesea o imitare a relatărilor de vindecări din cartea Faptelor – cum ar fi de pildă întâlniri cu îngeri, intratul pe uși închise sau transportul supranatural spre alte locuri, cum a experimentat Filip.

Un exemplu mai recent de asemenea relatări înșelătoare a unor minuni este cartea „Heavenly Man“ care fascinează mulți cititori creștini și-l legitimează pe autor [Brother Yun] ca pe un creștin apostolic autentic. Numeroși conducători experimentați ai creștinilor chinezi avertizează cu privire la această carte și la autorul ei și îl acuză de înșelăciune. „Minunile“ relatate de el sunt aidoma multor relatări de minuni făcute de penticostali.

Trăirea de minuni este pentru carismatici dovada apropierii de Dumnezeu și a autorității și e menită să sublinieze verosimilitatea noilor profeți, apostoli și vindecători, a evangheliștilor și pastorilor. De aceea, aproape toți conducătorii acestei mișcări se prezintă pe ei înșiși cu asemenea relatări de minuni. Chiar și niște înșelători notorii și escroci demonizați precum Todd Bentley au un mare număr de adepți doar pe baza faptului că fac „mari semne și minuni“.

Ca urmare a scandalului provocat de divorțul lui Todd Bentley, un carismatic american a spus că, după convingerea lui, cei mai mulți carismatici îl vor urma cândva pe Anticrist când va apărea pe scenă, deoarece nu posedă nicio capacitate de discernământ și vor cădea în capcană datorită minunilor lui.

Dacă se verifică lucid și pe baza Bibliei minunile făcute de carismatici și se compară cu minunile autentice făcute de Cristos și de apostolii Săi, atunci se observă imediat că există deosebiri esențiale care demască minunile moderne ale carismaticilor ca fiind niște falsificări (pentru amănunte vezi mai jos).

Cu toate acestea, în zilele noastre mulți evangelici cred că Dumnezeu vrea să facă minuni în mare măsură și îi acceptă adesea pe făcătorii penticostalo-carismatici de minuni ca fiind împuterniciți de Dumnezeu.

Un rol important a jucat în acest sens integrarea inițiată de Billy Graham și de alții a carismaticilor și penticostalilor în mișcarea mondială a evanghelicilor și mai ales în lucrarea misionară (printre altele cu ocazia Congresului de la Lausanne pentru Evanghelizare Mondială).

Astăzi se ocupă și evanghelicii și pietiștii de vindecări miraculoase și scoateri de demoni, iar gândul că Dumnezeu ar mai face și azi semne apostolice prin făcătorii de minuni este acceptat mai mult sau mai puțin pe scară mare sau cel puțin nu e respins în mod clar. În felul acesta, drojdia falsei mișcări a semnelor și minunilor se poate răspândi până în cercuri cândva fi-dele Bibliei.

„Spiritul creștin al epocii“ dă deci suport moral împotriva penticostalilor și carismaticilor. În timp ce în deceniile anterioare darurile penticostalo-carismatice de profeți și minuni au fost respinse unanim de creștinii fideli Bibliei ca fiind falsificate și nebiblice, astăzi ne aflăm în aproape toate cercurile evanghelice în fața unei deschideri necritice față de ele.

Totuși, marea întrebare este: Este adevărată afirmația mișcării penticostalo-carismatice că se află în posesia unor profeți apostolici autentici și a darului minunilor? Sunt oare sprijinite învățăturile lor de învățătura sănătoasă a apostolilor? Rezistă „carismele“ lor în fața unei examinări biblice? În fond, Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu trebuie să fie cel din urmă și cel mai înalt standard al estimării noastre. Vom încerca să răspundem la această întrebare în cele ce urmează.

2. Învățătura din scrisorile apostolice privind darurile harului

Am văzut mai sus că găsim învățătura sănătoasă pentru Biserică în scrisorile inspirate ale apostolilor și profeților din Noul Testament. Aceasta este valabil și pentru întrebarea noastră referitor la darurile harului sau carismele Bisericii apostolice.

a) Darurile lui Dumnezeu pentru Biserica apostolică

Găsim cele mai importante afirmații despre darurile harului în 1.Corinteni 12–14; alte pasaje biblice în acest sens sunt Romani 12:3-8 și 1.Petru 4:10-11 (cf. cuvântul *charisma* și în Rom.1:11; 5:15-16; 6:23; 11:29; 1.Cor.1:7; 7:7; 2.Cor.1:11; 1.Tim.4:14; 2.Tim.1:6). Putem trata aici doar pe scurt aceste pasaje biblice; cine dorește să afle mai multe amănunte poate să citească capitolul în cartea mea *Mișcarea carismatică în lumina Bibliei*. În orice caz, este important ca pasajele citate să fie citite într-o traducere a Bibliei fidelă originalului.

Ce este un dar al harului?

Cuvântul grec *charisma* din Noul Testament provine din cuvântul *charis* tradus har sau grație și înseamnă un dar acordat din har, un cadou al harului lui Dumnezeu. Darurile harului sunt potrivit Bibliei capacități supranaturale pe care Dumnezeu le dă în harul Său copiilor Săi născuți din nou ca să-L poată servi mai bine.

Darurile harului sunt efectuate prin Duhul lui Dumnezeu și nu au voie să fie confundate cu talentele naturale. Astfel, un om poate avea un dar înnăscut și strălucit de oratorie, dar el nu posedă darul învățării sau vestirii Cuvântului. Invers, este posibil ca cineva să se exprime cu greutate în viața cotidiană, dar care să fi primit un dar supranatural de predicare.

Toate darurile harului servesc la urma urmelor la edificarea Bisericii și la glorificarea lui Dumnezeu; cine le folosește altfel o face în mod abuziv (cf. 1.Pt.4:10-11; 1.Cor. 12:7; 14:12). Toate darurile autentice ale harului sunt date de Duhul lui Dumnezeu (1.Cor.12:4-11). Au existat însă și în perioada noutestamentară daruri imitate de diavol. De exemplu, în Corint au apărut niște apostoli falși cu o învățătură greșită, cum arată 2.Corinteni 11:1-6,13-15; au existat și daruri false de profeție, așa cum se arată în 1.Corinteni 12:2-3 și 1.Tesaloniceni 2:2.

Diferite daruri pentru un singur Corp

În 1.Corinteni 12:4-30 și în Romani 12:3-8 sunt enumerate diferitele daruri ale harului în Biserica apostolică. Între acestea există diferite puncte de greutate; în 1.Corinteni sunt menționate în principal darurile de profeție și de minuni, pe când în Romani 12 darurile de slujire pentru edificarea Bisericii.

În ambele pasaje se subliniază că Dumnezeu împarte în mod suveran diferite daruri credincioșilor individuali după cum dorește: „*Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui*“ (Rom.12:6). „*Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește*“ (1.Cor.12:11). „*Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El*“ (1.Cor.12:18).

Dacă luăm în serios în 1.Corinteni 12 imaginea corpului și diferitele lui organe precum mâna, piciorul, urechea, atunci reiese limpede că cel născut din nou primește încă din clipa nașterii din nou darurile pe care vrea Dumnezeu să i le dea. Dacă este botezat de Duh în Corp, atunci își primește locul ca ureche sau mână, și nu mai târziu, cum este cazul la carismatici cu darurile lor speciale.

Aceasta înseamnă și că nu este corect și biblic ce afirmă penticostalii, anume că trebuie să cauți și să dorești după anumite daruri. În ce privește darurile de slujire, Dumnezeu le împarte fiecăruia după cum vrea El, iar apostolul Pavel îi îndeamnă pe corinteni tocmai să nu caute cu invidie și dorință darul vorbirii în limbi și al profeției, dacă au primit deja un dar mai puțin izbitor, cum ar fi de exemplu diaconia. Trebuie să năzuim numai după darurile foarte bune, și acestea sunt credința, iubirea și speranța (cf. 1.Cor. 12:31; 13:13).

În 1.Corinteni 13 se arată apoi că nici cele mai înalte daruri nu folosesc la nimic dacă cineva le utilizează în mod abuziv și carnal pentru a se scoate în evidență, ceea ce era cazul cu mulți corinteni. Apostolul arată corintenilor egoiști că cel mai important dar al harului este iubirea și că ei duceau în mod clar lipsă de el. Ei făceau tot ce nu face iubirea de tip *agape* a lui Dumnezeu, și de aceea frumoasele lor daruri nu le foloseau la nimic (1.Cor.13:1-7).

Apostolul merge apoi mai departe și arată că darurile de revelație, cum ar fi profeția și cuvântul de cunoștință, ca și darurile-semne, cum ar fi vorbirea în limbi, care erau deosebit de stimate de corinteni, nu au fost date pentru durata Bisericii, ci doar pentru timpul de început, până treceau de starea de vârstă minoră și erau instruiți prin revelația perfectă a scrierilor nou-testamentare. De aceea, darurile superioare ale harului, credința, iubirea, speranța erau mult mai importante și mai de dorit decât darurile trecătoare ale facerii de minuni (1.Cor.13:8-13). La paragraful c) vom afla mai multe despre aceasta.

Folosirea corectă a darurilor harului

În 1.Corinteni 14 este vorba în definitiv ca și în 1.Petru 4:10-11 despre folosirea corectă, spirituală a darurilor harului. Principiul ne e dat de apostolul Petru: „*Ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit*“ (1.Pt.4:10). Apostol Pavel ne arată dimpotrivă transpunerea practică în viața unei biserici nou-testamentare.

În 1.Corinteni 14:1-25 este vorba despre folosirea greșită a vorbirii în limbi de către corintenii egoiști. Ca să se laude cu darurile lor, ei își exercitaseră în număr mai mare darul de vorbire în limbi păgâne. Aceste cuvântări ținute parțial în dezordine erau totuși ceva neînțeles pentru biserică dacă nu erau traduse. Apostolul îi dojenește că nu se edificau decât pe ei înșiși, fapt care era carnal și greșit. În adunare trebuia totdeauna să fie edificată biserică, iar lucrul acesta se putea face numai printr-o vorbire înțeleasă (1.Cor.14:1-11).

Apostolul Pavel arată apoi că era absurd ca cineva să se roage în alte limbi pe care nu le înțelegea nici el însuși, astfel încât mintea îi rămânea fără rod, și care nu erau înțelese nici de biserică, ce nu putea spune „amin“ la rugăciune (1.Cor.14:10-17). Pavel se referă la el însuși și subliniază că în niciun caz n-ar vorbi în limbi în biserică, ci numai prin contribuții înțelese, edificatoare. El le arată scopul voit de Dumnezeu al vorbirii în limbi (1.Cor.14:21-22) și dă apoi instrucțiuni importante pentru o desfășurare ordonată și edificatoare a întrunirilor într-o biserică, care sunt valabile și azi în formă neschimbată (1.Cor.14:23-40).

b) Diferitele feluri de daruri ale harului

Biblia ne arată în 1.Corinteni 12:4 că există diferite feluri de daruri ale harului. Dorim să examinăm aici mai precis numeroasele daruri menționate în 1.Corinteni 12 și Romani 12 și să le împărțim în trei feluri distincte în mod clar între ele.

1. Daruri de revelație

Dumnezeu a transmis încă de la început oamenilor Cuvântul Său sfânt prin revelație. Această noțiune cheie (gr. *apokalypsis* = îndepărtarea unui înveliș, dezvăluire) denotă comunicarea de către Dumnezeu a unor adevăruri spirituale, divine, care le sunt ascunse omului de la natură, întrucât gândirea lui păcătoasă este întunecată (cf. 1.Cor.2: 6-15).

Prin darul profetic și prin „cuvântul de cunoștință“ (1.Cor.12:8,10), Dumnezeu a dat noi revelații pentru tinerele biserici care încă nu aveau permanent lângă ele nici pe apostoli, nici Scrisorile lor și de aceea aveau nevoie de orientare. Profeții primeau revelații (1.Cor.14:30), adică mesaje de la Dumnezeu, care îi îmbărbătau pe credincioși și le dădeau lămuriri despre modul cum să-și trăiască viața de credință. Acest dar al harului, care era identic cu lucrarea profeților (cf. 1.Cor.12:10,28), completa lucrarea apostolilor; pentru verificarea revelațiilor li s-a dat darul deosebirii duhurilor, o capacitate de judecată supranaturală pentru a ști dacă mesajul unui profet venea de la Duhul lui Dumnezeu sau de la un alt duh (1.Cor.12:20).

2. Daruri-semne

Pe lângă darurile de revelație, Dumnezeu a dat darul facerii de minuni, care avea menirea să adeverească mesajul Noului Testament (cf. Evr.2:3-4). Dintre acestea fac parte de exemplu darul vindecărilor (1.Cor.12:9; Mc.16:18; Fap. 19:11-12), adică capacitatea supranaturală de a-i vindeca pe oameni de boli. Tot aici se numără credința care face minuni (1.Cor.12:9) – nu credința generală care ne salvează și pe care o are fiecare credincios, ci darul special al credinței care mută munți (1.Cor.13:2; Mt.21:21).

Alte daruri-semne sunt darul de a face minuni (1.Cor.12: 10); un exemplu în acest sens ar fi orbirea vrăjitorului Elima în Fapte 13:8-11. Și vorbirea în limbi, la care ne vom referi pe larg mai jos, se numără printre darurile-semne. Ea era capacitatea supranaturală de a vorbi în limbi străine pe care vorbitorul nu le stăpânea în mod natural. Ea era completată de darul traducerii sau interpretării limbilor (1.Cor.12:10; Mc.16:17). Dar și darul scoaterii demonilor se numără printre darurile-semne.

3. Daruri de slujire

Pe lângă darurile de revelație și darurile-semne ni se arată un alt fel de daruri ale harului. Acestea par mult mai puțin bătaoare la ochi și mai puțin senzaționale, sunt în schimb prezente practic în fiecare biserică biblică începând cu perioada apostolilor: este vorba despre *darurile de slujire pentru edificarea credincioșilor*, așa cum sunt denumite înainte de toate în Romani 12:6-8. Să caracterizăm pe scurt darurile care apar acolo:

* *Profeție*: După părerea noastră, aici nu este vorba despre darul profetic de revelație. Profeția (*propheteia*) survine în învățătura apostolilor nu numai ca dar profetic special, ci și ca un dar general, care îi e dat fiecărui credincios (cf. 1.Cor.14:31; 1.Cor.11:4-5) și îl face în stare să vorbească spre edificarea celorlalți credincioși („*Cine procește, dimpotrivă, vorbește oamenilor, spre zidire, sfătuire și mângâiere*“ – 1.Cor.14:3).

Această profeție generală nu era inspirată și nu avea un caracter revelator; în ea puteau exista greșeli omenești, de aceea s-a dat și indicația ca o asemenea vorbire edificatoare să corespundă credinței, precum și instrucțiunea ca într-o asemenea vorbire edificatoare să se cerceteze totul și să se păstreze ce este bun (1.Tes.5:20-21). Darul special de edificare al profeției este din punctul nostru de vedere un dar al predicării Cuvântului, în care Cuvântul Bibliei este aplicat într-un mod călăuzit de Duh la inimile și situația credincioșilor individuali și le arată ce-ar vrea Dumnezeu să le spună (cf. 1.Cor.14:3-4,24-25,31).

* *Slujire diaconală*: Acest dar de larg interes și felurit diferențiat (gr. *diakonia*) îl face în stare pe credincios să presteze diferite servicii, printre care acela de a-i ajuta pe săracii și bolnavii din biserică (cf. Fap.6:3).

* *Învățătură*: Acest dar îl face în stare pe servitorul lui Dumnezeu să recunoască legăturile sau corelațiile și liniile de

învățătură din Scriptură și să le transmită mai departe altora (cf. 1.Tim.1:8-11; 4:6-16; 2.Tim.2:15; 4:1-5). Învățătura (gr. *didaskalia*) face parte dintre cele mai însemnate daruri ale harului din Biserică; ea este deosebit de importantă pentru prezbiteri (cf. Ti.1:9; 1.Tim.3:2; 5:17).

* *Îndemnare*: Acesta pare să fie mai degrabă un dar de consiliere spirituală care este important atât la predicarea Cuvântului (cf. 2.Tim.4:2; 1.Tim.4:13; Ti.1:9), cât și în lucrarea făcută în individ (cf. Fap.20:31). Îndemnarea (gr. *paraklesis*) conține diferite aspecte. Cuvântul grec ar putea fi redat foarte bine și cu „îmbărbătare”; în funcție de situație înseamnă „îndemn, înviorare, stimulare, imbold, mângâiere“. El înseamnă că noi aplicăm Cuvântul lui Dumnezeu la situația personală a individului aflat în nevoie. Îndemnul este ca și profetia o lucrare pe care o pot face toți credincioșii (cf. 1.Tes.5:11), dar există pentru aceasta și o înzestrare spirituală specială.

* *Dărnicie*: Dărnicia este cu siguranță foarte importantă în multe situații din Biserica mondială, chiar dacă în țara noastră bogată [Germania] lucrul acesta nu este totdeauna așa de evident. E vorba despre dăruirea sinceră, generoasă mai departe a bunurilor materiale către credincioși nevoiași (care pot trăi și în Africa sau Europa de Est!).

* *Conducere*: Aici este vorba despre darul conducerii spirituale, care e și el de mare însemnătate în biserică. Lucrarea spirituală de pastorat în biserică este dificilă și de mare responsabilitate; ea cere neapărat o capacitate spirituală; cu niște „calități naturale de conducere“ nu se poate face nimic în Regatul [Împărăția] lui Dumnezeu, ci doar să pricinuiască pagube, dacă sunt folosite în mod abuziv.

* *Milostenie*: Aici este cu siguranță avut în vedere încă un dar din sfera consilierii spirituale – asistarea cu înțelegere a unor credincioși care suferă.

Toate aceste daruri sunt indispensabile pentru o viață sănătoasă de biserică; ele rămân după voia lui Dumnezeu permanent eficiente în Biserică, spre deosebire de darurile de revelație și darurile-semne. Enumerarea lor nu este completă; în 1.Corinteni 12:28 mai sunt amintite darul întrajutorărilor și al conducerii. Ele joacă doar un rol subordonat în învățătura mișcării pentecostalo-carismatice.

c) *Încetarea anumitor daruri ale harului*

Învățătura apostolilor ne arată nu numai ce daruri ale harului a dat Dumnezeu în Biserica Primară, ci ne explică și faptul că El a vrut să dea anumite daruri din capul locului limitate în timp, și anume numai pentru perioada de „copilărie timpurie“ a Bisericii, timpul de vârstă minoră, cum ne arată apostolul Pavel în 1.Corinteni 13:11 în mod simbolic. De îndată ce a trecut vârsta minoră și a venit ce este „desăvârșit“, fapt care corespunde stării mature, darurile de revelație ale profetiei și ale „cuvântului de cunoștință“ vor fi retrase (1.Cor.13:8-9).

Această învățătură despre limitarea temporară și despre încetarea anumitor daruri ale harului după perioada apostolică (teologii o numesc și „cesationism“) a fost confirmată mai întâi în Biserica post-apostolică. După aceea au existat totuși în această privință diferite concepții, și chiar și unii comentatori biblici conservatori au înțeles 1.Corinteni 13 în sensul că toate vor rămâne până la răpirea și desăvârșirea Bisericii. Totuși, această concepție nu este corectă potrivit celor spuse în 1.Corinteni 13:8-13, așa cum vom vedea.

Învățătura din 1.Corinteni 13 despre încetarea unor daruri

Această afirmație extrem de importantă pentru întrebarea noastră e pur și simplu dată la o parte de pentecostali și carismatici. Ei presupun că „ce este desăvârșit“ despre care e vorba în v. 9 este desăvârșirea Bisericii în glorie, Răpirea și unirea cu Cristos. Dar prin aceasta este periclitat sensul întregii argumentații a apostolului. Atunci vor înceta nu numai darurile speciale ale harului menționate, ci și toate celelalte, căci Biserica intră într-o stare complet nouă. Aceasta ar însemna în același timp că Biserica ar trebui să rămână după planul lui Dumnezeu în stadiul de vârstă minoră în toate secolele existenței ei pământești.

Cel mai important argument contra acestei concepții se află totuși în v. 13. Acolo se spune foarte limpede că credința, iubirea și speranța încă rămân când profetia, limbile și cunoștința vor fi înlăturate. Și este imposibil ca aceasta să se refere la Răpirea Bisericii. Dacă „ce este desăvârșit“ ar fi Răpirea, atunci am avea încă în glorie nevoie de credință și speranță ca daruri ale harului.

Dar Biblia ne adeverește foarte clar că avem nevoie de credință numai cât timp nu-L vedem pe Domnul față în față (cf. 1.Pt.1:8; 2.Cor.5:7). Credința înseamnă că ne încredem în Dumnezeu, care pentru noi este încă invizibil. Când vom fi desăvârșiți la Domnul, atunci nu vom mai avea nevoie de credință – căci am trecut de la credință la vedere!

Același lucru este valabil și în cazul speranței. Speranța noastră este tocmai Răpirea și transformarea noastră după chipul lui Cristos. Avem nevoie de speranță doar cât suntem aici pe pământ, așa cum ne confirmă limpede Romani 8: 23-25. În glorie ni se împlinește speranța, iar în prezența lui Cristos nu vom mai avea nevoie nici de credință, nici de speranță. Numai iubirea va rămâne etern.

În felul acesta se spune de fapt foarte clar că „ce este desăvârșit“ (gr. *to teleion*, ceea ce este încheiat, îndeplinit, complet, ceea ce corespunde stării mature) din 1.Corinteni 13:9 are loc atunci când Biserica este încă pe pământ. Întrucât profetia și vorbirea de cunoștință nu fac posibilă decât parțial cunoștința, este evident că ce e desăvârșit sau complet se referă la revelarea și cunoașterea deplină a sfaturilor lui Dumnezeu cu Biserica.

„Ce este desăvârșit“ se referă cu alte cuvinte la scrierile încheiate ale Noului Testament, care înlesnesc Bisericii o cunoaștere clară a lui Dumnezeu și a misiunii ei pe pământ.

În epoca apostolică timpurie, Biserica avea doar fragmentar scrierile Noului Testament. Pe timpul redactării scrisorii 1.Co-

rineni, corinteni puteau să fi avut în mână numai una-două Scrisori apostolice și poate o Evanghelie. De aceea, darul de profetie și de cunoștință le era încă necesar ca să se lămurească asupra voii lui Dumnezeu, întrucât apostolii nu puteau fi cu ei decât un timp limitat.

Dar, după încheierea scrierilor Noului Testament, Biserica a avut în mâini o revelație perfectă și completă a sfaturilor lui Dumnezeu. În felul acesta, ea a devenit majoră și responsabilă de a păzi și a pune în aplicare această voie a lui Dumnezeu, învățătura sănătoasă a apostolilor. În felul acesta, darurile limitate de revelație din perioada inițială au devenit necesare, ca și darurile-semn însoțitoare. Dumnezeu le-a înlăturat pe amândouă, ca să dea Bisericii un fundament al credinței clar conturat și unitar pe tot pământul.

Ce este desăvârșit și ce e provizoriu. O scurtă exegeză a lui 1.Corinteni 13:8-10

Dorim acum să demonstrăm amănunțit niște lucruri pe care doar le-am schițat pe scurt și de aceea să explicăm încă o dată mai exact v. 8-13. La începutul lui 1.Corinteni 13, apostolul Pavel arată că daruri ale harului atât de râvnite de corinteni din cauza eficienței lor publice sunt nimic fără iubirea de tip *agape*, pe care o definește atât de impresionant și de neasemuit. Corintenilor le lipsea tocmai această iubire, și ei supraestima puternic valoarea darurilor senzaționale.

În următorul paragraf, apostolul își continuă argumentarea. Daruri speciale ale harului râvnite atât de carnal de către corinteni au fost date potrivit intenției lui Dumnezeu doar temporar Bisericii, în timp ce „darurile nespuse mai bune“, credința, speranța și mai ales iubirea sunt date Bisericii în mod durabil (v. 13).

„*Dragostea nu va pieri niciodată. Prorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte, dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte“ se va sfârși*“ (1.Cor. 13:8-10).

Pavel arată în **versetul 8** că darul profetirii (gr. *propheteia*) pe care l-a menționat în 12:10,29 nu a fost dat pentru durata Bisericii, ci va fi înlăturat la un moment dat în viitor, când va crede Dumnezeu de cuviință (cuvântul grec *katargeo* poate însemna: „a anula, a desființa, a suprima, a distruge, a înlătura“). Dumnezeu Însuși îl va suprima, în timp ce credința, speranța și iubirea rămân – deci el este mai puțin important ca aceste daruri excelente sau nespuse mai bune, așa argumentează apostolul.

Și darul vorbirii în limbi (*glossai* = limbi, dialecte), despre a cărui folosire abuzivă este silit Pavel să spună câte ceva în cap. 14, va înceta (*pauo*). Aici e folosit un alt cuvânt decât la profetie. Darul vorbirii în limbi era un dar miraculos, care se adresa evreilor necredincioși, cum arată 14:21-22. El a încetat treptat după ce și-a îndeplinit scopul, fapt provocat desigur de Dumnezeu, care dă și desființează toate darurile în mod suveran.

Și darul de cunoștință va fi suprimat cândva de Dumnezeu. Foarte mulți credincioși înțeleg greșit această afirmație. Prin acest dar de cunoștință nu poate fi avută în vedere cunoștința spirituală generală, căci această cunoaștere a lui Dumnezeu și a voii Sale nu va înceta niciodată; ba dimpotrivă, când Biserica va fi unită cu Cristos în glorie (și, așa cum spun mulți comentatori, la aceasta se referă „desăvârșit“ din v. 10), ea se va dezvolta în mod deplin.

Aici (ca și în v. 2) este avut în vedere darul de revelație menționat în 12:8, „*cuvântul de cunoștință*“ (sau „*vorbire despre cunoștință*“), care a fost dat Bisericii Primare pentru a-i transmite orientare în privința planului lui Dumnezeu cu Biserica și în privința voii Sale pentru viața ei. Această vorbire despre cunoștință este legată strâns de profetie prin același verb „a desființa“; ambele sunt daruri de revelație care s-au completat în mod evident unul pe altul și care nu mai erau necesare de îndată ce va fi venit „ce este desăvârșit“.

În **versetul 9** se dovedește de ce au fost suprimate ambele daruri de revelație de către Dumnezeu. Credincioșii practicau aceste daruri pe timpul epistolei 1.Corinteni și primeau prin ea profetii și cunoștințe, dar acestea aveau un defect. Ele nu dădeau credincioșilor o imagine clară de ansamblu a planului lui Dumnezeu pentru Biserică, ci doar fragmente (sau părți; gr. *ek merous* = parțial, fragmentar).

Am putea compara calitatea informației date de ele cu un puzzle la care sunt disponibile doar 500 de piese din cele 1000 necesare; dacă încerci să le asamblezi, vor rezulta doar impresii parțiale, suprafețe mici din imagine, dar nu se poate desluși imaginea de ansamblu. Acest caracter fragmentar al acestor daruri este dat ca motiv pentru care nu trebuiau să rămână în Biserică, ci să fie suprimate. Ele sunt inferioare și mai puțin valoroase decât „ce este desăvârșit“ care trebuia dat Bisericii.

În **versetul 10** se spune acum când va suprima Dumnezeu aceste daruri fragmentare de revelație: când a venit „*ce este desăvârșit*“ (gr. *to teleion*). Cuvântul grec *teleion* (din *telos* = sfârșit, capăt, țel) denotă ceva care a ajuns la țelul dezvoltării sale; în funcție de context poate însemna „ce este perfecționat/îndeplinit“ (în sensul unei perfecțiuni maxime) sau „ce este complet“ (în sensul că nu-i mai lipsește nimic) sau „ce este matur“ (în sensul dezvoltării încheiate, a stadiului de adult).

Dacă ținem seama de versetul anterior, „*ce este desăvârșit*“ se referă cel mai curând la cunoașterea voii lui Dumnezeu pentru Biserică, care pot fi comunicate numai parțial, fragmentar prin darurile de profetie. V. 9 arată că aceste daruri nu erau perfecte și nu puteau produce o desăvârșire în cunoaștere. Pornind de la noțiunea „în parte“, „parțial“ din v. 9, este evident în orice caz pentru *teleion* și înțelesul „ce este complet“, adică revelația completă și perfectă a voii lui Dumnezeu pentru Biserică.

În acest sens e logic să pornim de la faptul că prin „ce este desăvârșit“ se are în vedere revelația completă, încheiată și realizată a voii și învățăturilor Domnului în Sfintele Scripturi ale Noului Testament.

Apostolul Pavel arată în acest paragraf că darurile de revelație ale profetiei și vorbirii despre cunoștință nu ar putea da o imagine completă și clară a planului și voii lui Dumnezeu pentru Biserică (cf. v. 12: „ca într-o oglindă“, „în chip întunecos“). Față de ele, revelația lui Dumnezeu în învățătura și scrierile apostolilor este mai înaltă și mai clară; numai ea putea aduce Bisericii o instruire și călăuzire perfectă.

Această înțelegere a v. 10 este după părerea mea cea mai logică, mai clară și mai în concordanță cu restul afirmațiilor din Scriptură. Interpretarea tradițională a aplicat „ce este desăvârșit“ la starea de perfecțiune a Bisericii, când va fi răpită și va fi pentru totdeauna cu Domnul în gloria cerească. Această interpretare are anumite argumente în favoarea sa, ea pare de exemplu să fie sprijinită prin unele afirmații din v. 12 care se pot raporta bine la starea de perfecțiune a Bisericii. De asemenea, într-un sens general este foarte corect să spunem că toată cunoștința noastră este o „cârpăceală“, cum a tradus Luther.

Cu toate acestea, există motive bune ca să considerăm această interpretare necorespunzătoare pentru acest pasaj și s-o respingem. Mai întâi, ea ar însemna că Biserica, după planul lui Dumnezeu, ar trebui să rămână tot timpul petrecut pe pământ într-o stare de imaturitate, căci în v. 11 darurile profeției și vorbirii despre cunoștință sunt puse clar în legătură cu starea de imaturitate a Bisericii. Aceasta ar fi însă în contradicție cu alte afirmații ale Scripturii, potrivit cărora scopul lui Dumnezeu este ca Biserica să devină majoră, adultă și matură încă aici pe pământ (cf. printre altele Ef.4:13-14: „bărbat adult“, „să nu mai fim imaturi [minori]“; Col.1:28: „perfecti/desăvârșiți [sau adulți, maturi, gr. *teleios*] în Cristos Isus“; Evr.5:12-14).

Un motiv important contra interpretării că este vorba despre starea de desăvârșire cerească a Bisericii se află în afirmația din v. 13, și anume că în momentul în care sunt înlăturate darurile de profeție mai rămân încă în Biserică credința, speranța și iubirea. Poate să se refere aceasta la gloria cerească? Am constatat deja mai sus că Biserica glorificată în cer nu mai are nevoie nici de credință, nici de speranță.

Concluzia logică este că profeția și vorbirea despre cunoștință vor fi fost înlăturate deja de Dumnezeu înainte de răpirea Bisericii, într-o perioadă în care ea are nevoie pe lângă iubire (care rămâne în eternitate) și de credință și speranță. În felul acesta însă, singura interpretare logică a „ce este desăvârșit“ din v. 10 e că ea se referă la revelația perfectă a Sfintei Scripturi a Noului Testament. Am văzut deja mai sus că aceasta este în concordanță și cu alte afirmații din Scriptură, care definesc Scriptura ca fiind revelația perfectă și complet suficientă a lui Dumnezeu pentru Biserică.

De la vârsta minoră la majorat, de la enigmă la claritate. O scurtă explicare a pasajului din 1.Corinteni 13:11-13

Este de asemenea logic ca Biserica să fie declarată în întregul ei majoră, adultă de îndată ce i s-a transmis întreaga voie a lui Dumnezeu în forma scrierilor apostolice ale Noului Testament. Un învățăcel (sau discipol) nu este responsabil până ce nu a fost complet instruit în domeniul său de activitate.

Starea de imaturitate are ceva de-a face cu înțelegere și cunoaștere deficitară. În acest sens, Biserica Primară era încă minoră, pentru că-i lipsea cunoștința voii depline a lui Dumnezeu. De îndată însă ce i s-a transmis învățătura apostolică completă, ea este acum responsabilă să trăiască potrivit acestei lumini. Ea a ajuns la stadiul de maturitate, de majorat.

„Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin“ (1.Cor.13:11-12).

În sensul celor spuse mai sus este și foarte firesc ca apostolul să folosească în **versetul 11** imaginea băiatului minor sau imatur (gr. *nepios*) care nu posedă încă o cunoaștere deplină în ce privește viața și acțiunea sa; el e încă necopt la minte, și gândirea lui corespunde acestui stadiu de lipsă de maturitate. Prin această imagine preluată din viața cotidiană, vorbirea profetică și vorbirea despre cunoștință sunt caracterizate încă o dată ca în v. 9 drept ceva nedesăvârșit și după voia lui Dumnezeu doar temporar.

O asemenea caracterizare nu ar avea sens dacă aceste daruri aveau să fie înlăturate de abia după 2.000 de ani de istorie a Bisericii la Răpire. Îndemnul din tot capitolul devine cel mai clar atunci când înlăturarea darurilor s-ar face încă în timpul vieții corintenilor, și anume spre sfârșitul epocii apostolice.

În **versetul 12**, apostolul caracterizează încă o dată limitarea profeției și darului de cunoștință prin câteva comparații plastice. Putem înțelege corect ceea ce vrea să spună acest verset numai dacă îl încadrăm în contextul general al argumentării din tot pasajul și ținem seama de faptul că Pavel folosește aici *figuri de stil*.

Apostolul numește și în acest verset cunoașterea care era transmisă prin darurile profetice orale și prin vorbirea despre cunoștință ca fiind ceva nedesăvârșit și într-un anumit sens deficitar și deci provizoriu. În epoca dependenței de tutelă sau a vârstei minore, în care aceste daruri încă erau operative, cunoașterea transmisă de ele încă nu era complet limpede (oglinzile din antichitate erau niște discuri subțiri de metal lustruit, care puteau reda mult mai puțin fidel realitatea decât oglinzile noastre de azi). Pavel denuște această cunoaștere limitată ca „în chip întunecos“.

În profeție, viziunile și visele joacă un rol esențial, și acestea sunt redade adesea în imagini, care nu au în sine un înțeles complet clar și au nevoie de o interpretare suplimentară. Poate că putem ilustra cel mai bine acest caracter nelămurit sau neclar al darului profetic printr-un exemplu: viziunea apostolului Petru, prin care Dumnezeu l-a pregătit pentru vizita trimisului din partea lui Corneliu.

Petru vede un cearșaf cu tot felul de animale necurate și aude invitația: „Petre, scoală-te, taie și mănâncă“ (Fap. 10:13). Această viziune era menită să-i arate lui Petru că popoarele păgâne disprețuite de el nu mai trebuiau acum să fie evitate, dar acest mesaj i-a fost transmis într-o formă neclară, enigmatică. Citim în v. 17: „Pe când Petru nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei, pe care o avusese...“ Regăsim tot mereu la profeți viziuni și mesaje enigmatice asemănătoare, cum ar fi migdalul din Ieremia 1:11 sau cei doi măslini din Zaharia (4:3).

Față de acestea, revelația existentă în scrierile apostolice este clară și lămurită. În epistolele apostolului Pavel găsim secretul Bisericii, și anume un Corp compus din evrei și neevrei sau păgâni, iar oferta gratuită a salvării adresată popoarelor păgâne este expusă pe înțeles, astfel încât nu rămâne nicio enigmă, nicio nelămurire. În scrisorile apostolice, Dumnezeu Și-a expus planul cu Biserica în mod clar și inteligibil, astfel încât Biserica să poată ajunge la o cunoaștere limpede și clară.

Această cunoaștere clară este redată de Pavel printr-o expresie plastică: „*față în față*“. Aceasta înseamnă: în învățătura apostolică clară, Dumnezeu ni Se face cunoscut într-un mod atât de limpede și de fără dubii, de parcă S-ar afla față în față cu noi. Și astăzi, în epoca comunicării electronice la distanțe mari, alegem convorbirea particulară „față în față“ dacă vrem să fim siguri că înțelegem ce vrea să spună celălalt și dacă avem de vorbit despre lucruri dificile. În scrierile Noului Testament, Dumnezeu vorbește cu noi în acest mod nemijlocit și limpede.

Aici ne poate ajuta un pasaj important din Vechiul Testament care se ocupă de exact aceeași temă ca a noastră din acest capitol și care folosește aproape aceeași vorbire figurativă, așa că poate Pavel face aluzie chiar la ea. Găsim acest pasaj în Numeri 12:6-8:

„*Și a zis: Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?*“

Maria [Miriam] și Aaron se ridicaseră împotriva lui și voiau să fie puși pe aceeași treaptă cu el, invocând faptul că și ei primiseră revelații profetice: „*Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?*“ Atunci Domnul le răspunde și îi mustră, evidențiind poziția unică, specială a lui Moise printre toți profeții. Revelația profetică avea loc de regulă prin viziuni și vise, care erau nelămurite, enigmatice. Moise, dimpotrivă, a primit Cuvântul limpede al Domnului, așa cum l-a și scris în scrierile sfinte.

Dumnezeu caracterizează acum această revelație clară cu aceleași noțiuni ca în 1.Corinteni 13:12: Dumnezeu vorbește cu Moise „*față în față*“, nu în mod enigmatic, nelămurit (cf. și Ex.33:11; Dt.5:4). Faptul că această expresie este folosită aici în sens figurat pentru o revelație clară, perfectă, rezultă din numeroasele pasaje biblice care adevăresc că niciun om nu-L poate vedea pe Dumnezeu față în față în sensul propriu al Cuvântului (cf. Ex.33:20; Io.1:18).

Prin urmare, apostolul Pavel scoate în evidență încă o dată superioritatea revelației apostolice în scrieri față de darurile profetice când scrie: „*Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște deplin [gr. epignosomai], așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin [gr. epignosomai]*“.

Darul profetic, ca și vorbirea de cunoștință, înlesnea numai o cunoaștere fragmentară, incompletă a întregului. Dimpotrivă, revelația apostolică exprimată în scrierile lor sfinte face posibilă o cunoaștere clară, perfectă, la fel de clar și de perfect cum ne cunoaște și Dumnezeu.

Desigur că cunoașterea pe care o avem despre Dumnezeu este limitată în sensul că astăzi nu cunoaștem perfect prin Biblie tot ce ține de ființa și sfaturile lui Dumnezeu, dar ceea ce ne-a comunicat Dumnezeu în Cuvântul Său ne dă posibilitatea să-L cunoaștem clar și serios, de parcă S-ar afla personal în fața noastră.

Într-un sens, fără îndoială că cunoașterea noastră va fi perfectă de abia când Îl vom vedea pe Dumnezeu în glorie. Dar, în alt sens, Cuvântul lui Dumnezeu ne înlesnește o cunoaștere solidă, pe care ne putem bizui întru totul, privind lucruri pe care ni le-a făcut Dumnezeu de cunoscut (cf. și 1.Cor.2:10-16). Faptul că Dumnezeu este milostiv, îndurător îl știu din Cuvântul Său într-un mod atât de sigur și de demn de încredere de parcă L-aș vedea deja.

De aceea, în acest verset găsim încă o dată o reprezentare impresionantă a siguranței și temeiniciei Cuvântului lui Dumnezeu care ne înlesnește o orientare clară, o cunoaștere limpede și de aceea este cu mult superioară darurilor de revelație provizorii din perioada de început a Bisericii, astfel încât acestea n-au mai fost necesare cu ade vărat de îndată ce exista această revelație a Bisericii în forma Noului Testament.

Înțeles în felul acesta, acest pasaj explică în mod vădit ceea ce s-a adevărit în istoria Bisericii, și anume că darurile de revelație și de semne miraculoase din epoca apostolică n-au mai reapărut niciodată printre adevărații credincioși și adunări biblice.

Acolo unde s-a mai auzit despre asemenea lucruri în istoria Bisericii a fost vorba fără excepție despre falsificări înșelătoare ale acestor daruri biblice care au apărut în mișcări profetice false, cum ar fi montanismul și erezii demonice de la periferia creștinismului.

„*Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea*“ (1.Cor.13:13).

Versetul final din acest pasaj reia încă o dată argumentul introductiv al superiorității iubirii de tip *agape* față de toate celelalte daruri ale harului. Totodată, afirmația confirmă că credința și speranța rămân încă la Biserică, în timp ce profeția și vorbirea de cunoștință sunt înlăturate deja. Aceasta este explicația dată de noi versetului 10.

Ceea ce este desăvârșit e revelația Scripturii Noului Testament, care ne dă o cunoaștere solidă, demnă de încredere și face nenecesare profeții suplimentare. În epoca finală a istoriei putem să ne ținem de Cuvântul profetic complet demn de încredere al Scripturii și să nu căutăm noi mesaje profetice.

3. Darul profeției în lumina Bibliei

După această privire de ansamblu asupra lui 1.Corinteni 12–14 să ne ocupăm acum ceva mai îndeaproape de darul profeției. Să ne reamintim: profeția înseamnă vorbirea despre Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu (cf. Ier.1:9; 2.Sam.23:3). Un profet este în Biblie – în Vechiul Testament, ca și în Noul Testament – un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu chemat și sfințit de El, un bărbat pe care Dumnezeu l-a ales, l-a pregătit și l-a înzestrat în prealabil pentru a transmite fidel și exact popoului lui Dumnezeu Cuvântul Său inspirat de Duhul Sfânt (cf. 2.Pt.1:19-21).

a) Darul profetic în Biserica apostolică

Credincioșii din bisericile apostolice aveau nevoie la început de cunoaștere și de claritate privind planul lui Dumnezeu și de voia Lui pentru ei personal. Această cunoaștere a fost la început inevitabil limitată. Apostolii și evangheliștii, care au fondat noile biserici, după un anumit timp de învățătură dată acestor adunări aveau misiunea de a pleca mai departe pentru a aduce și altora lumina evangheliei. Tinerele adunări aveau de aceea nevoie de instrucțiuni și îndrumări suplimentare, care în această situație trebuiau să vină prin revelație.

Ani lungi, primele adunări nu au avut la dispoziție sau doar parțial învățătura apostolică matură în forma epistolelor nou-testamentare. Cele mai importante epistole din Noul Testament au fost scrise cam la vreo 20-25 de ani de la începerea răspândirii evangheliei printre neevrei. Pe timpul redactării epistolei 1. Corinteni, credincioșii aveau poate la dispoziție o Evanghelie și două sau trei Epistole ale Noului Testament. Prin urmare, revelații importante ale lui Dumnezeu, cum ar fi Epistola către Efeseni sau către Coloseni, nu erau încă redactate.

Cei mai importanți purtători ai darurilor de revelație erau fără îndoială *apostolii*, cărora Dumnezeu le încredințase sarcina răspândirii evangheliei, dar și a învățaturii inspirate pentru Biserica nou înființată. Ei, printre care în principal apostolul Pavel, aveau misiunea de a pune fundamentul trainic al Bisericii (cf. Ef.2:20), și anume învățătura apostolică scrisă în epistolele nou-testamentare.

Putem porni de la faptul că apostolii, pentru îndeplinirea sarcinii lor speciale, au fost înzestrați cu toate darurile spirituale nou-testamentare, adică erau profeți, și în plus aveau darurile de tip semn și cele de edificare.

În sprijinul și completarea lucrării făcute de apostoli au fost chemați *profeții* nou-testamentari, care pe lângă apostoli au primit și ei daruri de revelație (profeție, „cuvântul de cunoștință“). Profeții aveau misiunea de a transmite credincioșilor mesajele inspirate de Dumnezeu ca să le facă cunoscut învățătura, îmbărbătarea și îndemnarea pentru viața lor de creștini.

Mesajele acestor profeți au fost socotite ca „revelații“ (gr. *apokalupsis*, îndepărtarea unui înveliș sau acoperitori) (1. Cor. 14:30). Așa cum reiese din alte pasaje, aceasta înseamnă că ei au fost inspirați de Dumnezeu și înzestrați cu adevăr și autoritate divină, asemenea profeților din epoca Vechiului Testament. Dumnezeu dezvăluie în profeții ceea ce este ascuns, gândurile Sale, și-și pune cuvintele în gura profeților (cf. Mt. 11:25; 16:17; Io. 2:11; 14:21; 17:6; Fap. 26:16; Rom. 1:17; 16:26; 1. Cor. 2:10; 2. Cor. 12:1; Ef. 1:17; 3:3,5; 1. Tim. 3:16; Ti. 1:3; 1. Pt. 1:12; Ap. 1:1).

Numai Dumnezeu poate da revelații; ele sunt inspirate de El. Asemenea revelații nu au fost date fiecărui credincios, ci numai unor unelte alese, chemate special în acest scop și sfințite, și anume profeților nou-testamentari, a căror sarcină era comparabilă în întregime cu cea a profeților vechitamentari.

La fel ca aceștia, profeții nou-testamentari au primit în primul rând viziuni, au avut vise sau mesaje vocale (cf. Num. 12:6: „Și a zis: *Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis*“, ca și exemplul lui Agab din Fap. 21:10-11).

În Biserica nou-testamentară doar bărbații puteau îndeplini o lucrare profetică, în timp ce în Vechiul Testament au existat în mod excepțional și profetese. În toate pasajele din epistolele care conțin învățătură, profeții, ca și apostolii, sunt în mod clar bărbați (cf. în special 1. Cor. 12:28-29; 14:29-32:37; Ef. 2:20; 3:5; 4:11; Ap. 18:20); în 1. Corinteni 14, lucrul acesta reiese deosebit de clar prin adresarea „fraților“ și prin porunca concomitentă dată femeilor de a tăcea.

În cartea Faptelor a existat un profet, Agab (Fap. 21:10-11), care a primit revelații divine, dar fiicele lui Filip, menționate în același pasaj (Fap. 21:9) nu sunt numite „profetese“, ci ele profețeau în sensul darului general de edificare, care le stă la dispoziție și femeilor în cadrul potrivit lor (1. Cor. 14:3; 1. Cor. 11:5). O lucrare profetică exercitată de „profetese“ în Biserică ar fi însă contrazisă și de afirmații precum 1. Timotei 2:11-14 și 1. Corinteni 14:34.

Dacă facem abstracție de profetesa Ana, a cărei lucrare ținea de epoca Legii și care este menționată în Luca 2:36, nu mai avem în Noul Testament decât o avertizare privind înșelătoarea Izabela, care își zice „profetesa“ (Ap. 2:20). Lucrul acesta este important, deoarece în cele mai multe mișcări înșelătoare din timpul sfârșitului, printre care și mișcarea pentecostalo-carismatică, profetesele joacă un rol important.

b) Încetarea darului profetic și avertizarea privind profeții falșii din timpul sfârșitului

Dacă studiem cu atenție Noul Testament, găsim indicii clare că darul profeției în Biserică a fost limitat în mod conștient de Dumnezeu la epoca apostolilor. Să recapitulăm aici încă o dată diferitele dovezi:

1. Avertizarea din Apocalipsa 22: vorbirea revelatorie dată de Dumnezeu s-a sfârșit odată cu încheierea Noului Testament

Cartea Apocalipsei este în mod vădit încununarea logică a Sfintei Scripturi; cu siguranță că ea este și ultima carte scrisă. (Apostolul Ioan era exilat pe Insula Patmos în timpul redactării acestei scrisori, unde poate că a și murit, în timp ce în 2. și 3. Ioan lasă să se înțeleagă că încă poate călători.) În cartea Apocalipsei sunt adunate și finalizate toate liniile care au fost începute în cartea începuturilor (Geneza) – creația, Căderea în păcat și salvarea.

De aceea, este de cea mai mare importanță că la încheierea revelației nou-testamentare se află o avertizare clară care interzice orice adăugare de „revelații“ suplimentare. Cu aceasta, Duhul lui Dumnezeu ne arată foarte clar că revelația lui Dumnezeu pentru Biserică exprimată în Cuvânt s-a încheiat cu această carte:

„*Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta*“ (Ap. 22:18-19).

Cartea Apocalipsei conține, așa cum arată limpede acest pasaj, ultimele profeții autorizate de Dumnezeu. Dacă o persoană

apare acum și afirmă că și ea a primit cuvinte profetice „de la Dumnezeu“, pe care credincioșii ar trebui să le accepte, ea se află sub judecata lui Dumnezeu. Dumnezeu Însuși, Inițiatorul oricărei profeții autentice, nu adaugă nimic acestei cărți, și nici oamenii n-ar trebui să adauge nimic, altminteri vor fi judecați ca profeți falși care îi induc în eroare pe alții.

Mai trebuie să observăm că după încheierea dispensației Bisericii prin Răpire nu va exista iarăși în niciun caz o nouă vorbire profetică adresată poporului Israel, fapt arătat de afirmații precum Fapte 2:17 sau Apocalipsa 11:3.

2. Scriptura avertizează cu privire la profeții falși în epoca post-apostolică

Dacă darul profeției ar fi fost destinat a fi o sursă esențială de revelație divină pentru întreaga epocă a Bisericii, atunci apostolii ar fi arătat spre acest ajutor important pentru orientarea spirituală. Dimpotrivă, sarcina profeților este în așa fel descrisă în Efeseni 2:20, că ei împreună cu apostolii au pus temelie, fundamentul Bisericii – și anume Sfintele Scripturi inspirate ale Noului Testament. Acest fundament a fost pus odată pentru totdeauna la începutul construcției și nu mai trebuie reînnoit mereu.

Semnificativ este aici și pasajul din Fapte 20: Când apostolul Pavel dezvăluie profetic decăderea și înșelarea din Biserică după dispariția apostolilor, ar fi fost logic să-i îndrepte pe credincioși pentru orientarea lor spre viitorii apostoli și profeți autentici care aveau să vină după el și pe care ei să-i urmeze. Dimpotrivă, el arată că mijlocul ales de Dumnezeu pentru ocrotirea și orientarea lor viitoare este numai Sfânta Scriptură:

„Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți“ (Fap.20:32).

În mod asemănător, apostolul Petru face referire numai la cuvântul profetic absolut sigur al Sfintei Scripturi ca orientare a credincioșilor până la revenirea Domnului (2.Pt.1:19-21). De asemenea, el nu ne spune ceea ce ne-ar fi spus altminteri cu siguranță că după apostolii din primul secol alți apostoli și profeți vor înzestra Biserica cu alte revelații. Același lucru îl găsim în 2.Timotei 3:13-17: După anunțarea unor înșelări viitoare urmează doar referirea la Sfânta Scriptură complet suficientă.

Același model îl găsim și în 1.Timotei 4:1-16, ca și în avertizările referitoare la înșelarea din timpul sfârșitului aflate în 2.Petru și Iuda: pretutindeni, singurul îndreptar al credincioșilor este numit cuvântul Scripturii (în epistola lui Iuda v. 3 și 20, „credința“, adică adevărurile inspirate ale credinței transmise în Scriptură). Nu găsim nicăieri indiciul sau sugestia că în vremea sfârșitului vor exista profeți sau apostoli autentici, deși acest indiciu ar fi fost foarte important dacă Bisericii i-ar mai sta la dispoziție această sursă de edificare.

3. Scriptura adevărește că ea este singura sursă de revelație pentru credincioși

O altă mărturie importantă sunt afirmațiile în care Biblia însăși, revelația inspirată, încheiată a lui Dumnezeu, este numită ca singură sursă complet suficientă de învățatură și edificare. În felul acesta e clar combătută de Biblie așa-zisa necesitate a unor noi mesaje profetice pentru orientarea credincioșilor în vremea sfârșitului, așa cum afirmă adepții mișcării pentecostalo-carismatice.

„Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții, și se vor amăgi și pe ei înșiși. Tu să rămâi în lucrurile, pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi de la cine le-ai învățat: din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Cristos Isus.

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2.Tim. 3:13-17).

Având în vedere înșelarea care avansează, credincioșii nu sunt îndreptați spre vreun nou profet sau apostol, ci spre Sfintele Scripturi inspirate. Despre ele se spune limpede că au puterea de a-l pregăti în întregime pe omul lui Dumnezeu și de a-l înzestra complet – și deci nu mai există nicio nevoie de o slujbă profetică și apostolică permanentă, de când au fost încheiate Sfintele Scripturi. La fel adevărește și apostolul Petru:

„Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.

Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nicio prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. Căci nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt... În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furis erezii nimicitoare...“ (2.Pt.1:19-2:1).

Și aici este evidențiat doar cuvântul profetic inspirat al Sfintei Scripturi ca orientare obligatorie pentru credincioși. Ea e complet demnă de încredere și ne dă lumină până ce va veni Domnul. Ea formează un contrast cu mesajele înșelătoare ale falșilor profeți și învățători, care vor pătrunde în Biserică în epoca postapostolică.

Prin „cuvântul prorociei făcut și mai tare“ se înțelege în acest context întreaga revelație a Bibliei inspirată prin Duh și scrisă de profeți, nu numai pasajul „profetic“ într-un sens mai îngust (care prezice viitorul).

Aceste mărturii indică faptul că odată cu încheierea revelației scrise a Noului Testament nu mai există necesitatea de revelații suplimentare, de continuare a slujbei apostolice și profetice, întrucât credincioșii au în Cuvântul complet și perfect al lui Dumnezeu au tot ce le trebuie.

4. Biblia avertizează serios cu privire la profeții falși din timpul sfârșitului

Invers, în Noul Testament găsim o linie generală de avertizare că în timpul sfârșitului Biserica, cu scurt timp înainte de revenirea lui Isus Cristos, vor apărea profeți falși, mincinoși, care vor înșela poporul lui Dumnezeu prin mesajele lor falsificate.

Domnul nostru exprimă de trei ori în Matei 24 această avertizare profetică în predica Sa referitoare la timpul sfârșitului (Mt.24:4-5,11-12,24-25): „*Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți... Căci se vor scula Cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși*“ (Mt.24:11,24).

În 1.Ioan se avertizează cu privire la profeții falși din Biserică: „*Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși*“ (1.Io.4:1). În 1.Timotei 4:1-2 sunt abordați indirect împreună cu învățătorii falși, ca și în 2.Tesaloniceni 2:9-10. O avertizare directă o regăsim în Apocalipsa 16:13-14, unde se arată limpede că Satan se va servi masiv de profeție falsă în punctul culminant al timpului sfârșitului.

Apariția unor profeți falși în epoca post-apostolică

Prin urmare, este ceva logic că și în istoria Bisericii nu a mai apărut adevăratul dar profetic după terminarea epocii apostolice. Istoria Bisericii nu cunoaște niciun singur profet care să fi fost recunoscut general de către bisericile fidele Bibliei. În schimb, începând cu secolul 2 a apărut un număr mai mare de profeți falși, după cum s-a dovedit.

Cel mai cunoscut dintre ei a fost Montanus, care a apărut pe scenă ca profet trimis de Dumnezeu pe la 160-170 d.Cr. și, potrivit câtorva surse, a fost mai înainte preot al cultului demonic al zeiței Cybele. El afirma că este inspirat de Dumnezeu și a rostit profeții la persoana întâia, cam așa: „Eu, Domnul, Dumnezeul atotputernic, sunt Cel prezent în oameni“. El pretindea de asemenea că este Paracletul (Mângâietorul) pe care l-ar fi trimis Dumnezeu, potrivit lui Ioan 16:7-14. Alături de el se aflau două profetese, Priscilla și Maximilla, care își părăsiseră soții și rosteau și ele în stări extatice așa-zise mesaje divine.

Mișcarea lor, numită „noua profeție“, s-a răspândit rapid în Biserica Catolică timpurie corodată de erezii, ai cărei conducători au respins-o totuși. Profetesele profețeau printre altele că Cristos va coborî cu Ierusalimul ceresc în apropierea orașului Prepuza din Asia Mică și vorbeau despre o revărsare a Duhului potrivit cu Ioel 3. Ele cereau celibatul și o asceză aspră, un post dur și o pregătire de martiraj; ele îi mai învățau pe oameni că iertarea păcatelor este posibilă numai prin profeți (!). Mișcarea a cunoscut vorbirea în limbi, stările de transă, vindecările miraculoase, femeile în funcții de conducere și a demonstrat în felul acesta o înrudire strânsă cu mișcarea penticostală de azi. Faptul că Cristos nu a revenit la momentul profeții nu i-a oprit pe adepții orbiți ai sectei să-și urmeze mai departe profeții. Mișcarea montanistă și-a pierdut cu timpul importanța, dar rămășițe ale ei au rezistat până în secolul 6.²

Și în secolele următoare au tot apărut profeți falși. Ceea ce-i caracteriza pretutindeni era faptul că mesajele lor deviau de la învățătura Sfintei Scripturi și aveau ca efect înșelare și distrugere spirituală. Mulți dintre acești profeți mincinoși erau femei, printre care numeroase mistice catolice. Dar și printre evanghelici au apărut falșii profeți, cum ar fi falșii „botezători“ din Münster, camisarzii din Franța, ai căror profeți au chemat la luptă armată, precum și „inspiratii“, o mișcare sectantă la periferia pietismului german.

Ne vom ocupa acum mai îndeaproape de o importantă mișcare fals profetică din secolul 19, și anume de „irvingieni“ sau de mișcarea catolico-apostolică, care a fost fondată pe la 1830 în Anglia. Aici, așteptarea fanatică și fals profetică a revenirii nemijlocite a lui Cristos, asociată cu rugăciunile pentru o „revărsare a Duhului“ din Ioel 3, a dus la apariția unor fenomene extatice, vindecări miraculoase, vorbire în limbi și profeți falși. Pe baza unor mesaje profetice au fost numiți 12 „apostoli“ care aveau sarcina de a strânge o Biserică aleasă înainte de revenirea apropiată a lui Cristos și care aveau promisiunea că vor trăi personal revenirea Sa. Mișcarea a fost puternic orientată după erezii și sacramentele Bisericii Catolice.

Când au murit primii apostoli, fără să fi revenit Cristos, duhul acestei mișcări a fost demascat ca un duh fals; cu toate acestea, mulți dintre adepții ei i-au rămas fideli. Ulterior, o parte s-a separat și a devenit secta „neo-apostolică“, iar o altă parte a format mai târziu mișcarea penticostalo-carismatică.³

„Darul profetic“ fals din mișcarea penticostalo-carismatică

Aceste avertizări inspirate privind o mare mișcare de profeți falși în timpul sfârșitului s-au împlinit limpede în principal în mișcarea penticostalo-carismatică, care a apărut în secolul 20. Chiar dacă au existat mai înainte și există și azi în paralel și alte mișcări bazate pe profeții false, această mișcare este de departe cea mai influentă.

Problema multor profeții neadevărate

Ca și în cazul semnelor miraculoase, și la darul profetic falsificat se vede o deosebire clară față de darul autentic din epoca apostolică. Am arătat deja că profeția autentică era o revelație divină 100% și trebuia să fie adevărată dacă era cu adevărat autentică. Ceea ce profețeau profeții autentici nu era un amestec de vorbire divină și gânduri omenești. Dacă și profeții vechitamentari au rostit Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult cei noutestamentari, în care locuia Duhul Sfânt!

Dar în mișcarea penticostalo-carismatică survin atâtea profeții în mod evident false, că liderii acestei mișcări sunt nevoiți să afirme că Dumnezeu a dat un „dar“ în care apar amestecate totdeauna divinul cu umanul, adevărul și eroarea.

Biblia adeverește că profeții noutestamentari autentici au vorbit fără greșală în profețiile lor și cu autoritate divină. Cu toate acestea, carismaticii afirmă că darul lor profetic este un amestec de eroare umană și mesaj divin autentic.

Biblia spune totuși foarte clar: Dacă un profet vorbește în numele Domnului, și nu se întâmplă ce-a spus, atunci el este do-

vedit un profet fals prin care n-a vorbit Dumnezeu și nici nu e un mesager chemat al lui Dumnezeu:

„Dar prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea. Poate că vei zice în inima ta: ‚Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?‘ Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc și nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el“ (Dt.18:20-22).

Dacă profeții carismatici ar fi măsurați după acest criteriu, atunci ar trebui izgoniți unul după altul! În loc de aceasta, adeptilor profeților li se astupă gura cu justificări precum: „Dumnezeu Și-a schimbat planul“ sau: „Dumnezeu a vrut să împlinească lucrul acesta, dar voi ați fost infideli și n-ați crezut cu adevărat!“

Un penticostal renumit ca David Wilkerson descrie o viziune gigantică, în care Dumnezeu chipurile i-a revelat cu exactitate ce se va întâmpla în următoarele decenii. 30 de ani mai târziu trebuie să se constate totuși că esența acestei „viziuni“ nu a avut loc niciodată. Aceasta face ca profetul să nu fie demn de încredere și arată că „inspirația“ lui provenea de la tatăl minciunii.

Cu toate acestea, mulți creștini din timpul sfârșitului nu mai vor să audă adevărul biblic, ci mai degrabă niște povești captivante și fascinante, după cum stă scris:

„Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite“ (2.Tim.4:3-4).

Dușmanul momește adesea adeptii carismatici cu un fapt senzațional, mareț, special, pe care îl profețește. Într-o organizație misionară carismatică a circulat un timp „viziunea“ că Dumnezeu voia chipurile să fondeze o „academie europeană mass-media“ cu accent pe televiziune. Această „viziune“ a fost „primită“ de conducătorul acestei organizații (care s-a declarat „apostol pentru Germania“ și despre care s-a aflat mai târziu că a trăit mulți ani în adulter) și „confirmată“ de nimeni altul decât Jonggi Cho. Ca urmare, s-au cerut donații, s-au cumpărat clădiri „prin credință“ și s-a amenajat un studio de televiziune. Specialiști carismatici și-au dat demisia din locurile lor de muncă și s-au transferat acolo unde trebuia să înceapă această „academie“.

Apoi, dintr-odată, întreaga lucrare a intrat în faliment. Întregul proiect a dispărut fără urmă; personalul angajat, care era chipurile acolo „călăuzit de Domnul“, a fost concediat, iar o foarte mare sumă de bani din donații a dispărut într-o gaură neagră. Nu s-a mai zis nimic despre „viziune“; conducătorii responsabili, care au înșelat și dezamăgit mii de oameni, n-au dat socoteală, și cu atât mai puțin nu s-au pocăit. Totul a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Și la nivel personal funcționează înșelătoria rafinată a falșilor profeți, respectiv a duhului de minciună din spatele lor. O femeie recent convertită a primit de la un „profet“ itinerant profeția impresionantă că a fost predestinată ca în cele mai îndepărtate regiuni ale pământului să deposedeze iadul și să aducă la Domnul mii de oameni. Câțiva ani mai târziu, această femeie trăia pașnic împreună cu doi copii într-o casuță dintr-un oraș aflat în sudul Germaniei – „viziunea“ aceea impresionantă nu fusese altceva decât o vorbă goală.

Dar diavolului îi face mare plăcere să-i convingă pe oameni că sunt chemați și aleși în mod special de Dumnezeu să fie oameni mari și să facă ceva mareț. În timp ce eram de față la o oră a bărbaților, un profet mincinos a spus că Dumnezeu i-ar fi revelat că toți cei care erau atunci de față vor avea un rol de conducere în Împărăția lui Dumnezeu. Desigur că aceste cuvinte au susținut mândria și înfumurarea ascultătorilor și i-a legat și mai tare în jurul profetului, care posedea chipurile cheia carierei lor.

Conținutul profețiilor este adesea opus învățăturii biblice

Un criteriu clar de evaluare a profețiilor din mișcarea penticostalo-carismatică este relația lor cu învățătura și cu Cuvântul profetic demn de încredere al Bibliei. Dacă profeții erau cu adevărat din partea lui Dumnezeu, atunci mesajele lor ar fi trebuit să coincidă cu Biblia. Dar, în esență, nu acesta este cazul. Desigur că profeții falși rosteau tot mereu și afirmații biblice, altminteri niciun creștin autentic nu le-ar mai fi acordat credit. Dar afirmații esențiale ale acestor profeți stau în contradicție directă cu afirmațiile din Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum am văzut în primul capitol al cărții noastre. Să menționăm încă o dată pe scurt cele mai importante dintre aceste contradicții:

1. *Profeții false despre „treziri“:* Așa-zisa mare trezire și revărsare a Duhului pe plan mondial sau național, ca și „trezirile“ și „revărsările Duhului“ pe planuri mai mici sunt o temă favorită a falșilor profeți. În contrast net cu Biblia însăși s-au răspândit într-o mie și una de feluri prezicerile false ale unei mari revărsări a Duhului potrivit lui Ioel 3 – de la „micii“ profeți locali până la „marii profeți“, cum ar fi Rick Joyner sau David Wilkerson.

Contrastul masiv dintre aceste preziceri pompoase și realitate se explică în mod diferit. Prin urmare, un conducător și „profet“ carismatic dintr-un mare oraș german a profetit că acolo se vor converti în viitorul apropiat mai multe mii de oameni. Când această „trezire în masă“ nu a avut loc, acest bărbat a fost de părere că responsabilii bisericilor s-au rugat și au crezut prea puțin, și de aceea Dumnezeu n-a putut face acolo „marea revărsare“. Falsul profet, pe care l-am putut cunoaște ceva mai îndeaproape în perioada petrecută printre carismatici, a prezis pentru un anumit oraș că acolo vor veni cu sutele la credință, că acolo se va fonda o școală creștină și va exista un mare centru de consiliere – dar nimic nu s-a întâmplat.

2. *„Vindecarea națiunilor“, „pocăință suplinitoare“ și „război spiritual“:* Multe profeții din mișcarea penticostal-carismatică reflectă erezii aflate în contradicție crasă cu învățătura biblică și întăresc și mai mult aceste învățături greșite.

Una dintre aceste erezii afirmă că Dumnezeu iubește în mod special niște națiuni păgâne, în acest caz Germania, și are pla-

nuri mari cu ele. Falșii profeți prezic, de exemplu, că Dumnezeu vrea să folosească Germania pentru a rezolva probleme globale și a aduce pace, sau prezic că Dumnezeu vrea să „vindece” imaginea dereglată pe care o au germanii despre tată și să restabilească familia în Germania, etc.

Dar Biblia arată că Dumnezeu este pe punctul de a judeca crunt popoarele păgâne, printre care și cel german, din cauza apostaziei și nelegiurii lor. Dumnezeu nu „vindecă” popoarele în această dispensație în care ne aflăm, ci le lasă și mai mult pradă propriilor păcate și nelegiurilor lor. De abia în dispensația viitoare a Regatului milenar va exista pentru aceste popoare păgâne, a căror rămășiță s-a pocăit, ceva ca o „vindecare” (cf. Ap.22:2).

O altă erezie hrănită tot mereu prin profeții este „pocăința suplinitoare”, deosebit de iubită de unii carismatici. Îndrumați prin preziceri, unii profeți fac pelerinaje în anumite locuri în care au fost comise atrocități în cel de-al Doilea Război Mondial pentru a face acolo „pocăință profetică” și a opera „vindecare și împăcare”, cum ar fi de exemplu între polonezi și germani sau între americani și japonezi.

Mai înainte, falșilor profeți li s-a arătat în viziuni și „revelații” asemănătoare că mânia și vinovăția din anumite incidente ale istoriei păgâne au împiedicat „marea trezire” și binecuvântarea specială a lui Dumnezeu, și că ei sunt chemați ca prin acțiuni suplinitoare de pocăință și împăcare să opereze aici în mod „vindecător” și „eliberator”. Asemenea acte teatrale au avut loc și între germani și evrei, și desigur și între confesiuni creștine (carismatici și pietiști din cauza *Declarației de la Berlin**, de ex.).

Biblia ne învață însă foarte limpede că nu există „pocăință suplinitoare”. Dumnezeu recunoaște doar pocăința celor care au înfăptuit *ei înșiși*, direct sau indirect, păcatul, care se întorc la Dumnezeu și își recunosc vina – nu când un pastor american „se pocăiește” pentru Hiroshima sau un luteran pentru delictul din perioada Reformei.

Falșii profeți carismatici și penticostali conduc direct în domeniul ocultismului și spiritismului dacă dau prin „revelații” informații falsificate despre forțe îngerești teritoriale și duhuri care guvernează chipurile peste un anumit oraș, clădire sau biserică. Legat de aceasta este invitația la o „luptă spirituală” complet nebiblică împotriva unor „forțe teritoriale”, carismaticii fiind obsedați de iluzia că pot să se adreseze cu numele anumitor duhuri ale întunericului, pot să le lege, să le alunge, să le poruncească să se ducă în Adânc, etc., fapt care în definitiv nu este nimic altceva decât magie păgână, păcatul vrăjitoresc al „invocării spiritelor” pe care l-a interzis Dumnezeu în Deuteronom 18:11.

3. Amestecul ecumenic: Multe profeții penticostalo-carismatice promovează foarte direct ecumenismul, formarea unei creștinătăți exterioare unite sub conducerea Bisericii Romano-catolice. Falșii profeți vorbesc despre „vindecarea Corpului dezbinat al lui Cristos”, cerută chipurile de Duhul Sfânt, și prin aceasta înțeleg colaborarea cu Biserica Romano-catolică apostată și cu protestantismul la fel de apostat. Falșii profeți cheamă la o unitate falsă, nebazată pe principii, așa cum o interzice 2. Corinteni 6:14-18, pentru că diavolul știe exact că o asemenea unitate îi folosește numai lui și îi înșală pe credincioșii adevărați.

Falșii profeți carismatici îi înșală pe credincioși

Mulți penticostali și carismatici înșelați „profetes”, transmit „impresii” și „cuvinte interioare”, care au luat naștere sub influența duhului de rătăcire pe care îl urmează ei din păcate. Dar un membru al acestei mișcări care pretinde că este „profet” trebuie să fie altfel evaluat aici, și anume mult mai serios. Falșii profeți din timpul sfârșitului sunt totodată creștini falși, nenăscuți din nou, unelte ale lui Satan pentru ducerea Bisericii în rătăcire. La ei se referă avertizarea serioasă a Domnului nostru:

„Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori... Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: ‚Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?’ Atunci le voi spune curat: ‚Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege’” (Mt.7:15,22-23).

Acești oameni, ca și falșii apostoli carismatici, sunt niște „lucrători înșelători”, servitori ai diavolului, care se deghizează ca îngeri de lumină într-un mod deosebit de rafinat în mișcarea penticostalo-carismatică ca să înșele și să distrugă (cf. 2. Cor.11:13-15). Cu falsele lor revelații aduc un alt Isus, un alt duh și o altă evanghelie în poporul lui Dumnezeu, ca să înșele Biserica-miresă și să denatureze felul de a gândi al credincioșilor (2. Cor.11:2-4).

Mobilurile întunecate ale falșilor profeți rămân în mod normal ascunse în spatele unei fațade de lumină strălucitoare. Acești oameni ni se prezintă ca „slujitori ai lui Dumnezeu” deosebit de „evlavioși”, „plini de autoritate”, și ne impresionează prin vorbirea lor, precum și prin fascinantele lor semne miraculoase și capacități vizionare, profetice, astfel încât oamenii nu observă lăcomia și setea de putere, mândria și desfrâul lor.

Doar în unele cazuri se prăbușește această fațadă înșelătoare, cum ar fi la Todd Bentley, super-carismaticul, care în mijlocul unei „treziri” spectaculoase din Lakeland a făcut cunoscut că va divorța de soția lui. Motivul era relația adulteră care dura de mai mult timp cu o tânără femeie, bonă în familia Bentley. În felul acesta falsul profet, care a fost cunoscut prin spectaculoase „minuni de vindecare” și care se lauda cu revelații fascinante, cum ar fi o călătorie în cer, o convorbire cu apostolul Pavel și o întâlnire cu un înger de sex feminin, a trăit în adulter toată acea perioadă de „trezire”. Cum putea atunci Duhul Sfânt să lucreze prin el? Pentru orice credincios lucid ar trebui să fie limpede că „revelațiile” și „minunile” acestui fals profet pot proveni numai din întuneric.

La fel de răsunător este cazul lui Paul Cain, un veteran al mișcării penticostalo-carismatice, care a predicat încă de la 18 ani în „campanii de vindecare” și care l-a considerat pe înșelătorul și ereticul William Branham ca fiind „cel mai mare profet” din secolul 20. Cain a apărut pe scenă începând de prin 1987 cu „profeții din Kansas City”,* o grupare de profeți carismatici importanți (Bill Hamon, Rick Joyner, Paul Cain, Bob Jones, Mike Bickle, James Goll, John Paul Jackson, Lou Engle)

și a fost în legătură și cu John Wimber. El a fost renumit pentru profețiile sale care s-au împlinit în mare măsură; vorbea la congrese, a fost invitat să țină predici în toată lumea, a vorbit cu oameni de frunte din mișcarea penticostalo-carismatică.

În anul 2005 s-a ajuns totuși la dezvăluiri dramatice, după ce colegii săi profeți l-au exclus pe Cain din rândurile lor. Mai întâi, Cain a negat învinuirile, dar mai târziu a făcut mărturisirea că timp de mulți ani a dus în secret o viață destrăbălată cu abuz de alcool și relații homosexuale. Și aici se vede limpede că un om care trăiește în așa măsură cufundat în păcat nu putea niciodată să-și fi primit de la Duhul lui Dumnezeu revelațiile și puterea de a face minuni. Trebuie să fi fost un duh fals cel care l-a inspirat – dar același duh de rătăcire îi inspiră și pe colegii săi profeți falși care l-au confirmat și l-au acoperit cât au putut!

Și la scena înfloritoare a falșilor profeți carismatici se referă ce a spus Dumnezeu în Vechiul Testament despre falșii profeți ai Israelului:

„În prorocii Samariei am văzut următoarea nebunie: au prorocit pe Baal și l-au rătăcit pe poporul Meu Israel! Dar în prorocii Ierusalimului am văzut lucruri grozave. Sunt preacurvari, trăiesc în minciună; întăresc mâinile celor răi, așa că niciunul nu se mai întoarce de la răutatea lui; toți sunt înaintea Mea ca Sodoma, și locuitorii Ierusalimului ca Gomora. (...)

Eu nu i-am trimis pe prorocii aceștia, și totuși ei au alergat; nu le-am vorbit, și totuși au prorocit. Dacă ar fi fost față la sfatul Meu, ar fi trebuit să spună cuvintele Mele poporului Meu, și să-i întoarcă de la calea lor rea, de la răutatea faptelor lor! (...) Am auzit ce spun prorocii, care prorocesc minciuni în Numele Meu, zicând: „Am avut un vis! Am visat un vis!” Până când vor prorocii aceștia să prorocească minciuni, să prorocească înșelătoriile inimii lor? Cred ei oare că pot face pe poporul Meu să uite Numele Meu prin visurile pe care le istorisește fiecare din ei aproapei său, cum Mi-au uitat părinții lor Numele din pricina lui Baal?

Prorocul, care a avut un vis, să istorisească visul acesta, și cine a auzit Cuvântul Meu să spună întocmai Cuvântul Meu! „Pentru ce să amesteci paietele cu grâul?” zice Domnul. „Nu este Cuvântul Meu ca un foc, zice Domnul, și ca un ciocan care sfărâmă stânca?” „De aceea, iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care își ascund unul altuia cuvintele Mele”. „Iată, zice Domnul, am necaz pe prorocii care iau cuvântul lor și-l dau drept cuvânt al Meu”. „Iată, zice Domnul, am necaz pe cei ce prorocesc visuri neadevărate, care le istorisesc și rătăcesc pe poporul Meu, cu minciunile și cu îndrăzneala lor; nu i-am trimis Eu, nu Eu le-am dat poruncă, și nu sunt de niciun folos poporului acesta, zice Domnul”. ... căci cuvântul fiecăruia va fi o amenințare pentru el, dacă veți suci astfel cuvintele Dumnezeului Cel viu, cuvintele Domnului oștirilor, Dumnezeului nostru“ (Ier.23:13-36).

5. Darurile semnelor miraculoase în lumina Bibliei

Atât în învățătura dată de Biblie, cât și în practica greșită a mișcării penticostalo-carismatice, semnele miraculoase sunt în strânsă legătură cu profeția. Semnele miraculoase autentice din Biserica Primară trebuiau să adeverească o revelație autentică pe care Dumnezeu a dat-o apostolilor și profeților și care a fost consemnată în Noul Testament. Falsele semne miraculoase ale carismaticilor trebuie să confirme falsele revelații pe care Satan le răspândește prin falșii profeți și învățători în vremea sfârșitului. De aceea, este important să fim la curent cu ce ne învață Biblia referitor la această temă și cu ce constituie deosebirea dintre original și falsificare.

Mai întâi să ne înțelegem despre ce vorbim. Ce e o minune? O minune e un eveniment provocat în domeniul natural ce are loc prin forțe supranaturale din lumea duhurilor și care depășește sau abrogă legile și rânduielile pe care le-a dat Dumnezeu în creație. În primul rând Dumnezeu Însuși, Creatorul și Suveranul, e Cel care face minuni. Dar cu permisiunea lui Dumnezeu pot să facă minuni atât Satan, cât și duhurile sale rele (cf. 2.Tes.2:9-11; Ap.13: 13-14).

Oamenii în sine nu pot face minuni dacă sunt limitați la capacitățile lor naturale; omul, ca și creatură a lui Dumnezeu, este supus legilor naturii (cf. Gen.30:2; Io.9:32-33). Dar dacă un om e făcut capabil cu ajutorul lui Dumnezeu, atunci poate face minuni. Același lucru se întâmplă și de partea întunericii: niște oameni care îi servesc lui Satan, cum ar fi vrăjitorii, ocultiștii și alte unelte ale întunericii, sunt în stare să facă semne și minuni printr-un duh rău (cf. și Ex.7:11; Dt.13:2-3; Is.44:25; Fap.8:9-10; Mt.24:24; 2.Tes.2:9; Ap.16:13-14; Ap.19:20).

Ar trebui să se facă deosebire între minuni și semne, chiar dacă acestea se confundă adesea. Nu orice minune este și semn, dar orice semn e o minune. Un semn e o minune vizibilă în public care se adresează multor oameni (cf. Ap. 4:16) și trebuie să confirme un mesaj prin faptul că-i arată originea din Dumnezeu (cf. Ex.7:9; 10:2; Num. 14:11; 17:25; 1.Sam.2:34; 1.Re.13:3; 2.Re.20:9; Io.2:18). Dumnezeu este un Dumnezeu care face minuni. Niciun credincios adevărat nu va afirma că Dumnezeu nu mai face minuni. Dar, dintr-o perspectivă biblică, Dumnezeu nu mai face oricând *semne*, adică minuni vizibile în mod public.

Prin urmare, în învățătura Noului Testament există linii clare, o ordine divină clară referitoare la semne și minuni, și acum vrem să le prezentăm pe scurt.

a) Semnele miraculoase din Noul Testament

Pentru fiecare cititor al Noului Testament este izbitor să vadă câte semne miraculoase sunt adevărate despre Domnul Isus Cristos în Evanghelii (cf. Io.20:30-31). Și în cartea Faptelor găsim relatate numeroase semne. Totuși, pentru noi este important să înțelegem din Biblie sensul și scopul acestor semne, ca și intențiile lui Dumnezeu cu ele.

Semnele miraculoase de natură mesianică pentru Israel

Aici trebuie să luăm în considerație o deosebire dispensațională. Minunile pe care Domnul Isus Cristos le-a făcut în timpul lucrării Sale pe pământ nu pot fi asociate cu dispensația și misiunea Bisericii, ci cu poporul Israel, și au un caracter propriu. Când Domnul Isus Cristos a fost pe pământ și Și-a depus mărturia în fața poporului Israel, Dumnezeu a confirmat anunțul Domnului prin numeroase minuni senzaționale – de la vindecarea unor leproși și a unui om născut orb până la învierea unor morți.

„Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți...” (Fap.2:2)

Aceste semne miraculoase erau confirmarea pretenției Sale că era Mesia, Salvatorul trimis de Dumnezeu. Erau semne miraculoase mesianice, care în definitiv au împlinit și profețiile pe care Isaia de exemplu le rostise cu privire la Regatul Mesianic:

„Atunci se vor deschide ochii orbilor; se vor deschide urechile surzilor; atunci șchiopul va sări ca un cerb, și limba mutului va cânta de bucurie; căci în pustie vor țâșni ape și în pustietate pâraie” (Is.35:5-6)

Și cei 12 apostoli, iar mai târziu cei 70 cu o misiune specială (cf. Lc.10:1-16) aveau de la Domnul puterea de a face aceste semne mesianice. Dar aceste semne se limitau în mod expres la poporul Israel și la anii mărturiei publice a Domnului; mesajul acestor semne era: „Mesia era printre voi; Regatul lui Dumnezeu s-a apropiat!”

„Acestia sunt cei doisprezece, pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor, ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel. Și pe drum, propovăduiți și ziceți: „Împărăția cerurilor este aproape!” Vindecați bolnavi, înviați morți, curățiți leproși, scoateți afară draci. Fără plată ați primit, fără plată să dați” (Mt.10:5-8)

Această însărcinare nu are în mod direct de-a face cu Biserica; ea îi privește doar pe discipolii lui Mesia din Israel și acolo s-a și adus la îndeplinire. În acel moment, Biserica încă nici măcar nu începuse să existe. Dacă niște pentecostali și carismatici induși în eroare interpretează azi aceste cuvinte ca fiind însărcinarea lor, aceasta arată că ei nu țin deloc cont de limitarea la casa Israelului pe care o rostise Domnul.

Semnele miraculoase făcute de apostoli în epoca de început a Bisericii

Pe lângă aceste semne miraculoase mesianice pentru Israel, Domnul a făcut și o promisiune și a dat o însărcinare apostolilor Bisericii nou fondate. Apostolii și lângă ei alte unelte alese ale lui Dumnezeu aveau autoritatea de a face semne și minuni și printre popoarele păgâne, pentru ca mesajul predicat al evangheliei să fie confirmat acolo. Această însărcinare este consemnată în Marcu 16 și a fost îndeplinită în epoca apostolică.

„În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă, și i-a muștrat pentru necredința și împietrirea inimii lor; pentru că nu-i crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviaț. Apoi le-a zis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit, dar cine nu va crede va fi osândit.

Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci, vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși”.

Domnul Isus, după ce a vorbit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut la dreapta lui Dumnezeu. Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau. Amin” (Mc.16:14-20).

Acest pasaj biblic este un citat favorit al pentecostalilor și carismaticilor. Ei deduc din el că de fapt fiecare creștin adevărat ar trebui să facă semne miraculoase și că ei, carismaticii, nu fac altceva cu practica lor decât să îndeplinească însărcinarea apostolică a lui Isus Cristos. Dacă citim totuși cu atenție și în întregime acest pasaj, atunci se vede că o asemenea interpretare nu este întemeiată.

Mai întâi trebuie să clarificăm următorul lucru: Cui îi adresează Domnul însărcinarea? Răspunsul nu poate suna altfel decât: *Către cei unsprezece apostoli!* Ei primesc în mod special însărcinarea de a vesti evanghelia întregii creații. Ei primesc și promisiunea că în cadrul vestirii de către ei a evangheliei vor apărea anumite semne. Cei care au devenit credincioși prin vestirea lor vor trăi că ei sau credincioși din anturajul lor vor scoate demoni, vor vorbi în limbi noi, vor lua șerpi în mână, vor bea băuturi otrăvitoare fără să li se întâmple nimic și vor vindeca bolnavi.

Aceste semne miraculoase promise sunt foarte clar limitate la prima generație a celor care au venit nemijlocit la credință prin predicarea apostolilor. Dacă nu așa ar sta lucrurile, atunci toate milioanele de credincioși adevărați din secolele post-apostolice nu au fost copii adevărați ai lui Dumnezeu doar pentru că nu au făcut semne miraculoase! Și pentecostalii ar trebui să se pună sub semnul întrebării, căci atunci ar trebui să bea toți ceva otrăvitor și să manipuleze șerpi veninoși!

Versetul final arată de fapt foarte limpede limitarea acestei însărcinări speciale. Acolo citim: „Iar ei au plecat și au propovăduit pretutindeni. Domnul lucra împreună cu ei și întărea Cuvântul prin semnele care-l însoțeau”. Aici se adevărește clar că această însărcinare specială a Domnului a fost deja împlinită personal de cei unsprezece (fără îndoială că ei sunt avuți în vedere prin cuvintele „dar ei”) și că Domnul Și-a împlinit deja încă în epoca apostolică promisiunea privitoare la semne – totul se află la trecut, deja împlinit și încheiat. Lucrul acesta este confirmat și prin aceea că toate aceste semne sunt menționate ca împlinite în cartea Faptelor, cu excepția unuia singur (otrava).

Consecința care rezultă de aici este că noi luăm în serios faptul că prin apostoli s-a făcut deja cu succes o vestire a evangheliei pe plan mondial, care a cuprins după criteriile lui Dumnezeu „toată lumea” și „întreaga creație”. Aceasta înseamnă că apostolii au călătorit într-adevăr în toate țările și continentele ca să vestească acolo mesajul despre Cristos. Există unele in-

dicii că apostolul Toma a lucrat ca misionar în India. Este foarte posibil ca alți apostoli să fi ajuns în toate părțile lumii ca să îndeplinească această misiune.

Afirmația din versetul 20 este confirmată în orice caz de apostolul Pavel, care scrie în Epistola către Coloseni cam pe la anul 60:

„Negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer, și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel“ (Col.1:23).

Deci există o afirmație clară a Bibliei că deja în această epocă însărcinarea de a predica evanghelia în toată creația era îndeplinită – chiar dacă azi nu mai putem înțelege exact cum s-a întâmplat lucrul acesta. Aceasta o confirmă și formele de trecut ale verbelor din Evanghelia după Marcu, care a fost scrisă cam în aceeași perioadă ca și Epistola către Coloseni: apostolii au plecat din Ierusalim; ei au vestit pretutindeni, și Domnul a confirmat (la trecut) Cuvântul rostit în această predicare a apostolilor prin semnele promise.

Mai rămâne să spunem că „însărcinarea misionară“ propriu-zisă pentru întreaga epocă a Bisericii se află în Matei 28:18-20, unde găsim și cadrul de timp „până la sfârșitul veacului“ (Mt.28:20), ca și în Luca 24:47 și Fapte 1:8, care sunt nelimitate în timp.

Învățătura despre semnele miraculoase în epistolele apostolice

Standardul nostru trebuie să fie totdeauna învățătura sănătoasă a apostolilor pe care o găsim în epistole. Ceea ce am spus mai sus la Marcu 16 despre semnele miraculoase care erau limitate la epoca apostolică este confirmat în mod clar și precis de învățătura din Epistola către Evrei, în care Duhul lui Dumnezeu ne explică încă o dată scopul și cadrul limitat al semnelor miraculoase.

„Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa!“ (Evr.2:3-4).

Aici ne este expusă limpede învățătura biblică despre semnele miraculoase din Biserică: 1) Semnele miraculoase autentice de proveniență divină au servit la confirmarea noului mesaj al evangheliei. 2) Semnele miraculoase au fost date exclusiv lui Cristos și apostolilor (celor care Îi aparțineau Lui personal, ceea ce era o condiție pentru un apostol autentic, Fap.1:21-22). 3) Mărturia divină prin semne miraculoase încetase deja pe la mijlocul anilor 60, când a fost redactată Epistola către Evrei, și era ceva de domeniul trecutului.

Nicăieri în epistole nu se face vreo aluzie că Dumnezeu vrea să dea asemenea semne miraculoase în întreaga epocă a Bisericii fiecărui predicator „plin de putere“. Pentru vremea sfârșitului, așa cum vom vedea, avem doar avertizări privind semne miraculoase false.

Lucrul acesta ne este confirmat și de faptul că apostolul Pavel scrie în mod expres despre „semnele unui apostol“ pe care le făcuse și care dovedeau că era apostol: *„Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni care au fost făcute între voi“ (2.Cor.12:12; cf. Rom.15:19; Fap.19:11-12).* Pe lângă aceasta, au făcut semne și alți credincioși care aveau carismele corespunzătoare (Filip și Ștefan).

Adeesea se afirmă că Domnul a promis că toți cei ce vor crede în El vor face aceleași lucrări pe care le-a făcut El și chiar mai mari (Io.14:12). Totuși, „lucrări mai mari“ nu pot însemna „semne mai mari“, căci cine ar putea face semne mai mari decât învierea unui mort? Din punctul nostru de vedere, lucrările mai mari constau în faptul că avem privilegiul de a-i duce pe oameni la nașterea din nou din Duh, ceea ce a fost posibil de abia după înălțarea la cer a Domnului.

Semnele miraculoase nu duc în sine la credința salvatoare

Aceste semne nu au fost date pur și simplu pentru a produce credința salvatoare, cum afirmă în mod greșit mulți învățători carismatici (de ex. „*power evangelism*“ a lui John Wimber). Un studiu al Evangheliei după Ioan arată că semnele Domnului au produs doar o „credință“ superficială bazată pe senzațional, nu însă credința autentică, salvatoare (cf. Io.2:23-25; 6:14,63-64; 12:37, etc.).

Credința salvatoare este produsă numai prin Cuvântul predicării (Rom.10:17), și pentru aceasta nu sunt necesare semne însoțitoare, căci Însuși Cuvântul lui Dumnezeu are putere salvatoare (cf. Rom.1:16-17; 1.Cor.1:17-18; 2:1-5; 1.Tes.2:13; 2.Tim.3:15).

Dumnezeu a dat la început semne pentru a-i confirma pe noii Săi mesageri și noul lor mesaj față de Vechiul Testament. Dumnezeu a lăsat ca aceste semne să fie consemnate în Cuvântul Său, pentru ca oamenii din generațiile viitoare să creadă mărturia scrisă a Bibliei și să-L primească pe Domnul Isus Cristos:

„Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui“ (Io.20:30-31).

Dumnezeu n-a plănuit niciodată să trezească credința oamenilor prin semne miraculoase. Lucrul acesta trebuia să se facă prin Cuvânt. Acest Cuvânt conține și toate semnele miraculoase pe care le-a făcut Dumnezeu pentru a-L legitima pe Fiul Său și pe apostolii Săi.

Astăzi nu mai avem nevoie de noi semne miraculoase ca să poată fi evanghelizați oamenii sceptici și rebeli din generația de pe vremea sfârșitului, ci trebuie să fie vestit Cuvântul Sfintei Scripturi în puterea Duhului Sfânt – nu prin forțe miraculoase, ci prin acțiunea de convingere, de străpungere a inimii, de luminare pe care o aplică Duhul lui Dumnezeu asupra ini-

milor și o face eficace în ele (cf. 1.Cor.2:4-5). Și despre acest neam este valabil ceea ce s-a spus cândva israeliților:

„Avraam a răspuns: *‘Îi au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei’*. Nu, părinte Avraame’, a zis el; *‘ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi’*. Și Avraam i-a răspuns: *‘Dacă nu-i ascultă pe Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din[tre cei] morți’* (Lc.16:29-31).

b) Încetarea semnelor miraculoase autentice și apariția semnelor miraculoase falsificate din vremea sfârșitului

Am văzut mai sus că Biblia confirmă încetarea semnelor miraculoase autentice spre sfârșitul epocii apostolice. Paralel cu aceasta, ea avertizează foarte insistent cu privire la faptul că în perioada dinaintea revenirii lui Isus Cristos vor fi folosite de Satan pe scară largă semne miraculoase înșelătoare ca să-i înșele pe credincioși.

Semnele miraculoase autentice au încetat

După mărturia Sfintei Scripturi nu mai putem lua în considerație producerea unor semne divine. Aceasta nu înseamnă deloc că Dumnezeu n-ar mai face *minuni* – Dumnezeu este totdeauna și pentru totdeauna Dumnezeu care face minuni (Ps.77:15), și El le și face astăzi tot mereu, și în viața copiilor Săi! Niște copii ai lui Dumnezeu lucizi, fideli Bibliei, pot să depună mărturie în privința chiar și a unor vindecări miraculoase ca răspuns la rugăciune a credincioșilor. Totuși, asemenea minuni nu au azi caracterul unor *semne publice*, ci au loc ca în ascuns.

Când Petru și Ioan l-au vindecat pe olog la poarta templului, aceasta a fost o minune vizibilă, având mulți martori (cf. Fap.3). Dacă astăzi o femeie credincioasă este vindecată de Domnul ca urmare a multor rugăciuni, atunci în mod normal află de lucrul acesta doar câțiva oameni din anturajul ei apropiat; în public nu se vede și nu se aude nimic despre lucrul acesta. Dumnezeu face minuni, dar în ascuns. Pe câmpul misionar, asemenea ascultări ale rugăciunilor pot avea uneori un efect pe scară mai largă, dar aceasta nu se poate compara cu producerea generală de semne miraculoase din epoca apostolică.

Dacă astăzi au loc minuni divine autentice de vindecare, atunci se întâmplă pe baza modului care ne este arătat în Iacov 5 pentru dispensația Bisericii: rugăciunea prezbiterilor pentru bolnavi (aici nu este menționată nicio punere a mâinilor!), legată de recunoașterea păcatelor sau în general de rugăciunea credincioșilor unii pentru alții (cf. Iac.5:14-16). Darul cu valoare de semn al vindecărilor miraculoase, prin care a fost vindecat cel asupra căruia au fost puse mâinile, a fost înlăturat odată cu încheierea epocii apostolice; „darul de vindecare“ manifestat de pentecostali este doar o falsificare grosolană a acestuia.

Avertizările Scripturii privind semnele înșelătoare din vremea sfârșitului

Prima avertizare privind niște semne miraculoase falsificate se găsește în cuvântarea Domnului Isus Cristos despre vremea sfârșitului, unde ni se spune expres că asemenea semne reprezintă un pericol și o ispită și pentru niște credincioși adevărați:

„*Căci se vor scula Cristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși’* (Mt.24: 24).

Domnul subliniază că aceste minuni vor părea extraordinare în ochii oamenilor. Și în Matei 7:22 sunt menționate faptele puternice în legătură cu falsa profeție; falșii profeți se laudă că au făcut multe fapte puternice (gr. *dynamis*).

În cartea Faptelor găsim de două ori niște aluzii avertizatoare că dușmanul poate folosi făcători de minuni și personaje religioase cu o carismă fascinantă pentru a se împotrivi adevărului biblic și a-i reține pe oameni de la o convertire autentică. Primul exemplu este Simon vrăjitorul, un evreu care avea o mare influență printre samariteni:

„*În cetate era un om, numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: ‘Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește mare’. Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui’* (Fap.8:9-11).

Se știe că Simon făcuse niște semne false și produsese niște minuni prin forțele sale oculte, magice care îi înșelaseră pe păgâni. Niște semne miraculoase false sunt de fapt magie ocultă și se deosebesc de faptele șamanilor și vracilor numai prin fațada evlavioasă în spatele căreia sunt ele făcute. La fel a fost și cu falsul profet Bar-Isus, care este amintit în Fapte 13:6-10 și despre care am scris mai sus. Și în 2.Timotei 3:6-8 găsim o avertizare privind asemenea oameni:

„*Sunt printre ei unii care se vâd prin case și momesc pe femeile ușurate îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftă, care învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului. După cum Iane și Iambre s-au împotrivit lui Moise, tot așa și oamenii aceștia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricați la minte și osândiți în ce privește credința’*“.

Potrivit tradiției evreiești (care aici este confirmată ca adevărată), șefii vrăjitorilor se numeau Iane și Iambre. Aceștia au încercat să se împotrivescă lui Moise înaintea lui Faraon prin aceea că au făcut cu artele lor magice semne miraculoase false. Acestea sunt folosite de dușman ca să abată atenția de la Cuvântul lui Dumnezeu și să frâneze înaintarea evangheliei autentice – lucru valabil cu atât mai mult în vremea sfârșitului.

Marea avertizare din epistolele apostolice privind falsele semne miraculoase din vremea sfârșitului o găsim în 2.Tesaloniceni 2, unde ele sunt menționate în legătură cu venirea lui Anticrist, care folosește în mare măsură asemenea minuni înșelătoare pentru a-i înșela pe oameni:

„*Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți’* (2.Tes.2:9-12).

Aici sunt menționate de altfel laolaltă aceleași noțiuni (gr. *dunameis, semeioi, terata*) pe care le găsim în Evrei 2:4 vizând semnele miraculoase autentice de la început în epoca apostolică. Satan imită în vremea sfârșitului ceea ce a făcut Dumnezeu în perioada de început a Bisericii – și el îi păcălește pe creștinii induși în eroare din vremea sfârșitului că este vorba de „marea mișcare de trezire“! Găsim în acest pasaj și afirmația solemnă că aceste semne miraculoase înșelătoare din vremea sfârșitului reprezintă și o judecată a lui Dumnezeu față de oameni, care nu vor să primească predicarea simplă a adevărului divin (cf. 2.Tim.4: 3-4).

A treia și ultimă avertizare privind falsele semne miraculoase o găsim în cartea Apocalipsei, unde suntem conduși ca și în 2.Tesaloniceni 2 direct în epoca Anticristului. Această situație nu trebuie să amăgească pe nimeni ca să presupună că pericolul unor false semne miraculoase nu ar mai exista înaintea acestui punct culminant al înșelării. În Matei 24:8 găsim afirmația importantă a Domnului că simptomele din vremea sfârșitului au caracter de „dureri ale nașterii“, adică apar la un interval mai lung înainte de criza nașterii și se întăresc tot mai mult în frecvență și intensitate pe măsura apropierii sfârșitului.

Prin urmare, găsim și în epoca actuală pre-anticristică o înșelare crescândă prin falși profeți și semne miraculoase, dar aceasta va ajunge la un groaznic punct culminant de abia la ivirea pe scenă a lui Anticrist.

„Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei...“ (Ap.13:11-14).

Această fiară va fi adusă mai târziu în legătură cu figura falsului profet, despre care am citit mai sus că a făcut „semnele cu care îi amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei“ (Ap.19:20). Despre acest fals profet citim și în Apocalipsa 16:13-14:

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului mincinos trei duhuri necurate, care seamănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei cea mare a Dumnezeului Cel Atotputernic“.

De aceea, putem conta pe o activitate crescândă în vremea sfârșitului a falșilor făcători de minuni și a falșilor profeți care vor acționa prin forțele demonice de înșelare ce iau forma unui înger de lumină.

Fericiți sunt credincioșii care rămân lucizi în această privință și care știu că toate aceste minuni nu pot fi de la Dumnezeu, pentru că El nu are asemenea semne miraculoase pe ordinea de zi a salvării oamenilor! Să reținem: Orice profet și orice făcător de minuni care vine astăzi cu pretenția că are revelații noi din partea lui Dumnezeu și care face chipurile semne miraculoase divine pentru a „confirma“ asemenea pretenții nejustificate este un mincinos și un înșelător, căruia nu trebuie în niciun caz să-i dăm crezare.

Semne miraculoase falsificate în istoria Bisericii

Istoria Bisericii ne arată că în realitate semnele miraculoase autentice au încetat deja spre sfârșitul epocii apostolice. Primii scriitori ai Bisericii adevăresc lucrul acesta, cum ar fi Chrisostom în secolul 4: „Să nu trageți concluzia că astăzi nu se mai întâmplă minuni și că nu s-au întâmplat nici altădată (...) În vremurile acelea [epoca apostolică] erau folositoare, azi nu mai sunt (...) Din forțele miraculoase n-a mai rămas nici urmă“.⁶

Totuși, odată cu degenerarea Bisericii în Biserica Catolică au apărut tot mai multe mărturii de minuni și semne false, cum ar fi „minuni“ în legătură cu moaștele sfinților sau cu „ostia“. În secolele de mai târziu ținea de profilul nebiblic al „sfinților“ catolici faptul că trebuiau să facă toate minunile posibile, dintre care multe erau de domeniul legendei, în timp ce altele erau foarte probabil semne miraculoase înșelătoare foarte reale ale diavolului.

În legătură cu aceste semne miraculoase false au apărut apoi în istoria Bisericii Romano-catolice tot mereu viziuni și revelații profetice false care li s-au dat „sfinților“ înșelători și misticilor și adesea i-au impresionat puternic pe papi și Biserica. De multe ori era aici în joc nu un „Cristos“ fals, ci Maria, „regina“ babiloniană „a cerului“. Profețiile și minunile de la Lourdes și Fatima sunt renumite și azi (și au fost considerate divine de către făcătorul de minuni carismatic John Wimber), dar fiecare credincios lucid poate vedea că ele sunt de origine demonică.

Semnele miraculoase false au apărut începând cu secolul 2 tot mereu la secte și mișcări înșelătoare, cum ar fi la montaniști, la „inspirați“ și în „mișcarea catolico-apostolică“, pe care le-am menționat mai sus. Dar le regăsim și în numeroase secte precum „Știința creștină“, New Age, guru hinduși și alte grupări înșelătoare. Dar în sfera creștinătății propriu-zise din secolul 20, curentul proeminent în care semnele miraculoase false joacă un rol cheie este în mod clar mișcarea penticostală-carismatică.

c) Semnele miraculoase falsificate din mișcarea penticostalo-carismatică

După cum înțeleg penticostalii și carismaticii, semnele și minunile sunt pentru ei o dovadă indispensabilă a faptului că au experimentat cu adevărat o revărsare a Duhului în vremea sfârșitului și că acum are loc o restaurare anunțată de ei a Bisericii apostolice. Semnele miraculoase false au însoțit de la bun început această mișcare înșelătoare, iar vindecările miraculoase au jucat un rol deosebit de proeminent. Pe lângă acestea, s-a ajuns și se ajunge și la tot felul de efecte și minuni posibile de alt fel, cum ar fi apariția unui halo de sfânt în jurul capului făcătorilor de minuni, plutire în aer sau materializare a aurului ca înlocuitor de dinte.

Toate aceste semne miraculoase apar totuși în exact același fel la ocultști și spiritiști; pe de altă parte, observatorul lucid găsește deosebiri clare față de semnele miraculoase făcute de apostoli și consemnate de Biblie.

Darul autentic cu valoare de semn al vindecărilor și falsificarea carismatică

Vindecătorii carismatici încearcă să atribuie vindecărilor lor o origine divină afirmând că prin ei devine operativ darul nou testamentar al vindecărilor. Dacă își pun mâinile peste cei care doresc vindecarea sau le trimit pe poștă „basmale“ ori „baptiste“ peste care s-au rugat și care sunt făcătoare de minuni, dacă li se adresează oamenilor cu cuvintele: „În numele lui Isus, fii vindecați!“ sau dacă scot din ei demonii care provoacă boala, atunci invocă modelul apostolilor și au pretenția că Dumnezeu operează prin ei în același mod ca odinioară pe timpul apostolilor.

Cine este întemeiat în Scriptură știe că această pretenție trebuie să fie înșelătoare, deoarece darul cu valoare de semn al vindecărilor miraculoase a fost după voia lui Dumnezeu eficient doar la început pentru confirmarea revelației în Scriptură. Dar și practicile vindecătorilor arată limpede marea deosebire între facerea autentică a unei minuni de către Dumnezeu și falsificarea satanică:

1. Vindecările făcute de Domnul și de apostoli au avut loc instantaneu; ele erau clare, complete și neîndoielnice pentru toți martorii întâmplării. Toți cei ce căutau vindecarea au fost vindecați, chiar și cei grav bolnavi.

În schimb, falșii vindecători dintre carismatici de azi se caracterizează prin aceea că mulți oameni nu sunt vindecați deloc; adesea, bolnavii trebuie să fie scoși afară în același scaun cu rotile în care au fost aduși. Multe „vindecări“ au loc doar temporar, sub influența sugestiei și influențelor oculte, iar simptomele revin curând. Așa s-a tot relatat cum au sărit niște oameni entuziasmați din scaunul lor cu rotile și au țopăit – doar ca mai pe urmă să ajungă din nou în scaun.

În SUA, mai mulți vindecători, precum Benny Hinn și Kathryn Kuhmann, au fost rugați să numească măcar câteva persoane la care medicii au putut constata că au fost vindecate pentru multă vreme de o boală organică gravă cu ajutorul acestor vindecători. Aceștia n-au fost în stare să prezinte documente nici măcar într-un singur caz clar dovedit.

„Vindecările“ au loc predominant în domeniul psihosomatic, de dureri de spate sau simptome asemănătoare, care se pot ameliora și prin autosugestie sau placebo-uri. Cu siguranță că ocazional au loc și vindecări reale – totuși unele ca acestea pot fi făcute de forțe oculte și nu sunt o dovadă că Dumnezeu este aici la lucru!

2. Vindecările miraculoase făcute de carismatici au loc astăzi predominant într-un cadru aranjat cu grijă, care se bazează pe o influențare hipnotico-sugestivă. Prin „cântări de laudă“, declamații în cor și predici corespunzătoare sunt aduși oamenii într-o dispoziție care, după propria lor mărturisire, este condiția prealabilă pentru acțiunea „forței“. Nenumărate efecte ale acestei „forțe“, cum ar fi căderea pe spate, râsul și strigătele isterice, zvâcnirile și stările de transă contrazic mărturia Scripturii privind Ființa și efectele Duhului Sfânt și demonstrează că vindecările sunt de origine demonică.

3. În timp ce miracolele de vindecare făcute de apostoli aveau loc într-o lucrare care era făcută după principiul: „*Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați*“ (Mt.10:8), activitățile celor mai mulți „vindecători“ carismatici sunt marcate de o năzuință dezgustătoare după darurile financiare ale celor ce caută vindecarea, ceea ce le arată limpede originea spirituală („*Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au răătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri*“, 1.Tim.6:10; cf. v. 5; 2.Pt.2:3). Prin minunile falsificate de vindecare trebuie ca niște credincioși labili să ajungă sub influența înșelătoare a unui duh carismatic de înșelăciune; aici este vorba despre semne și minuni mincinoase ale vremii sfârșitului.

„Vindecarea prin credință“ de sorginte carismatică ca falsificare a adevăratei credințe

„Primește-ți vindecarea în credință“ este o lozică standard a vindecătorilor carismatici. Totuși, „credința“ care este predicată și edificată aici nu are, ca adevărata credință, adevărul revelat al Scripturii ca bază, ci o falsificare înădădită din pasaje biblice interpretate în mod deformat.

Cei ce caută vindecarea sunt înșelați spunându-li-se că au dreptul la vindecare. Aceasta se bazează pe falsa „evanghelie deplină“ a pentecostalilor, care afirmă că Cristos a purtat deja pe cruce toate bolile credincioșilor și de aceea un credincios nu are motive să fie bolnav. Cei ce caută vindecarea trebuie doar să „accepte în credință“, respectiv „s-o pună în libertate“. Invocând niște promisiuni care nu mai sunt valabile pentru credincioșii în Cristos, creștinii sunt ademiniți spre o pseudocredință arogantă, care nu cere vindecarea de la Dumnezeu, ci o revendică ca pe un drept și în ultimă analiză vrea să-L oblige pe Dumnezeu să vindece.

Aici trebuie să ne aducem aminte de ispitirea Domnului, când Satan invocând o promisiune biblică (scoasă din context) a vrut să-L ademenească să Se arunce de pe acoperișul plat împrejmuț al templului. Domnul știa limitele date de Tatăl Său în timpul vieții Sale pământești și l-a învins pe dușman cu Cuvântul important și pentru noi: „*Să nu-L ispitești pe Domnul, Dumnezeuul tău*“ (Mt.4:5-7).

Dar înseamnă să-L ispitești pe Dumnezeu când niște „vindecători“ carismatici oferă victimelor lor toate „formulele posibile ale credinței“ și tehnici care sunt chipurile eficiente, pentru că Dumnezeu ar fi legat de credința creștinilor, respectiv de „legile credinței“, astfel încât fiecare creștin „care crede corect“ să și primească ceea ce crede. Aici, darul biblic al credinței făcătoare de minuni, care a fost dat de Dumnezeu de la caz la caz (cf. Mc.11:22-24), se transformă într-o tehnică magică în mâna omului cu care vrea să-L determine pe Dumnezeu să-i îndeplinească toate dorințele.

La o asemenea credință manipulatorie, arogantă, Dumnezeuul atotputernic nu răspunde, nici Domnul Isus Cristos, ci Dumnezeuul acestei lumi, care se dă drept înger de lumină. Această „credință“ poate să producă vindecări absolut minunate, dar ele au loc printr-un alt duh și un alt Isus. Ele nu poartă în sine caracterul vindecărilor biblice ale Domnului și apostolilor Săi, ci sunt precursorile minunilor de vindecare cu care Dumnezeu nu are nimic de a face și pe care falsul profet le va face cândva.

6. Ținerea de Cuvântul lui Dumnezeu demn de încredere!

Este decisiv de important ca în chestiunea de care ne ocupăm aici să știm dacă Dumnezeu mai vorbește azi prin semne miraculoase și prin profeți care înțeleg mai profund și mai clar căile lui Dumnezeu. Mulți creștini resimt învățătura despre încetarea revelațiilor divine și a semnelor miraculoase odată cu epoca apostolică ca o jefuire; ei își doresc și azi revelații vizibile ale gloriei lui Dumnezeu, visează la o trezire la scară mondială, în care să revină vremurile apostolice. Ei visează la o Biserică glorioasă, triumfând de succesul maselor, căreia îi șade lumea la picioare.

Dar dacă studiem în context învățătura Scripturii despre ultima parte a epocii harului, atunci vom constata că Cuvântul lui Dumnezeu nu prezice o trezire în masă, ci mai degrabă apostazia în masă de la credință, o creștere rapidă a fărădelegii, ocul-tismului și rătăcirii anticreștine.

Biserica însăși suferă sub aceste tendințe, și de aceea Cuvântul lui Dumnezeu socotește aceste ultime vremuri ca fiind „vremuri rele“ pentru credincioșii adevărați (2.Tim.3:1). Sunt vremuri de decădere și rătăcire, vremuri de judecată în casa lui Dumnezeu, în care adevărații credincioși constituie o mică minoritate care este combătută, batjocorită și de asemenea persecutată.⁷

În aceste ultime vremuri, Dumnezeu nu Se revelează prin noi apostoli și profeți, prin semne miraculoase care produc senzație sau prin „revărsări senzaționale ale Duhului“. Duhul lui Dumnezeu a fost revărsat odată pentru totdeauna în Ziua Cincizecimii asupra Bisericii, ca să rămână cu ea până ce va ajunge în glorie. Pe de altă parte, lucrarea Duhului Sfânt în vremea sfârșitului prin starea carnală și rea a credincioșilor, prin neascultare de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și prin acomodarea la lume este în mare parte înăbușită și tulburată.

Rămășița fidelă de credincioși pe care Dumnezeu o mai lasă pe pământ în vremea sfârșitului se caracterizează prin faptul că are mică putere, dar păzește Cuvântul Domnului și nu-I reneagă numele (Ap.3:8). Prinderea fidelă de Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu într-o vreme în care masa de creștini cu numele se abate de la Sfânta Scriptură și se îndreaptă spre falșii învățători și profeți ai Anticristului este cea mai importantă caracteristică a credincioșilor autentici în vremea noastră.

Mijlocul hotărâtor de har pe care Dumnezeu l-a dat Bisericii pentru probele de calitate și luptele din această vreme a sfârșitului este Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, așa cum subliniază și apostolul Pavel:

*„Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. **Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfinți**“ (Fap.20:29-32).*

Acest Cuvânt trebuie ținut în credință și apărat contra atacurilor ereticilor și înșelătorilor, contra jafului criticii biblice și contra adaosurilor înșelătoare ale falșilor profeți. Trebuie să trăim din plin și ascultători acest Cuvânt în viața noastră cotidiană, în bisericile noastre, și să-L onorăm pe Dumnezeu printr-o urmare fidelă a Cuvântului Său. Acest Cuvânt mai trebuie vestit în aceste zile grele ca evanghelie, ca mesaj al salvării, pentru ca să mai fie unii salvați, înainte de a se încheia ziua harului și de a veni pe neașteptate judecata mâniei lui Dumnezeu peste o omenire nelegiuită.

„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Cristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa: propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist, și împlinește-ți bine slujba“ (2.Tim.4:1-5).

„Închinarea“, „vorbirea în limbi“, „scoaterea demonilor“ – practici carismatice sub lupă

Aici dorim să examinăm pe baza Bibliei niște practici larg răspândite care sunt prețuite de către cei mai mulți penticostali și carismatici ca pe niște realizări deosebite ale mișcării lor și care sunt preluate și de multe cercuri evanghelice. Deosebit de populară este „închinarea“ carismatică, dar și „serviciul de exorcizare“ (scoaterea demonilor), „războiul spiritual“ și alte tehnici de rugăciune, precum și „vorbirea în limbi“ aduc tot mereu în discuție probleme și trebuie să fie prezentate aici în lumina învățăturii biblice în mod critic și concis.

1. „Lauda“ carismatică și închinarea biblică a bisericii

În ultimii ani, introducerea unor cântece carismatice în multe biserici și cercuri fidele Bibliei a condus la tensiuni și conflicte dureroase. De cele mai multe ori, ele au fost introduse pentru a mulțumi niște credincioși mai tineri, cu o mentalitate mai modernă. Mulți creștini tineri au fost și sunt entuziasmați de aceste cântări noi, care au o melodie ușor de reținut. Ei cred că au găsit în aceste cântări o formă sinceră de închinare, potrivită cu sentimentul lor despre viață. În ochii lor este o chestie pură de gust ce cântări Îi aducem lui Dumnezeu, căci El aprobă orice fel de muzică.

Mulți alții însă, mai ales credincioșii mai în vârstă, îndură multe din cauza acestor cântări carismatice introduse de curând. Pentru ei, aceste cântări sunt expresia unui alt duh și a unui alt creștinism. Ei simt că aici s-a schimbat ceva mai mult decât doar stilul de închinare. Ei simt, adesea fără să-și poată exprima limpede sentimentele, că ceva nu este în ordine cu aceste cântări noi, că ele nu servesc la închinarea adusă lui Dumnezeu.

Și azi rămâne în discuție întrebarea: Cum trebuie să fie evaluate aceste cântări? Sunt ele o expresie muzicală actuală a adevăratei închinări? Sau sunt ele expresia unei dezvoltări nereușite care induce în eroare, a unei înțelegeri greșite a laudei, ba chiar a unui duh înșelător, care caută în ultimul timp să se infiltreze în Biserica lui Isus Cristos și s-o influențeze?

Răspunsul la această întrebare importantă poate să ni-l dea de fapt numai o evaluare spirituală lucidă pe baza Bibliei. Aici nu este vorba despre păreri și gust personal. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie firul roșu al vieții noastre personale, precum și a vieții noastre de biserică. În această carte nu putem discuta aceste chestiuni decât pe scurt; cine vrea să știe mai multe găsește răspunsuri în cartea mea *Fremdes Feuer im Heiligtum Gottes* (Foc străin în sanctuarul lui Dumnezeu).

a) Închinarea și lucrarea spirituală preoțească în biserică

Mai întâi să ne punem întrebarea: Ce înseamnă de fapt „închinare“? În limbile în care a fost scrisă Biblia, ea înseamnă o omagiere, o respectare a lui Dumnezeu, o aruncare cu fața la pământ înaintea Lui, o expresie a umilinței și o predare respectuoasă în fața maiestății lui Dumnezeu. Dacă există o recunoaștere a creaturii numită om, cu cât mai sublim și măreț este Dumnezeu, care e Creator și Atotstăpânitor.

Închinarea este privilegiul celor iertați de pedeapsă, copiii lui Dumnezeu, care prin convertire și credință au găsit pacea cu Dumnezeu și iertarea păcatelor lor în sângele Mielului. Numai ei pot fi închinători adevărați care să se apropie de Dumnezeu în duh, așa cum și El îi caută:

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui trebuie să I se închine în duh și în adevăr“ (Io.4:23-24).

Lauda și închinarea bisericii este parte a lucrării lor sfinte de preot înaintea lui Dumnezeu. Biserica este o preoție sfântă care este chemată să-I aducă lui Dumnezeu sacrificii spirituale:

„Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Cristos“ (1.Pt.2:5).

Dintre aceste sacrificii spirituale pe care le putem aduce înaintea Dumnezeului sfânt face parte și „sacrificiul laudei“:

„Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui“ (Evr.13:15).

Biserica se roagă „în duh și în adevăr“; ea nu mai aduce sacrificii într-un sanctuar exterior, pământesc, făcut de om, ci, așa cum arată Epistola către Evrei, în sanctuarul ceresc, adevăratul templu, în prezența propriu-zisă a lui Dumnezeu (cf. Evr.10:19-22).

De aceea, lauda adusă lui Dumnezeu de Biserică are un alt caracter decât lauda Israelului, care în multe privințe era exterioară; ea are loc cu respect și disciplină sfântă, asemenea lucrării preoților din sanctuarul tabernacolului. Modelul nostru este închinarea prezbiterilor înaintea tronului lui Dumnezeu, așa cum vedem în Apocalipsa 4 și 5.

Imaginea spirituală din Vechiul Testament pentru lucrarea preoțească a Bisericii nu este poporul, care poate că Îl lauda pe Dumnezeu bătând din palme și dansând înaintea tabernacolului, ci preotul, care intra cu respect în sanctuar ca să sacrifice lui Dumnezeu pe altar. Aceste trăsături caracteristice sunt negate de carismatici, care se poartă în așa fel, de parcă lui Dumnezeu I-ar fi suficient și plăcută o închinare carnală în curtea exterioară.

b) Sunt cântările carismatice o laudă biblică?

Întrebarea decisivă este acum aceasta: Putem oare să folosim „cântările de închinare“ carismatice pentru lucrarea spirituală preotească din biserică? Sunt ele o închinare adevărată, plăcută lui Dumnezeu? Sunt ele edificatoare și sănătoase din punct de vedere spiritual pentru credincioșii care le aud și le cântă? Aceste întrebări trebuie examinate spiritual și trebuie să li se răspundă pe bază biblică.

Ritualul de „laudă“ carismatică ca eveniment religios cheie

Mai întâi vrem să arătăm pe scurt în ce context sunt de fapt cântate cântările carismatice, pentru ce sunt ele destinate, și anume pentru ritualul religios al „timpului de laudă“, care joacă un rol central în serviciile divine pentru cercurile carismatice și pentecostale. Lucrul acesta este necunoscut celor mai mulți credincioși necarismatici, dar e important pentru judecata spirituală referitoare la aceste cântări. Această descriere se bazează pe experiențele mele personale de mai mulți ani, căci împreună cu soția mea am fost mai mult timp într-o „grupă de laudă“.

„Lauda și închinarea“ au o mare valoare în organizarea bisericilor carismatice. Timpul folosit pentru aceasta poate uneori să fie mai lung decât cel pentru predică, și însemnătatea lui este uneori mai mare pentru carismatici. „Timpul de laudă și închinare“ este în aproape toate cercurile carismatice un ritual costisitor, care este înscenat cu grijă, iar unde e posibil cu „formație de închinare“, cu muzică electronică, pupitru de mixaj și sistem de sunet.

„Conducătorul formației de închinare“ (uneori femeie) este o importantă figură cheie într-o biserică carismatică și e aproape echivalent ca importanță cu pastorul sau predicatorul. El trebuie să fie talentat muzical și să se lase intuitiv complet condus de spiritul carismatic de eroare. El decide în mod normal în legătură cu forma laudei, ce cântări se cântă spontan, unde trebuie să intervină o cântare în limbi, etc.

Lauda carismatică are loc aproape totdeauna la începutul unei întruniri și este de regulă reluată într-un anumit punct culminant. Adesea există perioade mai lungi de laudă (20 de minute până la o jumătate de oră), în care cântările carismatice sunt repetate de exemplu de 2-3 ori, uneori întrerupte de cântat în limbi sau de preziceri, proclamații sau invitații ca cei prezenți să permită rugăciune pentru ei sau punerea mâinilor peste ei.

Timpul de laudă este de cele mai multe ori condus în mod conștient de responsabili până la anumit punct culminant, numit „revărsarea“. Prin diferite melodii sugestive, ca și prin bătut din palme sau strigăte de aleluia, prin refrenuri și strofe de cântare tot mereu repetate, prin interpolarea unor cântări deosebit de eficiente sau perioade mai lungi de cântat în limbi cu acompaniament instrumental, cei prezenți sunt aduși la o atitudine de pasivitate și deschidere deplină pentru duhul de rătăcire, care seamănă cu o stare hipnotică. Critica conștientă și autocontrolul sunt în mare măsură eliminate, toți așteaptă supuși vorbirea și efectul duhului.

De abia în acest punct se ajunge de regulă la efectele dorite de exaltare produse de duh: unii cad pe spate sau încep să plângă, alții se ridică în picioare și fac preziceri, cineva se duce la altul și vrea să se roage pentru el. Sunt anunțate vindecări, cineva îi provoacă pe ceilalți la luptă spirituală și la rugăciune comună în limbi. Peste întreaga adunare se lasă o atmosferă încărcată, înțelegă și căutată de carismatici ca fiind „prezența lui Dumnezeu“. În felul acesta, ei primesc încărcare cu putere și o anume bucurie; ei simt chipurile apropierea lui Dumnezeu; se ajunge la viziuni și impresii interioare, astfel încât își închipuie că acum vorbește Dumnezeu.

Trebuie să subliniem că aceste efecte depind în foarte mare măsură de *cântările* carismatice. Pentru ca timpul de laudă să fie foarte eficient, nu sunt permise, sau foarte rar, cântări vechi ale credinței, cu conținut biblic și cântate cu un duh lucid, altfel este influențat negativ efectul de sugestie. Dacă în urma unui „timp de laudă“ nu se ajunge la „revărsare“, atunci serviciul divin este simțit adesea ca fiind sec și dezamăgitor, lipsit de putere și de roade. Aproape că nu mai există după aceea manifestări ale duhului, iar carismaticii sunt dezamăgiți, căci sunt dependenți ca de un drog de „elanul“ dat de timpul de laudă.

Evenimentul laudei excită într-adevăr și dă multora sentimente de euforie, dar acest efect nu durează decât puțin, adesea nici măcar până a doua zi. De aceea, mulți caută tot mereu aceeași trăire peste săptămână în adunări de casă, adunări de rugăciune, concerte sau consum de CD-uri. Unele biserici carismatice oferă adeptilor lor un program special în mai multe zile ale săptămânii. Foarte iubite sunt concertele și „serviciile de laudă și închinare“, în care muzica are un rol și mai important ca și conferințele, în care numele conducătorului renumit la scară internațională a unei „formații de laudă și închinare“ este cel puțin la fel de important ca cel al vorbitorului de la conferințe.

Secretul efectului fascinant: muzica rock și pop

În caz că ne întrebăm dacă cântecele carismatice de laudă pot fi folosite pentru închinarea biblică a bisericii, trebuie să evaluăm mai întâi chestiunea muzicii. Rețeta de succes a acestor cântări, secretul puternicei lor eficiențe asupra generației mai tinere (și între timp și a celei mijlocii) este folosirea conștientă a muzicii lumești rock și pop. Compozitorii și apărătorii acestei muzici recunosc deschis lucrul acesta, cum ar fi Arne Kopfermann, care a mărturisit: „Făcând abstracție de text, cu greu se poate deosebi stilistic astăzi muzica de închinare de muzica pop“.

Totuși, este oare această muzică rock și pop cu adevărat „neutră“, un „dar al lui Dumnezeu“, cum afirmă mulți creștini din zilele noastre? Pot oare niște credincioși adevărați s-o preia în mod necontrolat? Specialiștii seculari nu fac un secret din faptul că rădăcinile acestei muzici se află în închinarea la demoni a unor triburi păgâne din Africa; acolo, muzica marcată puternic de ritmul tobelor servește la aducerea închinătorilor la idoli prin dans la extaz, până ce duhurile intră în ei și este împlinit scopul ceremoniei (alte influențe provin de la închinarea la demoni din hinduism, care a influențat înainte de toate elementele „psihedelice“ ale muzicii rock și pop).

Acest efect magic de producere a unor stări de transă și hipnoză al muzicii caracterizate de ritm și sincope este binecunoscut muzicienilor din lume și este exploatat în mod conștient de ei. Așa a spus odată Jimmy Hendrix: „Poți să-i hipnotizezi pe oameni cu muzica“, iar o expertă în muzica rock dă sfatul: „Lasă-te în voia ritmului, lasă-te în voia ritmului încă o dată și încă o dată și încă o dată, și la un moment dat vei ajunge la o stare de extaz“.

Dacă deci această muzică în mod evident păgână, manipulative este adusă în biserica lui Dumnezeu, atunci nu pot ieși din ea roade bune. De fapt, efectul vrăjit al muzicii rock e folosit de carismatici ca să-i facă pe oameni receptivi la efectele înșelătoare ale duhului fals care este la lucru printre ei. Pot adevăra lucrul acesta din proprie experiență ca fost charismatic. În spatele acestor cântări se află într-adevăr un alt duh, unul care înșală, induce în eroare (cf. 1.Tim.4:1; 1.Io.4:1-5), și acest duh operează și printre creștinii fideli Bibliei care încep să cânte regulat aceste cântări, chiar dacă nu pe scară atât de mare ca în cercurile carismatice.

Cântările carismatice răspândesc învățăturile carismatice

Și conținutul acestor cântări sunt marcate de învățăturile greșite care sunt date în mișcarea carismatică, niște erezii cum ar fi marea revărsare a Duhului Sfânt și trezirea din vremea sfârșitului, „actuala Împărăție a lui Dumnezeu“, „puterea mărturisirii pozitive“, „războiul spiritual“.

Niște lideri fideli Bibliei experimentați avertizează de mult că prin influența acestor cântări, pe termen lung, bisericile „se succesc“ și sunt atrase înăuntrul seducerii carismatico-ecumenice. Așa spune Alan Morrison: „Noile cântări de închinare‘ au fost publicate în mod conștient pentru a produce în biserici o transformare spre această formă nouă de ‚creștinism‘. Sunt convinși că aici (...) avem de a face cu o strategie satanică foarte seducătoare – atât de inteligent inventată, încât ar putea să-i seducă și pe cei aleși (dacă ar fi posibil lucrul acesta)“. Iar Peter Master, predicator la „Metropolitan Tabernacle“ al lui Spurgeon, avertizează cu cuvinte clare:

„Niște biserici, care au apărut cândva îndreptățirea numai prin credință și s-au ținut departe de gândirea carismatică, au ajuns sub o presiune puternică de a introduce stilul charismatic în închinarea îndreptată spre lume. Cei care au făcut aceasta au fost curând marcați de aceste cântări noi pe care le-au cântat și de muzica instrumentală pe care au interpretat-o. (...) Aceste biserici sunt atrase acum pas cu pas, dar fără oprire în lumea evanghelicismului charismatic și ecumenic. (...) Chiar dacă dăm noii închinări un spațiu cât de mic, ea va distruge activitatea cea mai înaltă care ne este încredințată – aducerea cu respect, cu pricepere, cu bucurie a unei laude spirituale. (...) Este remarcabil că peste tot acolo unde evanghelicii au primit bine noua închinare a apărut o pierdere perceptibilă de respect, legată de caracter lumesc și superficialitate“.

c) Consecințe necesare

Nu poate să ne fie indiferent faptul că un șuvoi de cântări cu sorginte păgână și influențate de un duh de rătăcire se revarsă peste bisericile fidele Bibliei și mai ales peste lucrarea cu tineretul, iar cântările spirituale cu conținut profund biblic și lucid sunt înlocuite tot mai mult. De la cântările de origine carismatică vin mari pericole spirituale – nu numai pentru biserici, ci și pentru credincioșii individuali, care poate că le aud „numai“ în timpul liber. Această muzică duce la o înțețoșare, la o amorțire, la o insensibilizare pe linie spirituală, la pierderea adevăratei temeri de Dumnezeu și la o predispoziție crescândă pentru învățături greșite, pentru trăiri extatice și pentru duhul charismatic de rătăcire.

Mai mult ca niciodată suntem provocați în această vreme a sfârșitului să ne dezvoltăm discernământul spiritual și să înotăm cu curaj contra curentului general al creștinătății (și al evanghelicilor). Tocmai pentru că adevărata închinare spirituală la Dumnezeu ar trebui să fie foarte prețioasă și importantă pentru noi, trebuie să spunem un *nu* clar falsificării păgâne a închinării, care se extinde în jurul nostru.

2. „Vorbirea în limbi“ carismatică și vorbirea în limbi biblică

„Vorbirea în limbi“ (glosolalia) este poate semnul exterior cel mai izbitor și cel mai subliniat al mișcării carismatico-penticostale; în esență, nenumărate ramuri penticostale fac din afirmația că vorbirea în limbi este semnul „botezului în Duh“ primit o parte componentă a mărturisirii lor de credință.

Penticostalii și carismaticii sunt ferm convinși că vorbirea în limbi este exact aceeași ca cea care a funcționat ca dar divin al Duhului în perioada Bisericii Primare. Dar lucrul acesta trebuie să fie examinat pe baza Bibliei – cu atât mai mult cu cât știm că în diferitele religii păgânno-culte apare vorbirea în limbi (de ex. voodoo, yoga, spiritism, șamanism). Aici vrem să arătăm pe scurt cum trebuie evaluată biblic vorbirea în limbi penticostală.

Cele mai multe grupări penticostalo-carismatice dau vorbirii în limbi o valoare foarte mare, și aceasta din trei motive:

1. Pentru că este un semn pentru primirea „botezului în Duh“. Cine este „botezat în Duh“ se cunoaște după faptul că vorbește în limbi; cine nu vorbește în limbi nu a primit Duhul Sfânt – așa sună dogma clasică a mișcării penticostale. Mulți carismatici au preluat-o, în timp ce alții nu văd vorbirea în limbi ca semn necesar al „botezului în Duh“.

2. Pentru că este înțeleasă ca o formă deosebit de eficientă a rugăciunii. „Rugăciunea în limbi“ e din punct de vedere carismatic un mijloc de autoedificare, ca și de intervenție eficientă în favoarea altora și de „război spiritual“.

3. Pentru că este înțeleasă în legătură cu „interpretarea“ ca formă de revelație profetică, prin care Dumnezeu adresează chipurile mesaje poporului Său.

Ca urmare, acolo apar și trei forme, respectiv domenii ale vorbirii în limbi:

* „Vorbirea în limbi“ personală pentru „edificare de sine“, respectiv ca parte a mijlocirii; ea ocupă o parte mare, uneori o

parte predominantă a timpului de rugăciune personală a unui carismatic, pentru că este atât de prețuită în efectul și „puterea ei de străpungere“.

* „Vorbirea în limbi“ în comun în adunări de rugăciune și servicii religioase obișnuite; în ele, mulți sau toți cei prezenți se roagă în același timp cu voce tare sau cu jumătate de voce în limbi; ea servește la pregătirea „atmosferei spirituale“ pentru o „lucrare spirituală“ mai mare, sau în rugăciunea din cadrul luptei spirituale împotriva forțelor întunericului pentru a obține o „străpungere“ (cum se întâmplă la exorcizări); un caz special sunt cântările în limbi, care din motive asemănătoare sunt incluse în „timpurile de laudă și închinare“.

* Vorbirea în limbi publică din biserică, care transmite bisericii revelații profetice în legătură cu interpretarea.

Vorbirea în limbi a pentecostalilor și carismaticilor este cel puțin 95% o bolboroseală sau pășărească extatică, o rostire de sunete care nu au sens și care nu seamănă cu nicio limbă omenească. Ocazional, are loc și o vorbire în limbi străine. Adesea este primită spontan de căutători, când au primit „botezul în Duh“, dar de multe ori e dobândită prin imitarea vorbirii în limbi a altora; unii carismatici spun de asemenea că poți și că trebuie s-o „înveți“.

În practică, vorbirea în limbi este pentru mulți pentecostali și carismatici un soi de panaceu sau remediu universal; se spune că ea aduce o întărire și ajutor interior în ispite, dar și schimbare de caracter și putere pentru învingerea păcatelor, și mai și produce revelații și efecte amplificate ale spiritului carismatic. Mulți se roagă cu mult mai mult în limbi decât într-o limbă înțeleasă, pentru că sunt de părere că vorbirea în limbi „produsă de duh“ are șanse mai bune să fie ascultată.

a) Darul biblic cu valoare de semn al vorbirii în limbi

Spre deosebire de valoarea spirituală înaltă și cuprinzătoare care este atribuită vorbirii în limbi în mișcarea carismatică, Sfânta Scriptură menționează doar marginal această carismă. Domnul Isus Cristos o promite în Marcu 16:17; în cartea Faptelor este descrisă la evenimentele centrale ale primirii Duhului (Fap.2:1-13; Fap.10:44-48; Fap. 19:1-7); în 1.Corinteni, Pavel dă o învățătură privind esența și întrebuițarea ei (1.Cor.12-14).

Vorbirea în limbi nu mai este menționată în epistolele ulterioare, deși în ele e mereu vorba despre edificarea spirituală și despre creșterea bisericilor, și unde ar fi de așteptat menționarea unui dar aparent atât de însemnat. El lipsește și din enumerarea darurilor harului din Romani 12:6-8 și a jucat în mod evident un rol mai degrabă secundar în bisericile apostolice.

Întrucât Scriptura nu conține nicio învățătură amănunțită privind esența limbilor și unele dintre afirmațiile ei pe această temă pot fi înțelese greșit, trebuie să încercăm cu atât mai atent să înțelegem ce ne spune Cuvântul. Mulți comentatori introduc tot felul de speculații când definesc vorbirea în limbi; este vorba pentru ei despre „vorbire extatică“, despre „bâiguit“, despre „extaz“ și despre „vorbire a îngerilor“. În felul acesta, vorbirii în limbi i se atribuie o trăsătură mistică, parțial bazată pe cultele păgâne ale misterelor, care cunoșteau într-adevăr o vorbire în limbi extatică.

Dimpotrivă, o interpretare responsabilă ar trebui să se bazeze pe ceea ce spune însuși Cuvântul lui Dumnezeu în această privință: Scriptura trebuie să fie interpretată și explicată cu Scriptura! Dacă urmăm acest principiu biblic și simplu, găsim și un răspuns clar la întrebările esențiale, chiar dacă unele aspecte ale vorbirii biblice în limbi cu siguranță că vor putea fi explicate în mod diferit.

Vorbirea biblică în limbi a fost o vorbire în limbi străine omenești

Mai întâi se pune întrebarea: Ce caracter aveau de fapt „limbile“ menționate în Biblie? Cuvântul grec *glossa* consideră limba ca organ al corpului omenească și derivă de aici o limbă [limbaj] omenească.

O ilustrare a vorbirii biblice în limbi o găsim doar în Fapte 2:4-13. Aici avem ca să zicem așa modelul vorbirii în limbi, la care trebuie raportate și alte pasaje biblice, dacă acceptăm faptul că Scriptura se interpretează pe ea însăși. „*Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească*“ (Fap.2:4).

Și din reacția ascultătorilor (v.6-11) se vede limpede că la vorbirea în limbi era vorba de *limbi străine omenești existente în mod real*, și anume limbile popoarelor păgâne, de care evreii se țineau separați. Pe baza inspirației supranaturale, ele au fost vorbite prin Duhul lui Dumnezeu de către oameni care nu stăpâneau aceste limbi. Conținutul vorbirii în limbi ne este arătat de asemenea în acest pasaj: S-au adus la cunoștință marile fapte ale lui Dumnezeu. Verbul folosit în v. 4b indică o proclamare, o anunțare sau aducere la cunoștință făcută cu putere și hotărâre (cf. Fap. 2:14; 26:25).

Este evident că vorbirea în limbi din Fapte 2 reprezintă o împlinire a promisiunii lui Isus Cristos din Marcu 16:17. Domnul promite acolo că apostolii vor vorbi în „limbi noi“. Din context reiese că nu erau avute în vedere cumva niște limbi îngerești supranaturale, ci limbi omenești ale popoarelor păgâne, necunoscute discipolilor, în sensul că *nu fuseseră învățate* de ei. Chiar și cazurile de vorbire în limbi care sunt menționate mai târziu în cartea Faptelor urmează modelul din Fapte 2. De pildă, Petru adevăratește că vorbirea în limbi a păgânilor credincioși din casa lui Corneliu a fost identică cu cea din Ziua Cincizecimii: „*Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S-a pogorât peste ei ca și peste noi la început*“ (Fap.11:15).

Dacă deci darul vorbirii în limbi menționat în 1.Corinteni 12-14 ar fi altceva decât vorbirea în limbi din Fapte 2, cum presupun unii comentatori, Biblia ne-ar fi împărțit lucrul acesta. Nimic din explicația dată de Pavel vorbirii în limbi nu indică faptul că el ar fi avut altceva în vedere decât darul limbilor descris în Marcu 16 și Fapte 2. Expresia „diferite feluri de vorbire în limbi“ din 1.Corinteni 12:10, 28 arată că este vorba despre diferite feluri sau „familii“ de limbi străine (cf. de ex. familia limbilor indo-europene). În citatul din Isaia existent în 1.Corinteni 14:21, care explică darul vorbirii în limbi, apare cuvântul „*în limbi străine*“ (gr. *heteroglossois* = „prin oameni cu o limbă străină“), care confirmă legătura cu Fapte 2:4.

Adesea este citat 1.Corinteni 13:1, unde Pavel spune: „*Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești...*“, pentru a dovedi că „vorbirea în limbi“ ar fi cuprins și limbile îngerești. Dar Pavel citează în acest pasaj niște cazuri presupuse, niște exa-

gerări intenționate, pentru a lăsa să iasă cu atât mai clar în evidență înalta valoare a dragostei. El a vorbit la fel de puțin în limbi îngeresti pe cât cunoștea toate secretele sau avea *toată* credința sau și-a dat corpul să fie ars. O asemenea presupunere dată ca exemplu nu este în orice caz o bază solidă scripturală pentru a clădi pe ea o dogmă care contrazice mărturia clară din Fapte 2.

În plus, este mai degrabă improbabil ca îngerii sfinți din cer să vorbească cu adevărat limbi diferite; încurcarea limbii (Gen.11:7) este de fapt o judecată divină peste omenirea păcătoasă. Putem deci să constatăm: *Potrivit mărturiei Bibliei, darul vorbirii în limbi este capacitatea supranaturală de a vorbi în limbi omenești străine pe care vorbitorul nu le cunoaște în mod natural.*

Vorbirea biblică în limbi a fost un semn de trecere la o altă dispensație

Dacă facem abstracție de toate speculațiile, experiențele și învățăturile omenești și întrebăm pur și simplu Biblia de ce a dat Dumnezeu de fapt vorbirea în limbi Bisericii, dăm peste un răspuns uimitor de simplu și de clar, care ar putea fi totuși neobișnuit pentru mulți.

Cheia pentru înțelegerea doctrinară a vorbirii în limbi nou-testamentare n-o putem găsi în Fapte, unde ne sunt arătate doar exemple ale utilizării ei. Învățătura Cuvântului lui Dumnezeu pentru Biserică o găsim în epistolele apostolilor și profeților! În mod foarte logic ni se explică sensul și scopul dorit de Dumnezeu pentru adevărata vorbire în limbi în afirmațiile doctrinare din 1.Corinteni 14. Pavel critică în tot capitolul folosirea greșită a vorbirii în limbi în adunările bisericii corintenilor și arată apoi rostul propriu-zis al acestui dar:

„În Lege este scris: *„Voi vorbi norodului acesta prin altă limbă și prin buze străine, și nici așa nu Mă vor asculta, zice Domnul’.* Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși. Prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei credincioși“ (1.Cor.14:21-22).

În această importantă afirmație doctrinară a Scripturii, căreia nu i se dă cu adevărat atenție, ne sunt revelate trei fapte fundamentale despre vorbirea biblică în limbi:

1. *Ea servește de semn.*
2. *Ea nu se adresează credincioșilor, ci necredincioșilor.*
3. *Ea nu se adresează creștinilor dintre păgâni, ci evreilor.*

1. *Limbile sunt un semn:* Semnele pe care Domnul Isus Însuși le-a făcut în Israel împreună cu cei pe care i-a însărcinat trebuiau să dovedească mesajul divin al Regatului (Împărăției) care venise și pe cel mai mare Profet, Regele Însuși (cf. Evr.2:3-4). Predicarea apostolilor după Ziua Cincizecimii a fost și ea sprijinită prin semne. În Marcu 16:17-20 găsim promisiunea pentru vestirea evangheliei de către apostoli: ea trebuia să fie confirmată prin semne miraculoase, care sunt relatate în Fapte, cu excepția unuia singur. Printre acestea se află vorbirea în limbi noi. În v. 20 este confirmată în mod categoric împlinirea promisiunii în lucrarea apostolilor. Și darurile cu valoare de semn, care i-au fost date Bisericii Primare pe timpul predicării apostolilor (1.Cor.12), trebuiau să servească acestui scop.

Vorbirea în alte limbi, după învățătura clară a Scripturii, nu este un soi de rugăciune; nu numai că nu există nicio poruncă în Biblie de *a te ruga* în limbi, dar Pavel declară că ea e chiar greșită, falsă. De asemenea, nu este un dar de revelație, prin care Dumnezeu ar vrea să comunice Bisericii secrete sau mesaje – pentru aceasta, El a dat darul profeției și al cunoștinței. Ea este un *semn* și nu o sursă de putere. Și în Marcu 16:17 sunt numite limbile noi un *semn*.

2. *Vorbirea în limbi se adresează necredincioșilor.* Prin semne, adică efectele miraculoase supranaturale ale lui Dumnezeu, El a vorbit în mod plastic unor necredincioși, pentru a le adevăra autoritatea divină a mesajului Său salvator. Semnele biblice, autentice nu se adresează în principiu unor credincioși născuți din nou, căci aceștia au mărturia interioară a Duhului Sfânt; credința lor nu are nevoie de vederea unor minuni. Vorbirea biblică autentică în limbi este în esență destinată necredincioșilor – lucru aflat în contrast net cu „vorbirea în limbi“ carismatică, care se adresează predominant unor credincioși. Vorbirea în limbi avea totuși la început și printre evreii credincioși o misiune limitată, și anume pentru că într-o anumită privință ei erau încă „necredincioși“ – ei nu puteau să creadă că Dumnezeu îi salvează pe păgâni numai pe baza harului, fără circumcizie și Lege.

3. *Vorbirea în limbi este un semn pentru Israel:* A treia afirmație fundamentală din acest pasaj este: Limbile sunt un semn care se adresează special Israelului, nu păgânilor! Din punctul de vedere al Bisericii de odinioară (și de azi) existau două feluri de necredincioși: evrei necredincioși și păgâni necredincioși. Semnul limbilor este deci, cum arată fără echivoc cuvântul citat de Pavel din Isaia 28:11-12, *destinat în esență evreilor necredincioși:* „*Ei bine! Prin niște oameni cu buze bâlbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acesta Domnul*“. Dacă cercetăm folosirea vorbirii în limbi în cartea Faptelor, vedem că în fiecare caz de vorbire în limbi evreii erau „grupa-țintă“ pentru acest semn.

Vorbirea în limbi ca semn al judecării pentru Israelul împietrit

Pasajul din Isaia arată de asemenea limpede că semnul vorbirii în limbi pentru Israelul necredincios a fost un semn de judecată. Acesta este un punct de vedere foarte esențial, care e adesea greșit înțeles astăzi. În toate timpurile, credincioșii trăiesc din Cuvântul viu și puternic al lui Dumnezeu care Îl revelează și îi învață pe oameni, care le dă cunoștință și înțelepciune. Dumnezeu dorește ca prin Cuvântul Său oamenii să ajungă la cunoașterea adevărului Său.

De aceea, orice vorbire a lui Dumnezeu este o vorbire într-o limbă omenească înțeleasă, în limba pe care pot oamenii s-o audă și s-o înregistreze. De aceea, este un semn zguduitor al împietririi Israelului și al judecării viitoare dacă Dumnezeu trebuie să spună în Isaia 28:7-13:

„Dar și ei se clatină de vin, și băuturile tari îi amețesc; preoți și proroci sunt îmbătați de băuturi tari, sunt stăpâniți de vin, au amețeli din pricina băuturilor tari; se clatină când prorocesc, se poticnesc când judecă... Pe cine vrea El [Dumnezeu] să învețe înțelepciunea? Cui vrea să dea învățături... Ei bine! Prin niște oameni cu buze bălbâitoare și cu vorbirea străină va vorbi poporului acesta Domnul. El îi zicea: *„Iată odihna; lăsați pe cel ostenit să se odihnească; iată locul de odihna!*’ Dar ei n-au vrut să asculte, și pentru ei cuvântul Domnului va fi: „Învățătură peste învățătură, învățătură peste învățătură, poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă, puțin aici, puțin acolo’, ca mergând, să cadă pe spate și să se zdrobească, să dea în laț și să fie prinși”.

Întrucât Israelul n-a vrut să audă vorbirea inteligibilă a lui Dumnezeu de-a lungul secolelor, El S-a decis să-i vorbească ca judecată cu o vorbire neînțeleasă. Când Dumnezeu nu mai vorbește limpede și inteligibil, ci voalat și neînțeles, atunci aceasta înseamnă judecată! Aceasta s-a văzut deja în predicarea prin parabole făcută de Domnul Israelului (cf. Mt.13:10-15: „De aceea le vorbesc în pilde, pentru că ei, măcar că văd, nu văd, și măcar că aud, nu aud, nici nu înțeleg”). Aceasta se aplică foarte bine vorbirii în limbi străine către acest popor.

În situația concretă a profeției lui Isaia, ca și în situația de după Ziua Cincizecimii, vorbirea în limbi neînțelese ale păgânilor a fost amenințarea cu judecata și distrugerea prin armatele păgâne. Profeției lui Isaia i-a urmat odinioară agresiunea armată a Asiriei asupra Israelului; vorbirii în limbi din Ziua Cincizecimii în Ierusalim i-a urmat cam 40 de ani mai târziu invazia soldaților lui Titus, care au făcut apoi Ierusalimul una cu pământul și au distrus templul. În aceasta putem porni de la faptul că locuitorii din Ierusalim au auzit din gura soldaților romani (care proveneau din toate părțile Imperiului Roman) exact aceleași limbi ale păgânilor ca și odinioară în Ziua Cincizecimii din gura discipolilor!

Acum este explicabil de ce nici Domnul Însuși, nici trimișii Săi nu dăduseră înainte de crucificare și înviere semnul limbilor față de Israel. De abia după ce Israelul a refuzat oferta Regatului prin Mesia al său și L-a crucificat, Dumnezeu a revelat prin limbi respingerea Israelului care urma să se producă, legată de un ultim apel la întoarcere la Dumnezeu.

Prin urmare, înțelegem vorbirea în limbi a discipolilor din Fapte 2 ca o vorbire a lui Dumnezeu cu valoare de semn adresată evreilor necredincioși. Ea trebuia să le arate: Dacă nu vă pocăiți, atunci vorbirea lui Dumnezeu pentru voi va deveni neînțeleasă. Dumnezeu nu vă va mai oferi salvarea Sa, pe care ați refuzat-o tot mereu, ci vă va vorbi prin soldați păgâni și vă va împărștia în toate direcțiile.

Vorbirea în limbi ca semn pentru trecerea salvării spre păgâni

Vorbirea în limbi, în esența ei, a fost un semn legat de salvare. El nu anunța numai judecata Israelului care era pe cale să se producă, ci și *trecerea salvării spre popoarele păgâne*, care până atunci fuseseră excluse în general de la salvare și de la comuniunea cu Dumnezeu. Era un semnal în legătură cu salvarea, referitor la faptul că acum faptele mărețe ale lui Dumnezeu erau anunțate în limbile popoarelor păgâne. Până atunci, mesajul salvării fusese aproape exclusiv făcut cunoscut în limba ebraică poporului Israel.

Mesajul legat de salvare al vorbirii în limbi era acesta: din cauza respingerii lui Mesia, Dumnezeu îl va da la o parte pe Israel, străvechiul Său popor cu care a făcut legământ, în timp ce popoarele păgâne aveau pentru prima oară acces la această salvare, experimentaseră și li se făcuseră cunoscut faptele mărețe ale lui Dumnezeu (cf. Rom. 11). Era și o aluzie simbolică la misterele sau tainele lui Cristos, în care era demolat peretele despărțitor dintre evrei și păgâni, și din amândoi era plâsmuit un Corp, așa cum ne revelează Efeseni 2:18-19: „*Căci prin El [Cristos] și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh. Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu*”.

Această *funcție de semn privind salvarea* arată încă o dată limpede de ce „limbile“ biblice nu erau o bolboroseală extatică și nici limbi îngerești, ci limbi străine existente, vorbite de păgâni. Ce clară și logică este lucrarea lui Dumnezeu! Scopul și mijloacele coincid perfect. Potrivit pasajului citat din Isaia 28, în cazul vorbirii în limbi trebuie să fi fost vorba despre limbi străine vorbite de păgâni, altfel acest semn n-ar fi avut niciun rost.

În modul de acțiune al lui Dumnezeu nu găsim nimic mistico-irațional, chiar dacă noi înșine nu înțelegem totdeauna logica și claritatea Sa perfectă. Din afirmațiile Scripturii privind funcția vorbirii în limbi trebuie să tragem concluzia că în epoca apostolică ea a fost folosită de Dumnezeu în principiu ca semn miraculos avertizator față de evreii necredincioși; locul ei nu era de fapt în adunarea Bisericii, ci în evanghelizarea printre evrei, așa cum a procedat Pavel în mod consecvent în orice loc în întâlna (cf. 1.Cor.14:18-19).

Sensul vorbirii în limbi în cadrul Bisericii

Era logic ca semnul vorbirii în limbi să apară în cadrul acțiunii de salvare a lui Dumnezeu la marele punct de cotitură, când odată cu convertirea lui Corneliu au fost primiți și păgânii în Corpul de oameni salvați al Bisericii. În timp ce după Ziua Cincizecimii nici la cei 3000, nici la convertirile ulterioare nu se menționează o vorbire în limbi, acești păgâni vorbesc în limbi ca în Ziua Cincizecimii în fața ochilor uimiți ai creștinilor dintre evrei. Efectul acestui semn asupra evreilor care credeau în Cristos, ce încă nu-și puteau imagina că salvarea putea să ajungă și la alții decât la israeliți, este evident: „*După ce au auzit aceste lucruri, s-au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăință, ca să aibă viața*” (Fap.11: 18).

Aici putem vedea de ce vorbirea în limbi ca semn legat de salvare la începutul Bisericii, care mai întâi a fost alcătuită exclusiv, iar mai târziu predominant din evrei, avea și o funcție *interioară*, chiar dacă aceasta era subordonată funcției exterioare: Mult timp le-a fost greu credincioșilor crescuți în tradiția evreiască să înțeleagă și să accepte misterul sau taina legată de sal-

vare a Bisericii, așa cum i s-a revelat în special lui Pavel. Ei au rămas plini de zel pentru Lege, întrucât Dumnezeu Însuși le revelase deja că evreii și neevreii nu puteau dobândi salvarea prin Lege și circumcizie, ci numai prin credința în Isus Cristos, și că în Cristos nu conta nici circumcizia, nici necircumcizia, ci faptul de a fi o creație nouă (Gal.6:15).

Din acest fapt au rezultat tensiuni, intensificate și mai mult de apariția unor învățători iudaizatori, care voiau să-i oblige pe păgâni la circumcizie și ținerea Legii. Aceste tensiuni erau așa de profunde, încât chiar și Petru a devenit oscilant (cf. Gal.2:11-14). În Scrisorile lui Pavel recunoaștem tot mereu cum a trebuit el să apere adevărul Bisericii, în care noi toți suntem una în Cristos.

Este evident că și apariția vorbirii în limbi la discipolii evrei ai lui Ioan în orașul păgân Efes, în care avea să ia ființă curând prin lucrarea lui Pavel o biserică mixtă, ține de acest context (cf. Fap.19:1-10). Prin faptul că faptele mărețe ale lui Dumnezeu au fost predicate în limbi străine, neevreiești, creștinilor evrei li se amintește că salvarea a ajuns și la păgâni, că ambii, evrei și neevrei aveau acces la Dumnezeu numai în credința în Isus Cristos, nu prin Lege.

Probabil că acesta este motivul pentru care darul vorbirii în limbi, care era adresat înainte de toate în exterior, evreilor necredincioși, în epoca apostolică putea juca un rol temporar și limitat ca importanță în adunările Bisericii. Acest efect evident al Duhului Sfânt era o indicație clară a lui Dumnezeu că planul Său suveran era acela de a da la o parte Israelul și Legea și a-i salva acum prin credință și pe păgânii care nu făceau parte din Biserică. Evreii și neevreii aveau acum același acces la Dumnezeu – și anume numai pe baza harului, fără concursul Legii. Spre aceasta îi îndreptau tot mereu predicarea marilor fapte ale lui Dumnezeu legate de salvare în limbile străine ale păgânilor pe evreii credincioși care ascultau.

Vorbirea în limbi ca semn legat de salvare ținea încă de epoca apostolică

Din faptul că vorbirea în limbi era un semn destinat evreilor se explică și motivul pentru care acest dar cu valoare de semn a încetat de la sine când și-a împlinit scopul: „*limbile vor înceta*“ (1.Cor.13:8). Odată cu înăbușirea sângeroasă a revoltei poporului evreu de către romani în anul 70 d.Cr. s-a adevărit mesajul semnelor limbilor ca judecată adresat Israelului: Ierusalimul a fost distrus, serviciul divin din templu a fost desființat, poporul a fost împrăștiat printre toate popoarele pământului. Dumnezeu judecase Israelul și-l pusese deoparte pentru timpul harului, ca să-și aducă salvarea la păgâni.

Ca urmare a crescut puternic în Biserică numărul creștinilor neevrei în comparație cu creștinii evrei, iar spre sfârșitul epocii apostolice tensiunile dintre credincioșii evrei și cei neevrei n-au mai jucat în mod vădit un rol esențial. De asemenea, limbile își îndeplineseră misiunea ca semn al unei tranziții în legătură cu salvarea. Darul cu valoare de semn al vorbirii în limbi devenise inutil și a încetat, cum fusese expres și clar anunțat în Cuvântul lui Dumnezeu (cf. 1.Cor.13:8).

b) Vorbirea în limbi carismatică în perspectivă biblică

Vorbirea în limbi biblică, așa cum am văzut, a fost un dar cu valoare de semn în legătură cu salvarea, o vorbire supranaturală în limbi străine adresată evreilor necredincioși, căroră Dumnezeu voia să le arate că va lua salvarea de la ei și o va da păgânilor. Era un dar bun, divin – dar el, ca toate darurile, a fost dat „*spre folosul altora*“ (1.Cor.12:7), așa cum I-a părut util lui Dumnezeu. Când scopul lui s-a împlinit, acest dar a încetat să existe. Ținând seama de aceste lucruri, cum trebuie să evaluăm vorbirea în limbi pentecostalo-carismatică apărută în secolul 20?

„Vorbirea în limbi“ carismatică este de alt gen decât vorbirea în limbi biblică

Mulți carismatici de astăzi recunosc că dogma pentecostală a „vorbirii în limbi“ ca semn necesar al primirii Duhului este nebiblică. Biblia ne învață că fiecare credincios primește Duhul Sfânt în clipa în care crede (Gal.3:14) și că prin aceasta e botezat prin Duh în Corpul lui Cristos (1.Cor.12:13). Pavel adevărește pentru epoca apostolică, pe când exista încă o vorbire în limbi autentică, că nu fiecare credincios vorbește în limbi (1.Cor.12:30). Vorbirea biblică în limbi nu era gândită ca semn al nașterii din nou, ci ca semn adresat Israelului în legătură cu salvarea.

Dimpotrivă, vorbirea carismatică în limbi este foarte adesea un semn al faptului că niște credincioși au primit un duh de o altă natură, pe care nu l-au primit la convertirea lor (2.Cor.11:4). Aceasta spune 1.Corinteni 12: De îndată ce ajungem în Corp, Dumnezeu ne indică „funcția ca dar“ pe care o avem în Corp, nu doar mai târziu.

Niciun credincios n-a primit odinioară vorbirea carismatică în limbi la convertirea lui – decât în cazul că s-a convertit sub influența directă a duhului fals al acestei mișcări. Vorbirea în limbi apare de abia în clipa în care niște credincioși induși în eroare caută „botezul în Duh“ sau ajung sub influența duhului de rătăcire. De aceea, acest „dar“ este de regulă un semn pentru primirea unui duh demonic de rătăcire.

Vorbirea în limbi carismatică este lăudată ca mijloc de „autoedificare“ pentru credincioși. Ea este chipurile o sursă de sfințenie, de eliberare de așa-zise poveri demonice, o sursă de putere, conduce în prezența lui Dumnezeu, dă autoritate, etc. Vorbirea biblică în limbi a fost dimpotrivă un dar cu valoare de semn, practicat în primul rând față de niște evrei necredincioși și care nu trebuia să fie folosit în rugăciune.

Este ceva tipic pentru învățăturile greșite că aici se clădesc pe o singură propoziție, care în plus e complet denaturată în sensul ei original, o mulțime de afirmații care nu pot fi dovedite nicăieri în Biblie. Dacă vorbirea în limbi este o sursă așa de importantă și de multilaterală de edificare, Biblia ar fi prezentat aceste lucruri pe larg și în alt loc și ar fi recomandat expres rugăciunea în limbi. Apostolul Pavel vorbește în 1.Corinteni 14:4 pe un ton muștrător de faptul că cel ce vorbește în limbi neînțelese se edifică doar pe sine, în timp ce ar trebui să edifice de fapt Biserica.

Cine a făcut personal experiențe cu mișcarea carismatică trebuie să mărturisească faptul că eliberarea de temeri, mânie, ură ascunsă și porniri carnale în cazul vorbitorilor în limbi se află în fața unei realități complet diferite: teama, lipsa de iertare,

constrângerile carnale, gândurile păcătoase, rebeliunea, etc. fac parte din cotidianul trist al credincioșilor carismatici. Se relatează într-adevăr despre unele sentimente înșelătoare și trăiri, dar *roadele* acestui dar îi fac de minciună pe învățătorii carismatici; cu siguranță că ele nu sunt roadele Duhului Sfânt. Dimpotrivă, nu rareori se pot observa aroganță, gânduri de imoralitate, depresii și influențe demonice la asemenea oameni care s-au deschis duhului carismatic și practică vorbirea în limbi.

Afirmația că „rugăciunea în limbi“ se află pe o treaptă deosebit de înaltă a rugăciunii, ba chiar cea mai înaltă de comuniune cu Dumnezeu dă de gol caracterul mistico-păgân al acestei învățături. Concepția că un credincios ar fi deosebit de aproape de Dumnezeu dacă rostește lucruri despre care nu știe nimic este total străină de Ființa lui Dumnezeu și de tot ce afirmă Sfânta Scriptură.

Dumnezeu vrea o rugăciune *conștientă* care se bazează pe *cunoașterea* lui Cristos și pe harul Său și include întreaga personalitate a credinciosului. Numai demonii abuzează de oameni ca de niște unelte inconștiente, lipsite de voință, și de canale prin care își trimit mesaje. Dumnezeu l-a creat pe om cu conștiență și voință, iar Duhul Sfânt include totdeauna conștiența și voința omului în lucrarea Sa (cf. 1.Cor.14:32).

3. „Vorbirea în limbi“ carismatică constă (așa cum trebuie să recunoască orice carismatic) cam 95% din bâiguit extatic, care nu poate fi atribuit niciunei limbi omenești existente, în timp ce vorbirea biblică în limbi consta exclusiv din limbi străine reale vorbite de păgâni (Fap.2; 1.Cor. 14:21), care trebuiau să fie *traduse* în biserică, pentru ca sensul clar al celor spuse să fie înțeles de alții.

Vorbirea în limbi carismatică este folosită în biserici ca mijloc pentru mesaje profetice care iau ființă prin „interpretarea“ vorbirii în limbi (și nu rareori mult mai lungi decât vorbirea în limbi propriu-zisă). În Cuvântul lui Dumnezeu nu se spune că vorbirea în limbi autentică ar fi conținut revelații sau mesaje profetice adresate Bisericii; aceasta ar fi în contradicție cu funcția ei de semn pentru evreei necredincioși.

Practica carismatică arată paralele puternice cu profeția păgână a „artei prezicerii“, așa cum era ea practică de exemplu în oracolele de la Delphi: Un medium demonic, Phytia, era transpusă în transă de un fum care o învăluia și rostea sunete nearticulate enigmatice, un soi de vorbire în limbi demonică. Acest mesaj „inspirat de duh“ a fost apoi interpretat de un profet în limbă înțeleasă, iar „interpretarea“ nu era o traducere literală, ci o redare liberă a „mesajului în limbi“. Aceste practici păgâne sunt departe de profeția biblică ca vorbire directă, clară, condusă de Duh.

Vorbirea carismatică în limbi vine de la un duh înșelător

Dacă vrem să ne conformăm poruncii: „*Cercetați duhurile, [ca să vedeți] dacă sunt de la Dumnezeu*“ (1.Io.4:1), atunci trebuie să pornim de la faptul că adevăratul Duh Sfânt Se ține complet și în toate de ceea ce a scris El Însuși în Cuvântul Său; ca Duh al adevărului nu va acționa niciodată în contradicție cu Sfânta Scriptură. Dimpotrivă, un duh fals care induce în eroare se recunoaște după faptul că el – deși poate să-și dea o aparență biblică în scopul de a înșela – în cele din urmă acționează împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Potrivit acestui standard trebuie să spunem că vorbirea carismatică în limbi este fundamental diferită de cea pe care o adevărește Sfânta Scriptură. Originea ei se află la urma urmelor într-o inducere în eroare printr-un duh fals; nu este un dar al lui Dumnezeu, ci o falsificare demonică.

În unele cazuri se poate ca vorbirea în limbi să fie de origine doar psihică, un bâiguit sau bolboroseală fără sens, apărută în suflet, poate din dorința de a „aparține unei grupări“. *Trebuie însă să pornim de la faptul că duhurile înșelătoare folosesc de multe ori limba credinciosului carismatic pentru a rosti mesaje inspirate demonic, blasfemii și chiar închinare adusă lui Satan.* Cu siguranță că Adversarul, când l-a adus pe credincios până acolo încât să se deschidă înaintea unui duh fals, nu va pierde ocazia de a blasfemia, dezonora și pângări numele Domnului și de a-și satisface dorința cea mai arzătoare (cf. Mt.4:9; 1.Cor. 12: 3).

Aici trebuie să emitem o avertizare solemnă tuturor celor care se deschid în mod ușuratic duhului penticostalo-carismatic! Tot mereu se adevărește că niște credincioși care cunosc limbi rare au auzit în adunările penticostale vorbiri în limbi care conțineau blasfemii și închinare adusă lui Satan.

Faptul că penticostalii relatează trăiri opuse, în care vorbirea în limbi conținea laudă adusă lui Dumnezeu, nu este o contradicție. Chiar dacă presupunem că aceste exemple sunt adevărate, lucrul acesta se poate baza și pe tactica de înșelare a Adversarului, care poate imita absolut divinul și binele, pentru a-și legăna în siguranță victimele înșelării sale.

Momeala mistică a înșelătorului și Cuvântul clar al lui Dumnezeu

Efectul miraculos chipurile edificator și zugrăvit în culori luminoase ale vorbirii în limbi este o momeală iscusită cu care dușmanul vrea să-i aducă pe niște creștini neconsolidați sau ajunși în ispită să se deschidă duhului său de înșelare. Este cu adevărat înșelător să ți se ofere un mijloc care poate produce de fiecare dată, în mod automat și astfel în mod magic, bunăstare, edificare și putere. Gângăvitul în limbi neînțelese devine un fel de mantră, o tehnică despre care se spune că produce efecte spirituale.

Toate acestea sunt în contrast total cu Ființa și lucrarea lui Dumnezeu. El S-a revelat în CUVÂNT (Logos), în Cristos, Fiul Său, prin care a vorbit oamenilor, ne-a binecuvântat în Cristos cu orice binecuvântare spirituală în regiunile cerești.

Totuși, noi nu primim niciodată această binecuvântare prin acțiuni și tehnici magice. La Dumnezeu nu există nimic magic. Toată binecuvântarea Sa este har, grație, favoare, dar bun de sus, pe care Tatăl îl dă de bunăvoie copiilor Săi. De aceea, edificarea autentică are loc totdeauna prin relația de credință și încredere marcată de iubire și ascultare. Cuvântul viu și puternic

nic al lui Dumnezeu e cel mai important dar al Său pentru edificarea noastră (Fap.20:32). Acest cuvânt clar, inteligibil, purificat de șapte ori (Ps.12: 7) nu acționează totuși automat, ci numai în măsura în care îl primim într-o inimă umilă, ascultătoare și de asemenea îl exteriorizăm printr-o umblare spirituală.

Dacă citim încă o dată cuvintele solemne din Isaia 28 despre profeții care se clatină pe picioare și preoții beți, atunci nu putem scăpa de impresia că este o expresie a judecății sfinte de la casa lui Dumnezeu dacă în secolul 20 niște oameni rostesc niște cuvinte neînțelese în numele lui Isus Cristos clătănându-se ca niște oameni beți spiritualicește. Dacă Dumnezeu permite ca astăzi, într-o vreme de apostazie și înșelare, să apară în creștinătate niște limbi neînțelese, dușmănoase, atunci aceasta înseamnă judecată, și lucrul acesta are loc deoarece omul nu a vrut să audă Cuvântul clar, înțeles al lui Dumnezeu.

Un adevărat copil al lui Dumnezeu nu are nevoie de darul falsificat al vorbirii carismatice în limbi; el are resurse prețioase de edificare spirituală autentică: comuniunea interioară cu Cristos și cu Tatăl în Duhul Sfânt, creșterea în cunoașterea lui Cristos, Cuvântul lui Dumnezeu, comuniunea realizată de Duh cu credincioșii. În definitiv, Domnul Isus Cristos este Cel care în plinătatea Sa ne dă tot ce avem nevoie, care e totul pentru noi, care ne edifică până la starea deplină de maturitate și câștigă prin aceasta formă în noi.

3. Lupta împotriva demonilor? Scoaterea demonilor și „războiul spiritual“ în perspectivă biblică

În mișcarea penticostală și încă și mai mult în mișcarea carismatică, așa-zisa „luptă spirituală împotriva forțelor întunericului“ ocupă un spațiu mare. Această mișcare se laudă că are o autoritate specială față de Satan și față de demonii săi. Ea se bizuie în acest sens pe darul miraculos apostolic cu valoare de semn al scoaterii (exorcizării) de demoni (cf. Mt.10:8; Mc.16:17; Fap.19:12), ca și pe promisiuni ca cea din Luca 10:19.

Totuși, raporturile multor carismatici și penticostali care urmează aceste învățături cu forțele întunericului sunt oare protejate cu adevărat biblic? Au ei cheia pentru victoria împotriva lui Satan – sau sunt ei de fapt înșelați de Adversar și luați captivi? Vrem să examinăm foarte pe scurt învățăturile și practicile lor în lumina Bibliei.

a) *Învățături demonice carismatice*

Puterea diavolului și a duhurilor sale rele joacă un rol foarte mare în gândirea și chiar în viața multor penticostali și carismatici. În timp ce criticii liberali ai Bibliei neagă existența diavolului și acționează în așa fel, de parcă n-ar exista absolut deloc o lume rea a duhurilor, mulți carismatici și penticostali introduc o serie întreagă de învățături nebiblice care exagerează puterea Adversarului și îi atribuie lucruri pe care Biblia nu i le recunoaște.

Aceasta se referă mai ales la chestiunea puterii pe care ar putea s-o aibă diavolul în viața unui copil al lui Dumnezeu. Biblia arată foarte clar că orice păcătos nenăscut din nou se află sub puterea diavolului și este ghidat și folosit de el. Dar cât îi privește pe copiii lui Dumnezeu, citim în Epistola către Coloseni o promisiune minunată:

„Mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor“ (Col.1:12-14).

Biblia ne mai învață că un copil adevărat al lui Dumnezeu nu mai este sub sfera de putere a întunericului, ci a avut loc o schimbare de poziție fundamentală, extrem de importantă: pe baza salvării prin sângele lui Isus Cristos, el a fost salvat și scos din sfera de domnie a lui Satan și transpus în sfera de domnie a Domnului Isus.

Aceasta înseamnă concret: Un copil al lui Dumnezeu nu mai poate fi posedat, controlat de puterea diavolului. El nu poate avea în sine duhuri rele, și nici „duhuri de boală“. El este liber față de orice blesteme și legături, care poate că ar avea vreo pretenție de la natură asupra lui prin păcatele strămoșilor săi, înainte de a deveni proprietatea lui Isus Cristos (cf. Ex.20:5), căci este scris:

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeți din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană“ (1.Pt.1:18-19; cf. Gal.3:13-14).

Biblia arată într-adevăr că un copil al lui Dumnezeu poate fi atacat și ispitit în diferite feluri de către adversar; pot exista atacuri de exemplu asupra sănătății misionarilor sau/și atacuri asupra gândurilor și emoțiilor, atacuri din cauza unor oameni stăpâniți de Dușman sau împrejurări vitrege. Împotriva lor, credincioșii nu se apără însă prin exorcizări, porunci date demonilor sau abuzuri spiritiste, ci prin împotriviri în credință (cf. 1.Pt.5:9; Iac.4:7), prin sabia Cuvântului lui Dumnezeu (Ef.6:17; cf. Mt.4:4), prin rugăciune la Domnul (nu ne adresăm diavolului, ci-L invocăm în rugăciune pe Domnul nostru).

Un alt domeniu sunt situațiile în care un copil al lui Dumnezeu a dat prin păcat diavolului prilej și drepturi, mai ales prin deschiderea în fața unor duhuri oculte (cum ar fi punerea mâinilor făcută de carismatici, acupunctură și alte tehnici ezoterice de vindecare). Aceasta poate într-adevăr să atragă după sine împovărări și strâmtorări care în mod normal nu-i sunt permise dușmanului. În acest caz ajută doar pocăința și în cazul de față o desprindere hotărâtă de punerea mâinilor, terapii, etc.; atunci, copilul lui Dumnezeu va redeveni liber.

Învățăturile oculte penticostale și carismatice îi atribuie totuși lui Satan o putere mult mai mare decât are acesta potrivit învățăturii Bibliei și în realitate. Satan nu este altceva decât un înger căzut, o creatură dependentă, care nu poate face nimic împotriva atotputerii lui Dumnezeu, a ceea ce El n-a permis. În învățăturile demonice inspirate dintr-o sursă dubioasă, carismaticul atribuie adversarului o putere foarte mare și-L reprezintă în mare măsură pe Dumnezeu ca fiind fără putere.

Potrivit acestor învățături greșite, un creștin credincios este expus diavolului în multe domenii și este asediat și locuit de

duhuri rele, astfel încât se poate apăra contra lor numai prin tehnici speciale. Astfel, după părerea multor carismatici, multe, dacă nu toate bolile, sunt cauzate de duhuri rele. Pentru ei există un „duh al astmului“, un „duh al cancerului“ și multe duhuri asemănătoare, care trebuie scoase, respectiv trebuie să li se poruncească, pentru a avea loc vindecarea.

Și niște păcate și legături păcătoase, pe care învățătura biblică le atribuie cărnii și pentru care îi face responsabili pe oamenii înșiși, potrivit acestor învățături greșite sunt produsul unor împovărări demonice, respectiv duhuri care locuiesc în om. Niște lucruri precum minciuna, izbucnirile de mânie sau chiar și fumatul provin chipurile de la demoni, care trebuie scoși.

Pe lângă aceasta, după părerea lor credinciosul mai este legat și de blesteme de la strămoși. Dacă o străbunică a practicat vrăjitoria, strănepotul credincios este din această cauză sub puterea lui Satan și trebuie mai întâi să fie eliberat de către niște „consilieri spirituali plini de autoritate“, care trebuie să afle sursa împovărării, deseori prin viziuni sau întrebări adresate demonilor.

b) Scoaterea demonilor – eliberare sau cădere în laț?

Când carismaticii diagnostichează o „împovărare demonică“ la un credincios, pentru ei este în cele mai multe cazuri recomandabilă o „consiliere pentru eliberare“, care e exercitată prin învățături speciale, pentru care nu există nicio bază în Biblie și care are urmări foarte periculoase pe plan spiritual.

În această consiliere ocultă există în principiu două procedee diferite, care sunt folosite cel mai adesea unul lângă celălalt: 1. „*Dezlegarea de legături*“ printr-un „consilier“ înzestrat cu autoritate specială, pentru care e citat de cele mai multe ori Matei 18:18 ca „dovadă biblică“. 2. *Adresarea precisă și scoaterea de demoni*, care sunt numiți direct cu numele și cărora li se dau porunci să iasă afară. În acest sens sunt date exemplul Domnului Însuși (cf. de ex. Mt. 17:14-21), ca și porunca Domnului dată discipolilor Săi (Mt.10:5-10).

Cu toate acestea, legarea și dezlegarea sunt complet nebiblice, pentru că Matei 18 se referă limpede în context la disciplina din biserică și la excluderea, respectiv reprimirea unui credincios făcută de biserică și în niciun caz la „dezlegarea“ unor legături demonice. Dacă un copil al lui Dumnezeu a păcătuit și a căzut cu adevărat în laț, atunci se poate elibera iarăși numai prin pocăință personală, mărturisire a păcatelor și propria renegare a practicilor oculte, nu prin „rugăciunea de dezlegare“ rostită de un terț. Domnul l-a eliberat deja de legăturile vechii vieți, respectiv de ale strămoșilor.

Și practica de exorcizare este nebiblică și un abuz, dar lucrul acesta e observat de abia când cineva studiază Biblia mai cu atenție. Scoaterile de demoni făcute de Domnul și de apostoli au fost semne miraculoase, iar semnele se adresează în principiu necredincioșilor; credincioșii au în fond Cuvântul în care să creadă. *În mod logic, toate exorcizările relatate în Noul Testament au fost făcute exclusiv unor necredincioși. Ca și alte semne miraculoase, ele erau o demonstrație limitată în timp a puterii lui Dumnezeu și a lui Mesia.*

În principiu, ele nu sunt nici necesare, nici utile pentru mărturia Bisericii. Credincioșii nu au nevoie de exorcizări, căci au fost eliberați de Domnul Însuși (cf. Io.8:36). În cazul necredincioșilor, ele ar fi eficiente doar parțial, căci dacă necredinciosul nu se convertește, diavolul îl readuce cu ușurință la starea în care e legat; în fond, el are drepturi asupra unui păcătos nesalvat (cf. Mt.12:43-45). Cazul biblic normal este ca un om împovărat de demoni să se convertească la Domnul, și atunci va fi liber fără vreun ritual de exorcizare, fără semne însoțitoare audibile sau vizibile.

Exorcizările lui Cristos și ale apostolilor Săi au fost doar un caz excepțional în care puterea lui Dumnezeu a fost demonstrată prin faptul că duhurile au fost nevoite să se exprime, și ieșirea lor din persoana respectivă a fost vizibilă pentru toți. Înainte de epoca apostolică și după aceea este valabil principiul divin că adresarea către demoni și legarea lor este de fapt interzisă (cf. Dt.18:11). Exorcizarea nu este în sine ceva bun și divin; în păgânism se practică de mii de ani o exorcizare magico-ocultă.

Pericolul „consilierii de eliberare“

Greșeala care stă la baza „serviciului de consiliere“ constă dintr-o intervenție arbitrară nesprijinită pe Cuvântul lui Dumnezeu în sfera de putere a duhurilor rele. „Consilierul“ se adresează demonilor și le vorbește personal; el le dă porunci și le pune pe cât se poate întrebări. O asemenea luare de contact arbitrară și acțiune asupra duhurilor rele ne este strict interzisă de Cuvântul lui Dumnezeu. *Practica de „eliberare“ e totuna cu necromanția, vrăjitoria și spiritismul în haină creștină.*

Asemenea practici, legate de învățături pioase-superstițioase privind așa-zisa putere a demonilor asupra copiilor lui Dumnezeu dă de fapt adversarului posibilitatea de a interveni și de a se revela viguros, eficace și viclan cu ocazia unei „eliberări“, ceea ce la rândul său este estimată de consilierii orbiți ca dovadă a unei așa-zise „posedări“, respectiv „împovărări“. În felul acesta ia ființă un adevărat „cerc vicios“, în care cel ce caută ajutor este adesea lovit tot mai puternic de împovărări demonice, și încercările de exorcizare se extind tot mai mult.

Rodul unei asemenea „consilierii“ inspirate de un duh de rătăcire nu este o eliberare autentică, ci o cădere și mai profundă în lațul uneltirilor întunericii; pentru cel ce caută ajutor, ea înseamnă în multe cazuri înșelare și chin sufletesc, deși cu siguranță că „eliberatorii“ nu intenționează lucrul acesta. Vom discuta acum cele mai periculoase urmări ale „serviciului de eliberare“.

O stare de tutelă spirituală în loc de pocăință autentică

Întrucât cei mai mulți „consilieri de eliberare“ declară în mod superficial păcatele și legările din viața celor ce caută ajutor ca fiind efectul lucrării demonilor, îi abat de la adevărata rădăcină, cea a vechii naturi păcătoase, și îi împiedică pe aceștia să-și recunoască limpede propria responsabilitate pentru aceste păcate și calea spre o eliberare autentică. „*Eliberarea*“

fantezistă de așa-zisi demoni care locuiesc în om devine un înlocuitor pentru o pocăință biblică autentică, profundă. Un pas decisiv spre o adevărată „schimbare a gândirii“ și eliberare, și anume apucarea și ținerea cu credință de către om a salvării perfecte care ne este deja dată în Cristos, e împiedicată de-a dreptul prin învățăturile greșite.

Pe această cale greșită, cel ce caută ajutor nu poate scăpa de legarea sa de păcat. Dacă baza pentru intervențiile demonilor nu este înlăturată printr-o pocăință biblică clară, rezultatul „exorcizărilor“ e doar acela că noi „împovărări“ se adaugă celor vechi, respectiv le înlocuiesc. Nu numai că cel ce caută ajutor rămâne prins în legările lui, ci intră și în altele: într-o dependență bolnăvicioasă și nespirituală de „consilierii de eliberare“, care trebuie să acționeze în locul lui și fără a căror „atoputere“ și „cunoștințe date prin revelații“ nu există perspective pentru el de ajutor. În felul acesta, o stare de tutelă [dependență] spirituală existentă se adâncește și mai mult, și există pericolul ca cel ce caută ajutor să se prindă tot mai mult de oameni și să devină astfel un caz cronic care are nevoie de consiliere.

Zdruncinarea vieții de credință

Învățătura greșită a „eliberării“ îi atribuie dușmanului mai multe drepturi și posibilități de influențare a vieții unui credincios decât are de fapt. Pe de altă parte, ea falsifică adevărata poziție a copilului lui Dumnezeu și neagă eliberarea îndeplinită pe care o posedă acum fiecare credincios în Cristos. În felul acesta, ea slăbește și deformează credința celui ce caută ajutor și îl face fără apărare în fața șiretlicurilor și atacurilor dușmanului.

Concepția inspirată de dușmanul însuși că în credincios locuiesc încă diferiți demoni și că este la discreția lor fără un „consilier cu autoritate“ dă naștere cel puțin la greutăți mari și ispite; aceste învățături pot aduce victimele mai sensibile și mai slabe în credință ale unei asemenea „consilieri“ la temeri masive și la zdruncinare spirituală și psihică.

În practică, cel ce caută ajutor este înșelat să-și îndrepte atenția tot mai mult asupra dușmanului și „manifestărilor“ sale în loc să și-o îndrepte asupra Salvatorului Isus Cristos și a victoriei Sale îndeplinite. Lui i se insuflă o credință falsă în puterea dușmanului și o atitudine deformată și superstițioasă de așteptare care deschide ușa influenței adversarului, dându-i acestuia posibilitatea să-l facă confuz. Diavolul capătă astfel o atenție și o onoare care nu i se cuvin absolut deloc.

În legătură cu asemenea învățături greșite se ivește un joc „evlavios“ al *gândirii magice*, care este foarte răspândit. Unele practici ale „consilierilor de eliberare“ carismatici au un caracter obiectiv magico-superstițios. Printre acestea se numără teama de obiecte „profanate de demoni“ sau „eficiente“, de blesteme sau acțiuni oculte ale altora care pot avea încă chipurile putere asupra copiilor lui Dumnezeu. Cine crede de exemplu că mai întâi trebuie să elibereze de demoni o casă cu „rugăciuni speciale de eliberare“ și cu întrebuințarea magică a „sângelui lui Isus“, cine crede că ocultistii ar avea putere cu vrăjile lor asupra creștinilor adevărați, cine crede că intră într-o împovărare ocultă prin niște obiecte cumpărate este în fond deja păcălit de o superstiție camuflată evlavios.

În „consilierea de eliberare“, preocuparea nebiblică cu dușmanul conduce la un fel de magie albă defensivă, care este un păcat și o înșelare periculoasă. E interesant în acest sens că niște carismatici cu trecut „evangelic“ preiau în mod nechibzuit și necontrolat practici magice străvechi ale Bisericii Catolice, pentru că s-au dovedit chipurile „eficace“ prin „experiențele“, respectiv afirmațiile demonilor. Ei folosesc ulei sau apă „sfințită“ ori semnul crucii ca mijloace de „izgonire“ a duhurilor rele și nu se dau în lături să folosească greșit și sângele lui Isus ca mijloc preventiv prin aceea că „stropesc“ sau „curăță“ cu el oameni sau obiecte (Cuvântul lui Dumnezeu spune dimpotrivă că orice creștin adevărat este curățat *de Dumnezeu* o singură dată și eficient prin sângele lui Isus Cristos și e stropit cu el!)

Exemplul biblic de descântători evrei (acest soi de magie este denumit cu cuvântul grec *exorkistes*) din Fapte 19 arată că chiar și ceva așa de sfânt și divin ca numele sau sângele lui Isus Cristos poate fi folosit în mod magic și întrebuințat în „rugăciunile“ superstițioase.

Când creștinii se lasă înșelați ca să aibă o asemenea gândire și acțiune magică, atunci Îl întristează pe Duhul Sfânt, iar viața lor de credință este prin aceasta otrăvită și bolnavă. Ei nu fac decât să ajungă mai jos în necredință, teamă și legare. Calea spre adevărata libertate în Duh duce numai printr-o pocăință clară, profundă și o renunțare la aceste învățături și practici greșite.

Implicarea în spiritism a „eliberatorilor“ și „eliberaților“

Urmarea cea mai gravă a exorcizării nebiblice este implicarea în păcatul spiritismului, contactul arbitrar cu duhurile întunericului și încercarea de a le influența sau de a le chestiona. Fiecare fel de exorcizare este legată de un apel și o acțiune asupra unor duhuri rele, fapt care în sine este deja păcat și care atrage după sine reacția duhurilor.

Aici se află o altă capcană a dușmanului. „Consilierii ocultiști“ se lasă tot mereu ademeniți să dea crezare afirmațiilor duhurilor care se fac cunoscute și să le chestioneze ca să obțină informații ascunse din lumea duhurilor sau din viața victimei. *Chiar dacă lucrul acesta are loc ca urmare a unei intenții aparent bune, această chestionare a duhurilor este un păcat grav de vrăjitorie, care în Israel era pedepsit cu lapidarea [uciderea cu pietre]* (cf. și Dt.18:9-14). Și cel ce caută ajutor poate fi implicat în păcat dacă dă crezare „revelațiilor“ demonilor.

Scriptura ne spune foarte limpede ce să credem despre asemenea afirmații ale duhurilor întunericului (Io.8:44). Demonii, de la care unii „eliberatori“ vor să ceară informații importante, sunt numiți în Biblie în mod expres „*duhuri înșelătoare*“ (1.Tim.4:1). Chiar dacă ele, ca să-și desăvârșească înșelarea, amestecă în minciunile lor informații adevărate, este un păcat mare să iei în seamă asemenea afirmații și să le dai crezare.

În special „*consilierii cu autoritate*“ cad cel mai rău în laț prin asemenea practici și devin, fără să vrea sau să fie conștienți, unelte ale dușmanului, care îi manipulează și îi folosește pentru a transmite mai departe învățăturile înșelătoare și

a-i prinde pe creștini în laț.

Scoaterea demonilor nu este doar o cale greșită, ci și una deosebit de periculoasă pe plan spiritual, care duce la implicarea în vrăjitorie și spiritism și nu face decât să întărească lanțurile pe care pretinde că le rupe.

c) Războiul spiritual ca o condiție pentru trezire?

În mișcarea carismatică se impun tot mereu anumite învățături noi, care n-au fost cunoscute, sau prea puțin cunoscute în mișcarea pentecostală clasică. Se răspândește mai ales prin revelații noi „profetice“ faptul că Biserica ar avea chemarea de a înfăptui aici și acum „Împărăția lui Dumnezeu“, de a zdrobi puterea lui Satan și de a aduce națiunile lumii sub domnia lui Cristos.⁵

Trebuie oare Biserica să înfăptuiască „Împărăția lui Dumnezeu“?

„Vie Împărăția Ta!“, această rugămintă profetică a discipolilor evrei privind venirea Regatului [Împărăției] Mesianic prezis în Scriptură este convertită într-o deviză sau lozincă de luptă a creștinilor carismatici, care cred că ar trebui ca în această epocă să înfăptuiască domnia lui Isus Cristos ca Rege în orașul lor, în țara lor și în întreaga lume. Nu Cristos înfăptuiește Împărăția [Regatul], ci Biserica este chipurile mandatată s-o aducă la ființă. Ea trebuie să domnească deja asupra lui Satan și asupra națiunilor, respectiv asupra oamenilor neconvertiți.

Printre mijloacele domniei lor se numără potrivit acestor învățături înainte de toate „războiul spiritual“, adică o luptă ofensivă în rugăciune, care se ridică direct contra forțelor întunericului și care trebuie să le distrugă domnia, respectiv să le respingă, ca și o „proclamare a Împărăției“ și o „cucerire simbolică a țării“, care să fie realizată printre altele de „marșul lui Isus“. Scopul tuturor acestor practici este acela de a aduce națiunilor păgâne „Împărăția lui Dumnezeu“, a le procura „vindecare“ și „înnoire“ și a declanșa o mișcare de trezire în care trebuie să se convertească la Cristos orașe, regiuni și națiuni întregi.

Un război spiritual împotriva lui Satan?

Potrivit concepției noilor învățături ale mișcării carismatice, care atribuie Bisericii însărcinarea de a domni deja aici pe pământ, această domnie constă înainte de toate în faptul că Biserica atacă ofensiv și distruge structurile de putere ale lui Satan. Aici nu este vorba numai de a „elibera“ niște credincioși posedați chipurile de demoni, ci, cu ajutorul „războiului spiritual“, Biserica trebuie să fie condusă la ofensivă împotriva întregului sistem de stăpânire a întunericului.

Potrivit noilor învățături, care sunt reprezentate de lideri și organizații carismatice de seamă, Biserica are însărcinarea de a duce război cu puterile și forțele întunericului și de a le nimici puterea, pentru a ajuta „Împărăția lui Dumnezeu“ să aibă parte de victorii triumfătoare.

Așa-zisa „rugăciune ofensivă“ a Bisericii, cum afirmă susținătorii acestor practici, este o cheie pentru „trezire“, „creștere a Bisericii“ și evanghelizare eficientă. Tot mereu sunt răspândite relatări impresionante despre așa-zisul succes al „războiului spiritual“, potrivit cărora convertiri în masă, o creștere în salturi a Bisericii, vindecări și minuni sunt rodul luptei ofensive contra forțelor întunericului. Acest sprijin foarte pragmatic a determinat și unele cercuri necarismatice sau care nu sunt cunoscute ca atare, cum ar fi „mișcarea de la Lausanne pentru evanghelizarea lumii“, să recomande practici ale „războiului spiritual“. Faptul că învățătura privind „războiul spiritual“ este întărită în esență cu „revelații“ din surse fanteziste, ca și cu relatări ale unor experiențe, și care nu poate fi dovedită pe baza Sfintei Scripturi, nu mai joacă la mulți niciun rol.

Așa-zisele domenii și metode de domnie a întunericului

Pornind de la o interpretare a Scripturii din Daniel 10, care relatează despre o controversă între căpetenii de îngeri buni și răi, ce erau responsabili în mod vădit pentru anumite țări, cei care dau ca învățătură „războiul spiritual“ au elaborat un sistem tot mai rafinat de afirmații care dau chipurile informații despre metodele cu care își exercită puterea „prințul acestei lumi“.

Este important de știut că părți componente esențiale ale acestor învățături provin din așa-zisa „cunoștință revelatorie“, adică din viziuni, „impresii“ și „mesaje profetice“ pe care le-a dat duhul rău carismatic, respectiv și din afirmații făcute de alte duhuri demonice, care sunt considerate adevărate. Ca urmare, adversarul își exercită chipurile puterea printr-un sistem ramificat de stăpânitori demonici cu diferite grade, împărțiți pe domenii teritoriale și însărcinări. Există în fiecare țară un prinț (sau mai mulți) care ar avea stăpânirea supremă, ca și în regiuni, orașe, cartiere ale orașului, etc., chiar și în case sau spații particulare, care sunt controlate de anumite ființe demonice. Acești demoni își exercită dominația peste oamenii din sfera lor de competență cu scopul de a-i ține departe de salvare și a-i face să cadă în lațul păcatului.

Potrivit acestor învățături, și bisericile și copiii lui Dumnezeu sunt chipurile la discreția controlului, respectiv influenței demonilor, dacă nu se pot elibera prin luptă directă împotriva forțelor care au jurisdicție asupra lor. Foarte multe, dacă nu toate deficiențele și anomaliiile din bisericile creștine sunt un rezultat nemijlocit al acțiunii demonice și trebuie să fie înlăturate prin „războiul spiritual“.

Exercitarea puterii lui Satan prin forțe subordonate este înțeleasă în total ca un obstacol strategic principal pentru o străpungere a „Împărăției lui Dumnezeu“; doar aceste forțe ar sta chipurile în calea unei treziri în masă și a unui marș triumfal pe tot globul al evangheliei prin toate națiunile.

Așa-zisa însărcinare a Bisericii pentru domnie și război spiritual contra forțelor întunericului

Baza întregului „război spiritual“ este învățătura potrivit căreia Biserica lui Cristos a primit toată autoritatea de a înfăptui pe pământ „Împărăția lui Dumnezeu“ și de a domni asupra lui Satan. Într-o broșură publicată de carismatici având ca temă

instruirea „mijlocitorilor“ se spune:

„Isus a dat victoria și autoritatea Sa Bisericii, care este Corpul Său. *Stă acum în puterea mâinilor noastre să impunem această victorie pe pământ.* Ceea ce nu facem rămâne nefăcut. Dumnezeu S-a hotărât să acționeze prin noi (Lc.10:19). „Dușmanul are numai atâta spațiu de manevră cât îi permitem noi“. (Joy Dawson). Noi suntem o „preoție regală“. Isus ne-a „făcut regi și preoți pentru Dumnezeul nostru“. Ce fac regii? Stăpânesc (1.Pt.2:9; Ap.5:10).

Noi trebuie să „domnim în viață prin acel Unul, Isus Cristos“ (Rom.5:17). Biserica are cheia de a lega (interzice) și de a dezlega (permite) pe pământ. Ea poate să împiedice cele mai mari rele ale iadului și să pună în libertate cele mai mari binecuvântări ale lui Dumnezeu (Mt.18:18). Biserica trebuie să producă victoria lui Isus în rugăciune și să rostească astfel: „Domnia Ta să înceapă în țara noastră! Tu trebuie să fii Rege; Regatul Tău să vină, voia Ta să se împlinească pe pământ așa cum se împlinește și în cer (Mt.6: 10)! (...)

Să ne ridicăm cu autoritatea lui Isus împotriva dușmanului: „Satan, ne opunem planurilor tale în această familie, în acest oraș, în această țară. Îți interzicem să operezi aici. Dumnezeul nostru domnește“. (...) Biserica lui Isus are autoritatea de a impune victoria lui Isus și de a lua înapoi de la Satan domeniile de stăpânire pe care el le-a pierdut demult prin moartea lui Isus pe cruce“.

Urmarea este că Biserica, fiind „armata lui Dumnezeu“ de pe pământ, are datoria de a curăța lumea nevăzută de demoni prin poruncă, legare, dezlegare și scoatere de forțe ale întunericului din sfera lor de stăpânire, precum și de a avea grijă ca Cristos să-Și exercite stăpânirea asupra orașului, respectiv țărilor lor.

Biserica, așa se tot subliniază, este responsabilă de cât întuneric și păcat domnesc în jurul ei sau cât din gloria lui Dumnezeu poate deveni vizibil. Ea e chemată să înceapă lupta directă împotriva puterii lui Satan și să impună victoria lui Isus Cristos.

Potrivit acestor învățături, Biserica pune în libertate oameni, ba chiar și lucrarea lui Dumnezeu, prin acțiunea ei de a se „ruga“, a „proclama“ și a „porunci“; ea cheamă „la existență“ trezirea și schimbarea, și astfel conduce pe pământ în locul lui Cristos. Așa citim în broșura amintită câte lucruri înfăptuiește chipurile Biserica prin „războiul spiritual“:

- „– Noi impunem victoria lui Isus Cristos, lucrarea Sa făcută la Golgota.
- Noi dăm dușmanul la o parte și cucerim țara.
- Noi extindem Împărăția și domnia lui Dumnezeu.
- Noi aducem voia lui Dumnezeu pe pământ.
- Noi croim drum pentru prezența și acțiunea Duhului Sfânt.
- Noi dărâăm fortărețele dușmanului.
- Noi dăm drumul captivilor.
- Noi aducem prin rostire la existență ceea ce nu exista până atunci.
- Noi proclamăm Cuvântul creator al lui Dumnezeu peste oameni, orașe, etc. (...)
- Noi mișcăm brațul care ține lumea. (...)
- Noi vom fi răsplătiți în mod vizibil.“

Armele folosite în această luptă sunt printre altele „proclamarea“ domniei lui Cristos în lumea nevăzută, adunări speciale de „laudă și închinare“, care au rolul de a izgoni forțele întunericului, poruncirea și instituirea („dezlegare“, „punere în libertate“, „revendicare“, „aducere-la-existen-ță-prin-cuvânt“, „vizualizare“), „rugăciune“ specială în limbi, ca și adresare directă forțelor întunericului (legarea unor demoni, autorități și prinți, demolarea „fortărețelor“; zdrobirea stăpânirii lui Satan asupra oamenilor, orașelor, regiunilor sau unor națiuni întregi).

Totuși, nu găsim așa ceva în învățătura sănătoasă a apostolilor, în epistolele Noului Testament. Sunt mai degrabă învățături rafinate ale demonilor (1.Tim.4:1), care implică Biserica în practici spiritiste și vor s-o abată de la misiunea ei propriu-zisă.

Învățătura biblică despre lupta spirituală a credincioșilor

Noi creștinii se aflăm într-adevăr într-o luptă corp la corp, care ne este prescrisă; aceasta ne învață apostolul Pavel în afirmația cheie din Efeseni 6:10-18:

„Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruți totul.

Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții“.

Această luptă nu se îndreaptă împotriva oamenilor (aici vedem o deosebire în ce privește salvarea între Biserică și Israel!), chiar dacă este evident că niște oameni sunt cei care ne asupresc, ne persecută sau ne stingheresc pe noi credincioșii. Dușmanul nostru este însuși Satan, împreună cu îngerii săi având funcții de prinți și căpetenii, care sunt numiți aici „căpetenii“, „domnii“ și „stăpânitorii întunericului acestui veac“ și în rezumat „duhurile răutății care sunt în locurile cerești“.

Așa cum am văzut deja, ține de calea credinței pe care ne-a prescris-o în viața pământească Dumnezeu nostru ca Adversarul să ne ispitească și să ne strâmtoreze în fel și chip pe noi, copiii lui Dumnezeu. Aceasta se întâmplă prin atacuri asupra

gândurilor și sentimentelor noastre, poate prin temeri și gânduri de îngrijorare, prin nevoi fizice sau prin împrejurări dificile, persecuții, etc.

Toate acestea fac parte din acțiunea de pregătire și educare a lui Dumnezeu asupra noastră; în fond, în principiu am fost scăpați în Cristos de exercitarea puterii lui Satan și suntem apărați de orice intervenție abuzivă arbitrară a Dușmanului. Ce ni se întâmplă are loc numai cu permisiunea lui Dumnezeu. În aceste strâmtorări, noi credincioșii trebuie să învățăm să ne împotrivim și să stăm în picioare pentru a învinge dușmanul – nu prin faptul că vrem prin niște gesturi largi să-l „legăm” și să-l izgonim din lume, ci prin aceea că ne ținem în credință de victoria lui Isus Cristos și mergem mai departe pe urmele Mielului, netulburați de ispite și încercări.

O importantă noțiune cheie în acest pasaj este cuvântul „a sta în picioare”, care apare de trei ori. El arată că aici este vorba despre o luptă de apărare pentru respingerea săgeților aprinse ale dușmanului, nu de un război de agresiune împotriva fortărețelor lui Satan. Lucrul acesta e confirmat și întărit prin noțiunea complementară a împotrivirii.

Biserica nu poate și nu trebuie să-l învingă pe Satan sau să-i ia puterea la nivel de oraș, țară sau lume, ci *în viața personală*, acolo unde ne *atacă* dușmanul, trebuie să ne împotrivim perseverenți în credință (cf. 1.Pt.5:9; Iac.4:7). Aceasta corespunde faptului că armura lui Dumnezeu cu o excepție (sabia Duhului) este compusă numai din elemente *defensive*. Sabia Duhului poate fi folosită atât defensiv, cât și ofensiv; dar întrucât nu e folosită ca imagine pentru rugăciune poruncitoare sau „proclamații”, ci pentru Cuvântul lui Dumnezeu, imaginea confirmă *lupta de apărare a credinței*, al cărei bun exemplu este ispitirea Domnului nostru.

Prin urmare, este logic ca în Efeseni 6:18-20 să fie menționate rugăciunea și mijlocirea pentru alții ca element important al acestei lupte corp la corp. Dacă „războiul spiritual” ar fi o strategie biblică atât de centrală, atât de vitală pentru calea Bisericii, cum se dorește a ne face să credem, ar fi trebuit ca cel mai târziu aici să ne așteptăm la indicii clare privind rugăciunea poruncitoare și o intervenție activă în sfera de putere a întunericului.

Dar din studierea cu atenție a Cuvântului rezultă chiar contrariul. Aici este vorba în mod exclusiv și subliniat de *rugăciunea de cerere* insistentă, stăruitoare a credincioșilor la Tatăl din cer. De asemenea, conținutul acestei rugăciuni nu este acela ca Dumnezeu să doboare forțele întunericului, să distrugă fortărețele lui sau să-i lege pe cei puternici. Pavel, inspirat de Duhul lui Dumnezeu, cere exclusiv mijlociri pentru el însuși și pentru lucrarea sa de vestire a Cuvântului. El lasă toate celelalte lucruri în seama lui Dumnezeu, încrezându-se în victoria câștigată de Cristos.

Vedem că Biblia nu dă nicăieri o poruncă sau o permisiune privind atacurile ofensive asupra forțelor întunericului, pe care le dau carismaticii în cutezanța lor. Aceste atacuri sunt în fond magice, un fel de acțiune magică de respingere a forțelor demonice, care îi face pe „războinici” să cadă în păcatul ocultismului și care îi aduce direct sub influența lui Satan.

Carismaticii cred în orbirea lor că „războiul spiritual” îi face o unealtă a lui Dumnezeu deosebit de autoritară pentru instaurarea Domniei Sale. De fapt, aceste practici nebiblice duc la o implicare spiritistă a celor care participă la ele și îi deschid pentru erezii răspândite de demoni. „Războiul spiritual” carismatic nu este în fond altceva decât ritualul magico-ocult de „eliberare” a caselor, orașelor și regiunilor de duhurile rele, așa cum le găsim de multe ori între păgâni și chiar și în Biserica Catolică.

4. „Rugăciune autoritară”? Practicile carismatice de rugăciune, sub lupă

Mișcarea penticostalo-carismatică a produs o serie de învățături speciale privind „credința” și „rugăciunea autoritară”, pe care vrem să le examinăm aici pe scurt. Cu aceste învățături, așa afirmă mulți carismatici, ei ar fi ajuns la un nivel mai înalt de credință și rugăciune, care le-a fost revelat chipurile de Duhul lui Dumnezeu și care fac posibile neîncetate ascultări miraculoase ale rugăciunii în toate domeniile vieții. Totuși, când cercetăm aceste învățături pe baza Bibliei, constatăm rapid că aici au fost falsificate complet afirmațiile Sfintei Scripturi.

Trăsăturile „credinței” carismatice falsificate

Caricatura înșelătoare a credinței răspândite prin mișcarea carismatică arată câteva trăsături de caracter:

1. *Creștinii sunt făcuți să creadă că rugăciunea de cerere pe care o găsim în Scriptură este destul de lipsită de putere și că nu prea are rezultate.* Chipurile ar fi greșit dacă ei I-ar cere lui Dumnezeu intervenția, ajutorul sau eliberarea și ar aștepta totul de la El – și că așa a vrut Dumnezeu, ca ei înșiși să exercite putere și influență și să se ajute cu tehnici magice ale „credinței”, cum ar fi poruncire, mărturisire, vizualizarea împrejurărilor vieții lor, ba chiar și a altor oameni.

Omului i se dă importanță și se spune că este o ființă asemănătoare cu Dumnezeu, ba chiar identică cu El, și că Dumnezeu i-ar fi dat chipurile autoritate și capacități divine. Dimpotrivă, Dumnezeului atotputernic și suveran I se atribuie o poziție în mare măsură pasivă și lipsită de putere; El nu poate face chipurile nimic dacă omul „care crede” nu ia chestiunea „cu autoritate” în propriile lui mâini.

2. *Credința este desprinsă de dependența absolută de Dumnezeu și interpretată ca fiind o „lege” impersonal-obiectivă, pe care oricine o poate folosi după plac.* Gândurilor și înainte de orice cuvintelor creștinului li se atribuie o putere obiectiv-legitimă care locuiește în el, care se cuvine de fapt numai gândurilor și cuvintelor lui Dumnezeu. *Creștinii sunt făcuți să creadă că ideile și cuvintele lor ar crea și schimba realitatea, că ar fi în mod supranatural eficiente și că ar deține putere creatoare, exact ca și însuși Cuvântul lui Dumnezeu.*

Ca urmare, eficacitatea rugăciunii nu mai este întemeiată în harul și puterea suverană, ci cuvântului rostit al creștinului i se atribuie o *eficacitate proprie*, care îl face să se înrudească cu formulele magice – în acord cu promisiunea înșelătoare de

la început a înșelătorului: „Veți fi ca Dumnezeu“.

3. *În felul acesta, credința este falsificată și transformată dintr-o relație personală din inimă într-o metodă, o tehnică, un mijloc spre un scop.* Ea este „eliberată“ de reducerea ei copilărească la harul Dumnezeului atotputernic, suveran și subordonată acțiunii neautorizate păcătoase a omului, care poate chipurile să primească cu ajutorul ei tot ce vrea. Ea mai este delegată de legătura cu Cuvântul revelat al lui Dumnezeu și de învățătura sănătoasă și făcută pe sine stăpână peste Scriptură prin aceea că ia după plac pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu și le folosește pentru a obține prin forță ascultarea lui Dumnezeu.

Credința devine un mijloc de exercitare a puterii și de înălțare de sine; cu ajutorul ei, omul indus în eroare crede că se poate servi de Dumnezeu și de puterile Sale pentru a le folosi în propriile lui scopuri. Dar în felul acesta este depășită granița spre magie.

4. *Prin toate învățăturile carismatice pe care vrem să le schițăm aici trece ca un fir roșu înșelarea spre acțiunea neautorizată, spre ieșirea din dependența copilărească și plină de încredere a credinciosului de marele Său Domn și Salvator.* Peste tot vedem insinuarea ispititorului: „Tu însuși ești mare! Tu ești ca Dumnezeu! Acționează îndrăzneț și cu autoritate!“

Ni se amintește de ispitirea Domnului nostru de către Adversar, care ne dă indicii importante în legătură cu tactica și intențiile acestuia cu noi credincioșii. În spatele tuturor acestor lucruri se află una dintre marile momeli străvechi ale celui Rău, cu care a încercat din toate timpurile să-i abată pe oameni de la calea dreaptă: *puterea*. Nu este o întâmplare că tocmai cuvântul englez „power“, putere, a devenit unul preferat în mișcarea carismatică.

„Rugăciunea credinței“

În mișcarea penticostalo-carismatică, credincioșii se roagă mult; adesea, rugăciunea se face cu mare zel și angajament, și acesta ar fi în sine un motiv de bucurie, dacă viața de rugăciune nu ar fi profanată și impusă de o insistență extrem de entuziastă și de o mare dorință de a se folosi de „binecuvântări“ nebiblice, de un entuziasm înfierbântat indus în eroare, care dorește lucruri pe care Dumnezeu nu ni le-a promis sau vrea să-și însușească binecuvântări autentice, biblice, fără însă a îndeplini condițiile preliminare.

Prin aceasta, rugăciunea credinței devine o stare în care omul vrea să obțină cu forța într-un mod arbitrar și carnal; el vrea să-L „încolțească“ pe Dumnezeu și să obțină cu orice preț ceva de la El; în definitiv, el încearcă să-L manipuleze pe Dumnezeu. Este semnificativ că mulți predicatori carismatici își justifică conștient o asemenea dorință cutezătoare de a cere, referindu-se de exemplu la Psalmul 2:8 sau la Matei 11:12: trebuie să acaparezi cu forța Împărăția lui Dumnezeu.

Adevărata rugăciune a credinței își extrage totuși puterea din supunerea totală sub voia lui Dumnezeu, din dependența umilă de El, din îndreptarea lucidă a cererilor sale spre Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo unde sunt în joc motive încăpățănate, egoiste, arogante ale inimii, iar conținutul rugăciunii contrazice voia revelată a lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură, pericolul înșelării este mare.

Tactica lui Satan: înșelarea spre acțiune neautorizată

Vedem tactica înșelătoare a Adversarului în ispitirea lui Isus Cristos: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini*“, spune Ispititorul (Mt.4: 3). El vrea să-L facă pe Domnul să-și „dovedească credința prin fapte“ ca să Se ajute singur. Dar Fiul lui Dumnezeu, pentru care lucrul acesta ar fi fost oricând ceva ușor de făcut, Se știe îndrumat prin voia Tatălui pe calea umilinței și dependenței; El Se împotrivesc ispitei de a Se folosi în mod arbitrar de autoritatea Sa.

Într-un al doilea asalt, Satan Îi pune Domnului Isus înaintea ochilor chiar și o promisiune biblică. El vorbește așa cum vorbesc azi mulți înșelători induși în eroare de el: „Dar scrie în Cuvântul lui Dumnezeu! Promisiunea este a ta, revendic-o doar în credință!“ Dar Domnul Isus respinge și această ispită camuflată pios. Aici vedem că poate exista și o folosire abuzivă și înșelătoare a promisiunilor divine din partea adversarului. Dușmanul poate utiliza și denatura Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-i face pe credincioși să-L manipuleze pe Dumnezeu, să-L oblige în mod arbitrar și păcătos să le dea „binecuvântări“.

În mișcarea penticostalo-carismatică se dă ca învățătură și se răspândește exact o asemenea credință arbitrară, manipulatorie, ce vrea să „câștige“ de la Dumnezeu lucruri care, potrivit hotărârii și planului de salvare al lui Dumnezeu, nu sunt me-nite Bisericii în epoca salvării.

Omul religios-egoist vrea să evite calea crucii și a umilinței și întinde mâna spre „binecuvântări mai înalte“. El vrea să se desăvârșească singur, să dispună de putere și revelații supranaturale, să vadă și să simtă lucruri pe care i le refuză umblarea lucidă și biblică în Duh.

Pretutindeni găsim o „credință“ care cere, ia, insistă, vrea să vadă și să posede înainte de vreme „gloria“, dar pentru aceasta folosește denaturat și *înșelător* Cuvântul lui Dumnezeu (cf. 2.Cor.4:2). Asemenea credincioși se bazează pe versete biblice scoase din context și falsificate în înțelesul lor propriu și-și „dovedesc credința prin fapte“ ca să primească cele dorite.

Revendicare cutezătoare în loc de cerere plină de încredere

Această pseodocredință manipulatorie poate să ajungă până la o revendicare cutezătoare. Ea este întărită uneori și cu post și lozinci precum: „Nu mă ridic de pe genunchi până nu primesc ce vreau“. Așa se relatează despre pionierul penticostal norvegian Barratt că s-a rugat 39 de zile pentru primirea „darului“ vorbirii în limbi, iar în final 12 ore neîntrerupt, până ce l-a primit. Nu trebuie să ne mire că acestui fanatism încăpățânat al „credinței“ i s-a răspuns nu din partea lui Dumnezeu, ci din partea Adversarului cu o falsă vorbire în limbi.

O asemenea „luptă a credinței“ pare pioasă și impresionantă, dar în spatele acestui zel se află carnea omenească și păcătoasă cu încăpățânarea ei, foarte adesea împreună cu inspirația și înșelarea demonică. Așa se spune într-o broșură carismatică despre rugăciune: „Fii îndrăzneț. Lui Dumnezeu Îi place dacă revendicăm prin credință lucruri de la El. ,Revendică-Mi, și-ți

voi da ca moștenire popoarele, ca să fie ale tale până la marginile pământului' (Ps. 2:8)“.

Faptul că din acest verset, care în context se referă în mod clar la Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu, și la Regatul Milenar, se face o indicație de rugăciune pentru creștini nu poate fi pus decât pe seama unei orbiri pe plan spiritual. În afară de aceasta, traducerea „revendică-Mi“ din acest context este greșită și nepotrivită; poziția și relația Fiului față de Tată trebuie să fie „cere-Mi“, cum este în alte traduceri.

În orice caz, ar fi o obrăznicie, o aroganță nehibzuită ca noi, niște creaturi muritoare, să vrem să „pretindem, să revendicăm“ ceva de la bunul și atotputernicul nostru Creator. Noi ar trebui să fim de două ori mai conștienți de supunerea noastră înaintea lui Dumnezeu și de dependența noastră umilă de El ca unii de care El S-a îndurat și ne-a făcut copii ai Săi. Privilegiul nostru este că avem voie să *cerem* de la Tatăl nostru (cf. Io.15:16; Io.16:23).

Cine afirmă că ar trebui să *pretindem* sau să *revendicăm* ceva de la Dumnezeu a părăsit terenul harului și arată că nu are nici teamă, nici cunoștință de Dumnezeu. Asemenea învățături emană spiritul Rebelului care a vrut să se înalțe mai presus de Dumnezeu; într-un veșmânt aparent „foarte spiritual“, mândria, îngâmfwarea și aroganța față de Dumnezeu, un fel nerușinat de a vrea să-L oblige pe Dumnezeu.

Și în domeniul rugăciunii este nevoie de veghere și putere de discernământ spiritual. Nu orice rugăciune este spirituală și bine primită de Dumnezeu, iar în cercuri fanatice se pot strecura în rugăciune erezii foarte grave și manipulare criminală.

Dacă se examinează lucid în această lumină și pe baza Bibliei *scopurile* și *atitudinea* rugăciunii care sunt propagate în mișcarea carismatică, se descoperă că foarte adesea în spatele fațadei zelului în rugăciune și a cuvintelor care sună cu autoritate se află fanatismul visător și dorința de dezvoltare a capacităților proprii pe linie „spirituală“. Dar o astfel de viață de „credință“ nărvăvită nu poate fi niciodată un model pentru credincioșii serioși; nu putem învăța nimic de la ea, ci ar trebui s-o evităm, căci nu este plăcută în ochii lui Dumnezeu, ci pătată și păcătoasă.

„Puterea mărturisirii pozitive“

Rugăciunea „normală“ ca cerere adresată lui Dumnezeu – chiar și într-o convertire aparentă – este privită de multe ori ca puțin eficientă sau chiar falsă. Ea dă dovadă chipurile de un nivel scăzut al credinței și este înlocuită tot mai mult de alte practici, care par în esență mai eficiente și mai autoritare.

Ca urmare a învățaturii date de mulți lideri carismatici, Dumnezeu a revelat Bisericii carismatice din vremea sfârșitului o înțelegere a legilor spirituale și a principiilor credinței care au rămas chipurile ascunse credincioșilor din cei 1900 de ani care au trecut, inclusiv apostolilor, și care permit creștinilor carismatici să pășească într-o atotputere supranaturală din victorie în victorie, din succes în succes.

Întrucât aceste „cunoștințe revelatorii“ nu au nicio bază în învățătura Bibliei, ele sunt atribuite de cele mai multe ori unei vorbiri personale a lui Dumnezeu (adică a unui duh înșelător). Relatările unor asemenea evenimente decurg după modelul următor: „Mă găseam într-o situație dificilă și m-am rugat la Dumnezeu, implorându-L să intervină și să mă ajute – dar nu s-a întâmplat nimic. Dar apoi Dumnezeu mi-a vorbit și mi-a deschis ochii: Nu trebuia să cer, ci să...“ (aici urmează „crezul“ corespunzător).

Desigur că această istorie este încununată apoi cu o „relatare impresionantă a succesului“. Pe lângă aceasta există și unele pasaje biblice ca parte componentă a unei asemenea „învățături“ – doar că „explicația“ se îndepărtează cu mult de sensul propriu-zis și de contextul pasajului și îi atribuie un sens nou, mistic, dobândit prin „revelație“.

Așa-zisa putere a mărturisirii

Unul dintre aceste noi „principii ale credinței“ atribuie cuvântului rostit cu „credință“ de către creștin puterea supranaturală de a schimba, respectiv crea realități. Rezumată pe scurt, această învățătură atractivă sună astfel: „Primești ce mărturisești“. Ea e derivată din Romani 10:8-10:

„Ce zice ea deci? Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta'. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din[tre cei] morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire“.

Acest pasaj biblic vorbește despre salvarea eternă, despre mântuirea prin credință și despre înțelesul recunoașterii publice a lui Isus Cristos pentru câștigarea salvării; o credință doar interioară, care nu-L recunoaște în public pe Cristos nu este de ajuns (cf. Mt.10:32-33).

Din această afirmație clară, învățătorii „credinței“ fac acum o „lege spirituală“, care este chipurile valabilă pentru orice lucru: Dacă crezi în inima ta că Dumnezeu vrea să-ți dea un lucru și mărturisești cu gura suficient de mult lucrul dorit, îl vei primi garantat – aceasta este o „lege“ pe care chipurile Dumnezeu Însuși a dat-o.

Orice creștin care a avut parte cât de puțin de învățătură biblică adevărată își dă seama că o asemenea generalizare este complet necinstită, care forțează și deformează Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu vrea să ne reveleze ceva fundamental, atunci ne dă un mesaj clar în cadrul învățaturii apostolice. Cine pune o lege generală în afirmații biblice care vor să spună ceva precis acționează înșelător. Asemenea învățături înșelătoare se găsesc din plin în mișcarea carismatică; ele arată semnătura marelui Înșelător și Mincinos (cf. modului cum procedează el cu promisiunea din Ps.91:11-12 în ispitirea lui Isus Cristos, Mt.4:5-7).

Nu este totdeauna simplu să-ți dai seama de aceste învățături înșelătoare, pentru că ele sunt un amestec iscusit de adevăr și fals. Așa se întâmplă și cu învățătura despre „mărturisire“: fără îndoială că în „lupta bună a credinței“ joacă un rol impor-

tant și mărturisirea încrezătoare a credinciosului, în care spune cine este el în Cristos și ce i-a promis Dumnezeu în Cuvântul Său.

Erezia carismatică a mărturisirii se deosebește de adevărata mărturisire a credinței prin aceea că mărturisirea devine o tehnică, un ritual magic, prin care promisiunile Bibliei, scoase în mod arbitrar din contextul lor legat de salvare și de conținut, trebuie să intre în posesia celui care mărturisește.

Mărturisirea este desprinsă de relația de încredere pe care o avem cu Tatăl nostru fidel din cer și, convertită într-o „formulă de credință“, promite succes automat. Cuvântului creștinului i se atribuie un fel de putere magică; el este făcut să creadă că Dumnezeu Se obligă să răspundă „mărturisirii“ sale; efectul magic al cuvântului are loc după o lege, în timp ce credinciosul care se roagă știe că împlinirea rugăciunii lui depinde de harul și suveranitatea Dumnezeului său, și el nu deține această împlinire.

„Mărturisirea“ ca o cale magică spre succes

Cu tehnica „mărturisirii“, așa au promis înșelătorii, „adeptul“ obține tot ce-și dorește – vindecare, bunăstare, succes, biserici care cresc la număr, păcătoși salvați, etc. Omul are „succesul“ în mână (sau mai bine zis în gura lui) – și nu Dumnezeu. Cam așa afirmă Charles Capps: „Acest principiu al credinței se bazează pe niște legi spirituale. Acest principiu intră în vigoare pentru oricine aplică aceste legi. Tu le lași să devină eficiente prin vorbele gurii tale“.

Această falsificare face din mărturisire o tehnică de magie a cuvântului, și în aceste linii este practică adeseori de carismatici. Așa de exemplu, unor oameni grav bolnavi le recomandă niște învățători extremiști (Joel Osteen, etc.) să-și „mărturisească vindecarea“ și să „ignore simptomele mincinoase ale diavolului“: „Minunea este în gura ta. Îndrăznește să rostești cu voce tare promisiunea. Rostește-o pentru a fi repetată! Spune-o diavolului! [!] Spune-o bolii tale! Spune-o munților de greutate! Mărturisește-o în pofida tuturor faptelor care o contrazic! Spune-o în timp ce durerea este încă acolo! Spune-o în timp ce încă ești așa de bolnav, că de abia poți gândi!!“

Aici se trece granița dintre curajul credinței și îndrăzneală sau aroganță; credința este folosită greșit pentru a sili niște lucruri să se întâmple. Când se relatează apoi de către unii, care au „mărturisit“ neîncetat mai mult de o mie de ori propoziția „în rănilor Tale sunt vindecat“, până ce brusc s-a întâmplat „minunea“, această practică seamănă mai mult cu o mantră păgână decât cu o rugăciune făcută cu credință (cf. Mt.6:7-8). În cazul cel mai bun, isprava aceasta o face autosugestia psihică, căci se știe că și medicii din lume au un succes uimitor de vindecare prin faptul că-și pun pacienții să „mărturisească“: „Îmi merge tot mai bine“ sau: „Sunt sănătos și mă simt bine“.

Rădăcinile oculte ale „mărturisirii pozitive“

În definitiv, în spatele acestor învățături cu o aparență creștină despre „puterea cuvântului rostit cu credință“ se află învățătura ocultă despre „puterea gândurilor și cuvintelor“, o bază a multor tehnici ale vrăjitoriei și metodelor „de a avea succes“ de azi, care afirmă toate că omul poate să manipuleze sau chiar să creeze realitatea prin gândurile, ideile sau vorbele sale.

Cam așa vorbește ezotericul american Napoleon Hill despre „puterea magică a credinței“ și transmite această învățătură ca fiind un „secret mare“ pe care i l-ar fi revelat niște învățători demonici („maestri superiori“): „Tot ce poate crede spiritul omenesc poate să și realizeze“.

Pe o linie complet paralelă se găsesc învățăturile despre „mărturisire“ ale unor carismatici de frunte. Prin aceasta, mulți dintre adepții lor sunt ademiniți pe o cale periculoasă și vătămătoare, care duce departe de atitudinea umilă de încredere față de Dumnezeu la îngâmfare de sine. Se nutrește iluzia că omul își are propria soartă în mâini și poate ca prin declarațiile și poruncile corecte să dirijeze și să determine totul. Așa a îndrăznit unul dintre primii „profeți“ ai acestei învățături, T.L. Osborn, să mărturisească: „Vorbirea noastră este cea a unui supraom. Noi vorbim ca oameni dintr-o altă rasă. (...) Noi avem autoritate și sprijinul lui Dumnezeu. Noi suntem îndrăzneți“.

Asemenea cuvinte emană duhul lui Satan, nu Duhul Domnului nostru Isus Cristos, Mielul, Fiul lui Dumnezeu, care a recunoscut: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi“ (Io.5:30). Asemenea falși învățători sunt cu adevărat „îndrăzneți și încăpățânați“ (2.Pt.2:10); ei nu au nici adevărata teamă de Dumnezeu, nici cunoașterea Sa.

Stare de legare superstițioasă ca revers al magiei cuvântului

Reversul unor asemenea „legi“ magice ca cea a „mărturisirii pozitive“ este o stare de legare și lipsă de libertate. Când Yonngi Cho anunță așa-zisa „lege“ biblică: „Ce vorbești vei și deveni“, atunci el promite pe de o parte:

„(...) vorbește Cuvântul credinței și hrănește-ți sistemul nervos cu un vocabular alcătuit din cuvinte constructive, progresiste, productive și învingătoare. Rostește aceste cuvinte și repetă-le tot mereu, astfel încât să ai control asupra întregului tău corp. Atunci vei fi învingător și te vei găsi în situația de a-ți întâmpina împrejurările și anturajul bine înzestrat, și vei avea succes“.

Pe de altă parte, el avertizează însă cu privire la orice „mărturisire negativă“, care are și ea putere și duce la efecte negative: „Dacă spui tot mereu că ești sărac, atunci toți receptorii din sistemul tău nervos atrag sărăcia (...) Acesta este motivul pentru care n-ar trebui să vorbești niciodată în mod negativ“. Ca justificare pentru această „lege“ negativă, Cho citează un principiu magic străvechi, ca și când ar fi un principiu revelat de Dumnezeu: „Lucrurile asemănătoare se atrag, și întrucât tu acționezi în așa fel, de parcă ai fi un sărac, îți atragi sărăcia asupra ta. Dacă lași permanent ca această forță negativă de atracție să acționeze asupra ta, ea va pune stăpânire pe averea ta și te va lăsa să trăiești mereu în sărăcie“.

Modul magic de gândire și acțiune atrage totdeauna după sine și o stare de legare și constrângere: Adepții acestor învățături

trăiesc adesea în teamă de așa-zisa eficacitate a „cuvintelor negative“; ei se tem că o „mărturisire greșită“ (ca de exemplu: „Mi-e teamă să depun mărturie“ sau „Nu mă simt în stare de această însărcinare“) ar putea exercita asupra lor o vrajă. În încercarea de a gândi și vorbi doar „pozitiv“, se ajunge la o negare a realității, care este totdeauna minciună.

Cât de îndepărtată este o asemenea gândire magică de învățătura și modelele din Biblie arată psalmii lui David (de ex. „*Eu sunt sărac și lipsit: grăbește să-mi ajuți, Dumnezeule*“ – Ps.70:6; cf. și Ps.22 și mulți alții!) sau Pavel, modelul nostru („*Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine*“ – 2.Cor.12:9).

Copilul răscumpărat al lui Dumnezeu, care se poate bucura de harul Domnului său Isus Cristos, are libertatea glorioasă de a-și recunoaște, de a-și „mărturisi“ cinstit înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor toată slăbiciunea, temerile, propriul eșec – nu ca să rămân prins în acestea într-o stare jalnică, ci cu privirile credinței îndreptate asupra Salvatorului Său minunat: „Eu sunt slab – dar TU ești tăria mea! Nu sunt în stare de nimic – dar TU mă faci în stare! Am deficiențe – dar TU Te ocupi de toate deficiențele mele!“

Învățăturile magice ale carismaticilor sugerează omului pe de o parte asemănarea cu Dumnezeu și atotputerea; Cho îndrăznește să afirme cam așa: „În final, cuvântul tău îți modelează viața“ – o deformare blasfematoare și îndrăzneată a adevărului că Dumnezeu atotputernic ne modelează viața (cf. imaginii olarului, Ier.18:1-10; Rom.9:19-23). Pe de altă parte, ei își înrobesc victimele și le înstrăinează tot mai mult de Dumnezeul cel viu, despre care își imaginează că-L servesc.

Este posibil într-adevăr ca omul să fie măgulit când Adversarul îi șoptește prin Y. Cho: „Cu gura ta dai naștere prezenței lui Isus! (...) El este legat de buzele și cuvintele tale. El e dependent de tine (...)“ – dar cine își deschide inima unor asemenea învățături ale demonilor se privează de adevărata credință și de o relație autentică cu adevăratul Fiu al lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Cristos. Noi suntem sclavii Săi, suntem legați de Cuvântul Său și dependenți total și în toate de El. Cine deformează atât de mult aceste adevăruri fundamentale nu este un învățător al Bisericii, ci un învățător fals și un corupător, un servitor al lui Satan, un lup în haine de oaie.

Din examinarea biblică a „darurilor“ și practicilor neobișnuite ale mișcării pentecostalo-carismatice a reieșit că ele în totalitatea lor nu sunt bazate pe Biblie, ci reprezintă mai degrabă niște momeli și curse ale unei înșelări pe plan spiritual în care cad din păcate tot mai mulți credincioși care au fost mai înainte fideli Bibliei. Faptul că ele se răspândesc cu atâta succes arată cât de superficiali și de puțin înrădăcinați în Biblie sunt mulți credincioși de astăzi.

Se acceptă multe lucruri, deși ele contrazic Biblia, doar pentru că ele plac pur și simplu cărnii și par să fie utile în mod pragmatic. Credința simplă, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, luciditatea și vigilența biblică, capacitatea de discernământ câștigată prin studiul biblic au devenit ceva rar în zilele noastre. Și totuși, de aceste însușiri avem mai urgent ca niciodată nevoie în înșelările din timpul sfârșitului!

O istorie și evaluare a mișcării penticostalo-carismatice

În această secțiune vrem să punem la dispoziția cititorului câteva informații și evaluări concise și generale privind istoria și dezvoltarea mișcării penticostalo-carismatice. Aceste mișcări sunt pe de o parte foarte variate și produc adesea confuzii din cauza numărului mare de curente, asociații și biserici; pe de altă parte, le unesc anumite trăsături ale învățăturii și o istorie comună, care ar trebui cunoscută.

1. Apariția și răspândirea mișcării penticostale

„Mișcarea penticostală“ propriu-zisă a început în anul 1901 în SUA, totuși această mișcare are o istorie anterioară pe care n-o putem prezenta aici decât schițat.

Istorie anterioară: mistica catolică și falsa sfințenie

O mișcare înșelătoare influentă și puternică care a pregătit apariția mișcării penticostale și cu care a avut și are legături strânse este „mistica creștină“. Ea a luat ființă din influențe păgâno-mistice în degenerarea incipientă a Bisericii apostolice din secolele 2 și 3 și a marcat sub forma caracterului monahal Biserica Romano-catolică decăzută timp de multe secole. De rădăcinile lor ține erezia „gnozei“ (cf. 1.Tim.6:20; Col.2:4-23), dar și religiile misterelor păgâne (cf. Ap.17:5).

Scopul „misticilor creștini“ a fost contemplarea extatică și o trăire a „prezenței lui Dumnezeu“, respectiv „unirea cu Dumnezeu“. Trăirile mistice făcute prin înșelarea demonică erau practic identice cu cele ale misticilor păgâni în diferitele religii ale misterelor, în hinduism și budism. Pe lângă viziunile extatice (care arătau adesea un Cristos fals, încă sângerând, Maria ca „regină a cerului“ și îngeri falși) s-a ajuns și la auzirea unor voci interioare, la stări de transă și de inconștiență, la răs necontrolat, la zvâcniri, la ieșirea sufletului din corp, la plutire, etc.

În „mistica creștină“ erau la lucru duhuri înșelătoare; Satan se arăta acolo ca „înger de lumină“ (cf. 2.Cor.11:1-4,13-15) și îi înșela pe căutătorii pe linie religioasă cu numeroase trăiri plăcute, strălucitoare.

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor. Ei opresc căsătoria și întrebuințarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul“ (1.Tim.4:1-3).

Miezul misticismului este parola satanică înșelătoare „veți fi ca Dumnezeu“. În misticism este vorba despre „îndumnezeirea omului“, care trebuie să fie atinsă prin asceză și metode de meditație. Omul cică trebuie să devină prin aceasta egal cu Dumnezeu, ba chiar, prin așa-zisa „unire“ sau „contopire“, să devină el Însuși Dumnezeu. Asemenea învățături demonice se găsesc în monahismul catolic, ca și în Biserica Romano-catolică și Ortodoxă în felurite nuanțe. Printre cei mai influenți mistici catolici se află pustnicii din Egipt, Bernard de Clairvaux, Meister Eckehart, Ignatius de Loyola, Tereza de Avila, Madame Guyon și Fratele Laurențiu.

Otrava înșelătoare a misticismului catolic a pătruns și în creștinătatea evanghelică. Acest proces de înșelare a început încă din epoca Reformei (T. Müntzer, S. Franck, C. Schwenckfeld) și s-a răspândit apoi puternic în pietism (J. Arndt, J. Böhme, V. Weigel). În ramura fanatică a Reformei, mai ales la „camisarzi“ și la „inspirați“, s-a ajuns sub influența spiritelor mistice rătăcite la apariția unor preziceri false, a unor semne miraculoase false și la extazuri. Încă de atunci se relatează despre vorbirea în limbi, „profetese inspirate“, despre căderi pe spate, stări de transă și imoralitatea sexuală legată de aceasta.

Prin intermediul pietismului a pătruns influența înșelătoare a misticismului și în mișcarea ulterioară de sfințenie și trezire. Mai înainte de toate, John Wesley a fost puternic marcat de ereziile mistice, care au influențat mai ales învățătura sa greșită despre sfințenie. Wesley a susținut erezia „desăvârșirii creștine“, potrivit căreia credinciosul poate încă în această viață să fie liber de orice păcat conștient și de impulsuri păcătoase. Această erezie a fost continuată mai târziu în diferite feluri de „mișcarea sfințeniei“, pe care Wesley a influențat-o puternic și a apărut masiv și la „predicatorul trezirii“ Charles Finney.

Sub influența ereziilor promovate de Wesley, niște cercuri extremiste ale mișcării sfințeniei au dezvoltat o „învățătură în trepte“, potrivit căreia de abia după nașterea din nou se poate dobândi „sfințenia deplină“, „inima curată“. Unii falși învățători ai sfințeniei au tras concluzia că după aceea mai trebuie să urmeze o treaptă, și anume „botezul în Duh“, cu care prilej s-ar da și darurile apostolice și puterea de a face minuni.

Astfel a luat ființă în cursul secolului 19, mai ales în SUA, o mișcare fanatică, influențată deja și condusă de duhurile rele, în care s-au răspândit și „vindecările miraculoase“ și practicile mistice. Dintre grupările care au fost precursori directe ale mișcării penticostale au făcut parte „Fire-Baptized Holiness Church“ (Biserica sfințeniei botezată cu foc) și „Church of God in Christ“ (Biserica lui Dumnezeu în Cristos).

Începuturile mișcării penticostale

La 1.01.1901 s-a ajuns ca în Topeka (SUA), într-o școală biblică a predicatorului extremist din mișcarea sfințeniei Charles F. Parham, la o „revărsare a Duhului“, în care s-au produs stări de extaz, vorbire în limbi și preziceri – mai întâi la o fată de 18 ani. În 1906, prin predicatorul afro-american William Seymour, elev al lui Charles Parham, s-a ajuns în Los Angeles

la o spectaculoasă a doua „revărsare a Duhului“, văzută de mulți ca adevăratul început al mișcării penticostale. De la „Azusa Street Mission“ a lui Seymour, această mișcare a Duhului s-a răspândit în multe locuri prin vizitatorii curioși.

„Trezirea“ apărută pe scenă s-a răspândit rapid mai înainte de toate în cercurile mișcării sfințeniei și ale Bisericii Metodiste. Ei și-au dat numele de „mișcarea penticostală“, pentru că au interpretat „revărsarea Duhului“ ca o a doua Zi a Cincizecimii în sensul din Ioel 3. S-a ajuns la controverse aprige legate de noua învățătură și de efectele spirituale văzute de mulți ca fiind nebiblice.

Urmarea a fost numeroase scindări în uniunile bisericesti și bisericile existente. Penticostalii s-au strâns în biserici și uniuni proprii, între care au apărut curând dezbinări și rivalități foarte serioase. Mulți păstori și învățători de frunte ai credincioșilor fideli Bibliei au condamnat clar mișcarea ca fiind marcată de erezii și efecte spirituale demonice. Așa s-a dezvoltat mișcarea penticostală separat de bisericile evanghelice fidele Bibliei.

În Europa, dezvoltarea s-a făcut ca în SUA, oriunde a fost dus duhul fals prin vizitatorii curioși care au luat parte la adunările de pe Azusa Street. Mișcarea a câștigat și aici o oarecare influență, dar a rămas în mare măsură izolată de creștinii evanghelici. În Germania, aceasta s-a datorat *Declarației de la Berlin*, în care frați de seamă din pietism și biserici neo-protestante au avertizat cu seriozitate în legătură cu „duhul din adânc“ din această mișcare și au declarat ca nebiblică și greșită o colaborare cu ea.

Mișcarea penticostală a recunoscut și s-a declarat în exterior de acord cu inspirația și infailibilitatea Bibliei, având mai înainte anumite trăsături care o făceau să pară asemănătoare cu credincioșii conservatori, fideli Bibliei – atât în predicare, cât și în forma exterioară. Există și azi pe ici și colo unii penticostali conservatori, dar în general evoluția lor merge puternic către metodele carismatice lumești. În ansamblu, mișcarea penticostală prin orientarea ei spre revelațiile duhului de rătăcire nu a fost de la bun început cu adevărat fidelă Bibliei; ea s-a dovedit și foarte predispusă pentru învățături greșite parțial extremiste.

Una dintre cele mai cunoscute învățături greșite este așa-zisa „evanghelie deplină“, pe care mulți penticostali au adoptat-o. Potrivit acestei învățături, vindecarea fizică de toate bolile este chipurile parte componentă a salvării depline în Cristos; întrucât Cristos a purtat chipurile pe cruce toate bolile oamenilor, înseamnă că niciun creștin nu mai are voie să fie bolnav. Totuși, această aparentă „răspândire“ a evangheliei este de fapt o falsificare grosolană. În felul acesta, salvarea eternă se amestecă cu un scop temporar, care este important pentru toate religiile păgâne, dar care nu ne e promis nouă credincioșilor, și anume vindecarea corporală.

Astăzi, mișcarea penticostală se deschide tot mai mult față de ecumenism; de ani de zile se duce la nivel înalt un „dialog“ cu Biserica Catolică, și Uniuni penticostale de seamă sunt reprezentate în Consiliul Mondial al Bisericilor. În felul acesta, înrudirea în interior a acestei mișcări cu prostituata Babilon, creștinătatea de nume decăzută, este vizibilă și în exterior.

În deceniile care au trecut de la înființarea ei, influența acestei mișcări a fost tot mai puternică. Mai ales în America Latină, Africa și anumite țări din Asia, în regiuni în care spiritismul, animismul și șamanismul erau răspândite puternic în populație, penticostalii au câștigat mulți adepți. Tarele ereditare demonice prezente și influențele magice ale oamenilor au avut în mod vădit o mare deschidere pentru duhul de rătăcire din această mișcare. Aceasta a condus mai mult ca în SUA la o mulțime de secte și grupări, în care penticostalismul și carismatismul s-au amestecat cu obiceiuri religioase păgâne și erezii dăunătoare, și care s-au alăturat orbește unor vraci „înzeștrați carismatici“ și falși profeți.

Astăzi, mișcarea penticostală este un factor influent în creștinătatea mondială, fiind curtată de mișcarea ecumenică mondială și luată în serios ca partener de dialog de Biserica Romano-catolică. Ea poate revendica pentru sine un mare număr de adepți; de exemplu, „cea mai mare biserică din lume“, *Yoido Full Gospel Church* fondată de Paul (David) Yonggi Cho în Seul (Coreea de Sud) cu chipurile 800.000 de membri face parte din mișcarea penticostală mondială. Totuși, această mărime exterioară este rodul unei „creștinătăți“ false, neautentice, bazate pe învățătură greșită și înșelare, care în definitiv e păgânism cu față creștină.

2. Apariția și răspândirea mișcării carismatice

Timp de vreo 50 de ani, mișcarea penticostală a avut o existență în mare măsură izolată în cadrul creștinătății mondiale; ea a crescut, dar n-a prea avut influență asupra Bisericilor protestante sau asupra celor evanghelice și fidele Bibliei. Cu toate acestea, în SUA a început în cursul anilor 50 din secolul 20 o nouă fază. Mai ales prin lucrarea independentă a unor „evangheliști penticostali cu spectacol de vindecări“ (de ex. William Branham, Oral Roberts, T.L. Osborn) care au făcut ca prin semne miraculoase să se vorbească despre ei și au efectuat campanii de evanghelizare în cort, unii adepți ai marilor Biserici protestante (prezbiterieni, episcopalieni, metodiști, bapțiști) au venit ca să experimenteze „botezul în Duh“.

Și organizația *Full Gospel Business Men's Fellowship International* fondată de Demos Shakarian a atras mulți creștini penticostali și le-a intermediat „botezul în Duh“.

Alți factori pregătitori au fost activitățile penticostalului David du Plessis, care a făcut publicitate în denominațiunile importante din SUA și în Consiliul Mondial al Bisericilor pentru învățăturile mișcării penticostale, precum și influența vindecătoare Agnes Sanford.

La începutul anilor 60, câțiva pastori din Biserica Episcopală liberalo-ecumenică au ajuns la experimentarea „botezului în Duh“, printre care Dennis Bennett. Ei au expus în public trăirile carismatice și au pledat ca urmare pentru „înnoirea carismatică“ a bisericilor lor. Evoluții asemănătoare au existat și în alte biserici; unul dintre primii pionieri a fost teologul luteran Larry Christenson.

În situația de atunci, conducerile Bisericilor protestante liberale s-au decis, după câteva ezitări, să tolereze și chiar să promoveze aceste „mișcări de înnoire”; au existat curând biserici „înnoite” și rețele de pastori și „laici” carismatici în denominațiunile importante; au avut loc primele congrese. Mișcarea a câștigat influență și prin prezentarea ei în cărți, printre care renumita *Crucea și pumnalul* de David Wilkerson (1963).

Această mișcare a primit un avânt important prin apariția „mișcării de înnoire carismatică” în Biserica catolică în anul 1967. Pe atunci, câțiva profesori și studenți de la două universități catolice din SUA au primit „botezul în Duh” penticostal. Pornind de aici s-a răspândit rapid o mișcare care numără între timp peste o sută de milioane de adepți pe glob și constituie astfel cel mai puternic factor individual în mișcarea carismatică mondială. Din această mișcare, aflată sub protecția papei și bucurându-se de bunăvoința Bisericii Catolice, fac parte cardinali și episcopi, preoți și călugări, profesori de teologie critici față de Biblie și iezuiți.

Între timp, Înnoirea carismatică s-a instalat ferm în mai toate marile denominațiuni protestante; cu toate acestea, influența ei este limitată și cuprinde în mod tipic cam 10-20% dintre preoții sau pastorii și membrii lor. În anii '60 și '70, noua tendință carismatică a fost exportată în Europa și alte regiuni ale globului; în Germania, printre pionieri s-au numărat teologul luteran Arnold Bittlinger și baptiștii Wilhard Becker și Siegfried Großmann.

Pe lângă această ramură carismatică „clasică”, care și-a propus să opereze ca o drojdie în Bisericile protestante și să-i conducă acolo pe oameni la „botezul în Duh”, în anii '70 s-a constituit o mișcare cu creștere rapidă de biserici carismatice independente, dintre care unele au rămas autonome, iar altele au format asociații mai largi. Au devenit cunoscute bisericile din asociația Vineyard, conduse de John Wimber, cele din asociația Cuvântul credinței sub conducerea ereticilor Kenneth Hagin și Kenneth Copeland, precum și cele din asociația Calvary Chapel conduse de Chuck Smith. Aceste biserici independente, care de cele mai multe ori au fost deschise față de mentalitatea lumii și care au imitat-o, iar parțial au tolerat și promovat fără probleme erezii grave, astăzi sunt elementul care predomină în cadrul mișcării carismatice.

O mare influență în răspândirea mișcării carismatice au avut-o și lucrările „supraconfesionale” care au operat pe tot globul, cum ar fi *Tineri În Misiune*, *Teen Challenge* [David Wilkerson] sau *Full Gospel Businessmen* [Demos Shakarian]. Și „televangheliștii” cu un buget de milioane și cu un mesaj diluat, senzaționalist au câștigat o mare influență printre carismatici; între ei au dobândit un renume trist Jim Bakker și Jimmy Swaggart din cauza înșelăciunii și adulterului; dar nici Oral Roberts, Paul Crouch (TBN) și Pat Robertson (CBN) n-au scăpat de scandaluri.

Apariția mișcării carismatice înseamnă din punct de vedere spiritual o răspândire a înșelării făcute de falșii învățători și profeți. O direcție de atac a acestei înșelări a constat în faptul că drojdia profeției lor false s-a infiltrat în toate denominațiunile clasice. Pe de altă parte, bisericile carismatice independente au fost un mijloc de a se adresa unui mare număr de oameni și de a-i aduce sub influența duhului fals – atât membrii bisericilor, cât și necreștinii care căutau să afle adevărul, care proveneau adesea din cadrul New Age și care au găsit în mișcarea carismatică o religiozitate înrudită. Aceste biserici cresc adesea foarte repede, dar după câțiva timp mulți dintre cei ce le frecventează nu mai vin. Ele atrag adeseori tineri din alte adunări creștine și caută să-i lege de ele cu programe atrăgătoare.

3. Mișcarea carismatică îi cucerește pe evanghelici

În anii '70 și '80 ai secolului 20 s-a dezvoltat tot mai puternic o altă tendință, și anume pătrunderea mișcării carismatice și în bisericile și mișcările evanghelice, mai înainte fidele Bibliei. Timp de multe decenii a existat o delimitare clară și destul de consecventă a grupărilor evanghelice față de ereziile și darurile false ale mișcării penticostale. Dar, paralel cu apariția unei tendințe carismatice nedogmatice și atrăgătoare, foarte flexibile și complexe, în tabăra evanghelică au existat niște evoluții greșite cu urmări grave.

Cel mai târziu în anii '60 din secolul 20, în unele biserici protestante și neoprotestante care se declarau fidele Bibliei s-a ajuns la o subminare a fundamentelor spirituale. Pentru aceasta au fost responsabile cu siguranță mai multe cauze: o vestire tot mai superficială, mai umanistă a evangheliei, care n-a mai dus la convertiri; o acomodare crescândă la lume și o neglijare a sfințeniei personale și bisericesti, o înaintare victorioasă a criticii Bibliei. Influența spirituală a culturii pop și rock, respingerea oricărei autorități și norme divine, care s-a răspândit în lumea de atunci ca o viitură, a avut efect și în Biserică: anarhia, pierderea fricii de Dumnezeu, egocentrismul au fost roadele.

Ca urmare a crescut receptivitatea unor evanghelici de frunte pentru învățăturile și practicile mișcării penticostalo-carismatice. Un rol cheie l-a jucat aici cu siguranță Billy Graham, care a promovat conștient integrarea penticostalilor și carismaticilor în mișcarea evanghelică* și le-a dat și o platformă în „mișcarea de la Lausanne”. Și deschiderea pentru lucrătorii, învățăturile și practicile carismatice din organizații evanghelice precum *Operation Mobilisation* (OM) și *Campus Crusade for Christ* [„Alege viața” este filiala din România] au lucrat în această direcție. De asemenea, mișcarea modernă de „creștere a Bisericii” (Willow Creek, Rick Warren) au exercitat aici o influență nefastă, pentru că încorporează în mod necontrolat elemente carismatice în învățăturile și metodele lor.

Evanghelicii din Europa s-au deschis de asemenea tot mai mult pentru mișcarea penticostalo-carismatică. Reprezentanții penticostalilor au jucat un rol tot mai important în Alianța Evanghelică din diferite țări; chiar și în Germania, unde *Declarația de la Berlin* a avut mult timp un efect de frânare, penticostalilor și carismaticilor li s-a urat oficial bun venit. Între timp, niște biserici neo-protestante au luat decizia ca acei credincioși care au respins cu totul mișcarea carismatică să nu mai poată activa ca lucrători în aceste biserici, în timp ce niște învățături carismatice „moderate” sunt salutate și aprobate în mod expres.

De aceste evoluții a fost responsabilă în mare măsură influența „muzicii de laudă” carismatice. Cântările înșelătoare, ba-

zate pe muzică pop și rock, ale carismaticilor au devenit curând îndrăgite și de tinerii din bisericile conservatoare. Și odată cu cântările a venit și o deschidere crescândă pentru învățăturile greșite. Niște erezii carismatice precum „botezul în Duh“ și practici nebiblice cum ar fi „vorbirea în limbi“ carismatică și „scoaterea de demoni“ sunt acceptate astăzi pe scară largă și în biserici evanghelice necarismatice. Colaborarea frățească cu carismaticii din loc, la „întrunirile de rugăciune“ sau la „Pro Christ“, a devenit între timp ceva regulat; s-a renunțat aproape total la separarea biblică luată mai înainte în considerație față de această mișcare eretică.

Marele pericol se află în faptul că erezii carismatice reprezintă plămădeala sau drojdia de care se vorbește în Biblie (cf. Gal.5:7-10; 1.Cor.5:6-8) – o influență spirituală puternică, având ca efecte confuzie, înșelare și întinare, și care se răspândește tot mai mult cu legitimitate. Prin această „plămădeală“ carismatică s-au schimbat radical în câțiva ani niște biserici care mai înainte erau fidele Bibliei. Se ajunge la pierderea fricii de Dumnezeu; se renunță la fundamentarea pe Cuvântul lui Dumnezeu și la învățătura biblică în favoarea unor convingeri mistice orientate spre experiență. Omul se află în punctul central; amestecul ecumenic este brusc încuviințat; toate ereziiile posibile „sunt lăsate așa cum sunt“, fiind posibil să fie preluate cândva.

Influențele vătămătoare ale duhului carismatic au contribuit esențial la faptul că următoarea treaptă în îndepărtarea de la credința biblică, mișcarea postmodernă a Bisericii Emergente (Emerging Church), se poate răspândi fără să stârnească împotrivire. Apostazia de la evanghelia biblică face progrese, dar înspăimântător de mulți evanghelici sunt deja așa de amețiți, că n-o mai pot recunoaște ca atare.

4. Încercare de evaluare spirituală

În încheierea acestei secțiuni vrem să încercăm să schițăm o evaluare sintetizată pe bază biblico-spirituală a mișcării pentecostale, ca și a mișcării carismatice ieșită din ea. Lucrul acesta este important, căci mulți observatori evanghelici, ba chiar nenumărați responsabili din cercuri conservatoare, fidele Bibliei au dificultăți în a-și face o judecată clară și fundamentată. Făcând aceasta, nu vrem să ne facem vinovați de păcătuire împotriva poruncii „nu judecați“.

Totuși, o evaluare spirituală care arată clar daunele și rădăcinile greșite ale acestei mișcări nu este o „judecată“ lipsită de spirit autocritic pe care o interzice Domnul. Nu se pune problema să-i judecăm sau să-i privim cu dispreț pe cei ce fac parte din aceste mișcări. Cu atât mai puțin eu, care am mers cândva pe aceeași cale greșită! Cu toate acestea, adevărata iubire nu poate să țină sub tăcere adevărul întemeiat biblic sau să ascundă pericolul de înșelare. Este iubire a spune clar lucrurilor pe nume, pentru ca mulți să fie avertizați să nu se lase ademniți de această înșelare, și pentru ca alții, care se află deja în ea, să iasă afară.

Trăsăturile spiritiste ale noii mișcări

Duhul de rătăcire care a fost revărsat în 1901/1906 a fost caracterizat de la bun început de efecte cu un caracter clar spiritist, demonic. S-a ajuns la stări de extaz, tremurături, clătinare, căderi în masă pe spate și urlete; oamenii se tăvăleau pe dușumea și se purtau ca animalele; vorbeau în transă și dădeau „mesaje profetice“ confuze și nebiblice. Vorbirea în limbi era de regulă un băiguit extatic, care a fost adesea interpretat ca „prezicere“. De la bun început s-a ajuns la dezbinări și la o mare confuzie; de exemplu, Parham a condamnat aspru „trezirea din strada Azusa“ și a văzut în ea lucrarea demonilor, fără să-și dea seama că el însuși a fost înșelat de aceleași duhuri.

Duhul de înșelăciune, care a fost transmis prin „botezul în Duh“, a avut și are ceva înșelător și contradictoriu în mesajele și efectele lui. Nu vom constata niciodată așa ceva la adevăratul Duh Sfânt, care este pur, sfânt, adevărat și lucrează în armonie cu Cuvântul Scripturii interpretat de El. Duhul fals al mișcării pentecostale a expus vederii o fațadă impresionantă de evlavie: aparentă umilință și sfințenie, o aparent profundă foame după Dumnezeu, după lucrări puternice ale Duhului, aparentă pocăință și iubire profundă pentru Isus (comparabilă cu misticii catolici, care sunt supuși unor rătăcirii demonice asemănătoare).

Pe de altă parte, duhul de înșelăciune a avut ca efect mândrie și incorigibilitate, eroarea de a sta sub inspirația directă a lui Dumnezeu și de aceea a fi infailibil. Adepții săi au auzit voci și au avut viziuni, care au fost parțial pline de confuzie, parțial fericind și ducând la înălțimi religioase. Duhul de rătăcire le-a furat adesea oamenilor siguranța salvării și a provocat multiple depresii și stări psihotice.

Au apărut efecte supranaturale, cum ar fi dezvăluirea vizionară a celor ascunse (și păcat ascuns), semne luminoase și apariții angelice, efecte fascinante, vindecări miraculoase, vorbire în limbi. Duhul a dus adesea la extaz, în care conștiința, voinea și rațiunea omului sunt deconectate în mare măsură, și omul se cufundă direct în lumea duhurilor. Legat de acestea era controlul omului atins de forțele duhurilor, care cu voia lor, și parțial contra voii lor au produs simptomele spiritiste menționate mai sus (tremur, cădere pe spate, transă, etc.) (vezi dimpotrivă efectele adevăratului Duh Sfânt (2.Cor.3:17; Gal.5:22; 2.Tim.1:7; 1.Cor.14:32-33; 1.Pt.5:8; 1.Tes.5:6-9).

Pe de o parte duhurile falșilor profeți au rostit multe afirmații adevărate, au citat versete biblice, au adus un adevăr și o înțelepciune aparent spirituală, au lăsat impresia unei evlavii profunde, fascinante și a unei priceperi spirituale – din nou comparabile cu misticii catolici. Pe de altă parte găsim de la bun început profeții false, preziceri care nu s-au împlinit, promisiuni ale duhurilor privind aptitudini înalte și binecuvântări speciale, care au rămas neîmplinite, ca și multe afirmații aflate în opoziție directă cu Sfânta Scriptură.

Duhul de înșelăciune a imitat în unele privințe efecte autentice ale Duhului, care nu pot fi explicate doar printr-o acțiune demonică datorată unui duh rău. Lucrul acesta nu s-a schimbat până azi și conduce la faptul că mulți credincioși lipsiți de pu-

tere și luciditate iau acest duh drept Duhul Sfânt al lui Dumnezeu și i se deschid, spre paguba lor, în timp ce pe de altă parte niște credincioși maturi, întăriți biblic și sănătoși în credință, au fost scârbiți de acest duh și și-au dat seama după un timp de natura lui demonică, înșelătoare.

Trebuie să ne dea de gândit faptul că acest duh de înșelare din vremea sfârșitului a venit mai întâi la niște oameni care erau adepții unor învățături extreme nebiblice privind sfințenia, mai ales erezia „inimii curate“, respectiv a „sfințeniei depline“, o trăire mistică, care ar trebui chipurile să dezrădăcească orice păcat și dorință păcătoasă din creștinătate. Asemenea învățături înseamnă după 1.Ioan 1:8,10 că omul se înșală singur și-L face mincinos pe Dumnezeu! Dumnezeu a permis ca să fie revărsat un duh înșelător (cf. Is.29:9-11; 2.Cr.18:22; Is.19:14), a fost o judecată a casei lui Dumnezeu, a unora care s-au alipit de minciună și de autoînșelare, în loc să se țină ferm și lucid de Cuvântul lui Dumnezeu în adevăr.

Falsa revărsare a duhului – un semn al vremii sfârșitului care se apropie de final

Odată cu secolul 19, timpul dăruit de Dumnezeu pentru mari mișcări autentice de trezire a ajuns la capăt. Spre sfârșitul secolului 19, diferite erezii și secte înșelătoare au câștigat tot mai multă influență în creștinătatea căzută în mare măsură de la credința biblică, printre care Martorii lui Iehova, adventiștii și mormonii. Primele apariții ale unui duh înșelător, fals profetic s-au putut observa încă în secolul 19, mai întâi de toate la irvingienii din Anglia, care sunt considerați de reprezentanții mișcării penticostale pe drept niște precursori cu aceeași gândire, și din a căror mișcare a rezultat secta „nou-apostolică“.

Pentru ultima perioadă de timp înaintea revenirii lui Isus Cristos, Domnul Însuși a anunțat că vor exista mulți profeți falși care vor încerca prin semne și minuni mari să-i înșele și pe cei aleși (Mt.24:4-5,11-12,24-25). Această mișcare profetică avea să fie caracterizată de preziceri, exorcizări și mari semne miraculoase, făcute toate în numele lui Isus Cristos, și anume de către servitorii lui Satan, care se vor da drept credincioși autentici (Mt.7:15,22-23). Aceste avertizări sunt confirmate și aprofundate în epistolele apostolice.

Toate aceste lucruri trebuiau să se împlinescă. Ele începuseră deja să se împlinescă parțial în secolele post-apostolice, în care din Biserica Primară apostolică a luat ființă Biserica Catolică, dar deplina dezvoltare a acestei înșelări trebuia să fie în perioada care să preceadă de puțin revenirea Domnului, pentru că toate aceste evoluții au caracterul unor „dureri ale faceirii“ (Mt.24:8), și aceste dureri trebuie să se producă tot mai des și mai puternic.

Prin urmare, izbucnirea cu putere a unui duh fals profetic înșelător la începutul secolului 20, văzută ulterior, nici nu mai pare complet surprinzătoare; credincioșii fideli Bibliei de pe timpul acela au fost totuși la început adesea surprinși și confuzi. Și este și logic că această mișcare înșelătoare trebuia să se răspândească în cadrul evoluțiilor temporale prezise în Biblie. Aceasta s-a întâmplat, așa cum au observat chiar ideologii lor, în diferite „valuri“, dintre care mișcarea penticostală clasică îl reprezintă numai pe cel dintâi.

Minimalizarea de astăzi a înșelării carismatice

Cei mai mulți responsabili de astăzi din tabăra evanghelică se eschivează din păcate de la o cercetare biblică a duhurilor, fapt care ni se dă totuși în mod expres ca însărcinare în 1.Ioan 4:1. Pentru toți observatorii lucizi, întemeiați pe Biblie, ca și pentru toți cei ce cunosc din proprie experiență dureroasă stările spirituale din această mișcare, este foarte vădit că această mișcare e influențată și condusă de o lucrare supranaturală a duhurilor întunericii.

Este imposibil să se interpreteze viziunile, prezicerea și revelațiile profetice, fenomenele în masă precum „căderea pe spate“, „râsul sfânt“ doar în mod umano-psihologic. Dacă aceste lucruri nu provin de la Duhul Sfânt – lucru evident în fața contradicțiilor cu mărturia biblică privind Duhul lui Dumnezeu și lucrarea Sa –, atunci trebuie să provină de la un duh înșelător al întunericii, așa cum au dovedit cei care au întocmit *Declarația de la Berlin*. Ori este vorba la profeții acestei mișcări de profeți autentici, care anunță prin Duhul Sfânt revelații din partea lui Dumnezeu, ori de profeți falși, care anunță printr-un duh înșelător profeții mincinoase și preziceri false.

Cea dintâi variantă este imposibilă,

1. pentru că multe profeții contrazic afirmațiile și învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu, ceea ce în cazul unei adevărate revelații a Duhului nu ar fi niciodată cazul; Duhul autentic al lui Dumnezeu acționează potrivit liniilor pe care El Însuși le-a revelat în Cuvântul lui Dumnezeu;

2. pentru că multe profeții, în care sunt prezise lucruri ascunse sau viitoare, nu corespund, respectiv nu se împlinesc, ceea ce este imposibil ca principiu adevăraților profeți (cf. Dt.18:20-22);

3. pentru că mesajele profeților sunt legate de semne miraculoase și lucrări pline de putere care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu și de aceea nici mesajele și întreaga mișcare nu poate fi autentică (cf. Mt.7:22-23);

4. pentru că adevărații profeți au fost cu toții bărbați sfinți ai lui Dumnezeu, în timp ce în cazul celor falși, în foarte multe cazuri s-a văzut că erau implicați în cele mai mari păcate de adulter și alte păcate scârboase, în timp ce pretind că prin acel duh înșelător au cele mai mărețe și sfinte viziuni cerești.

Astăzi este ca odinioară pe timpul *Declarației de la Berlin*: Roadele pe care le produce acest duh al mișcării penticostalo-carismatice dovedesc limpede la o examinare biblică lucidă că este un duh demonic de rătăcire. Astăzi, ca odinioară, acest duh abate atenția de la Domnul Isus și de la ispășirea Sa perfectă, răspândește o evlavie falsă care produce confuzie și un sentiment ca de beție, prezice minciuni și revelează învățături greșite în Numele lui Isus Cristos, face semne miraculoase înșelătoare, își determină adepții să necinstească numele Domnului Isus Cristos printr-o comportare desfrânată și necurată, dezbină biserici și dezchilibrează credința a nenumărate victime.

În fața estimărilor neclare ale conducătorilor evanghelici de azi trebuie să ne aducem din nou aminte de Biblie: După

învățătura clară a Bibliei, toți falșii profeți, falșii învățători, apostoli și păstori nu sunt născuți din nou; ei nu sunt „dragii noștri frați și surori“, ci lupi în haine de oaie care sfășie turma (Mt.7:15; Fap.20:29). Ei sunt servitori ai lui Satan, care se deghizează în servitori ai dreptitudinii [conformării cu standardul divin], așa cum se deghizează Satan în mișcarea penticostalo-carismatică ca înger de lumină (2.Cor.11:13-15), pentru ca prin falși profeți și false semne miraculoase să-i înșele pe cei aleși (Mt.24:24).

Falșii profeți și învățători nu sunt partenerii noștri de legământ, cu care putem „colabora plini de încredere și frățește în pofida unor anumite diferențe“. *„Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: ‚Bun venit!‘ Căci cine-i zice: ‚Bun venit!‘ se face părtaș faptelor lui rele“* (2.Io.10-11).

Trebuie totuși să admitem că unii adepți ai acestei mișcări sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu născuți din nou. Nu trebuie să condamnăm asemenea oameni, ci să-i întâmpinăm cu iubire. Această iubire include firește faptul că-i avertizăm clar cu privire la puterea de înșelare căreia i s-au deschis. Pe niște oameni născuți din nou care se alătură unor învățături greșite trebuie să-i tratăm ca frați în Domnul care se află efectiv sub disciplina bisericească, pentru că s-au rătăcit și au căzut în păcat – și legarea de învățături greșite și duhuri rele este în aceeași măsură păcat ca și delictele morale (cf. Ti.3:10-11!).

Nu putem să avem cu ei o comuniune normală și nici să-i tolerăm în biserici, pe care altminteri le-ar influența așa cum acționează drojdia în aluat. Totodată, în fața falsei evanghelii predicate pe scară largă în cercurile carismatice, trebuie să pornim de la faptul că marea majoritate a adepților acestei mișcări nu este născută din nou, ci e pierdută prin înșelarea cu față pioasă făcută de Satan, dacă nu apucă să se pocăiască.

Este nevoie de separare și de carismaticii „moderați“

Pentru mulți credincioși, așa-numitul „carismatic moderat“ aduce în discuție anumite probleme. Ei simt că practicile carismatice extreme nu provin din partea lui Dumnezeu, dar la penticostalii și carismatici moderați nu pot vedea asemenea lucruri rele; adesea se aude: „Sunt niște frați așa de scumpi; văd la ei rodul Duhului; de ce să nu am comuniune cu ei?“

În fapt, în cercurile moderate există adesea mai mulți copii adevărați ai lui Dumnezeu. Adunările, ca și viața personală, nu sunt marcate atât de puternic de efectele duhului de rătăcire; vorbirea în limbi, prezicerile și minunile nu prea apar în public. Mulți penticostali și carismatici „moderați“ par să gândească și să trăiască foarte asemănător cu creștinii fideli Bibliei, iar dacă sunt autentici, prezintă unele roade autentice ale Duhului Sfânt.

Cu toate acestea, și penticostalii și carismaticii „moderați“ sunt periculoși, ba încă într-un sens deosebit de periculoși; ei joacă un rol important în strategia diavolului de înșelare a Bisericii. Dușmanul îi folosește – desigur, fără ca ei să fie conștienți de lucrul acesta – ca momeală, pentru a ascunde adevăratul caracter al duhului de rătăcire al mișcării și pentru a-i înșela pe alți credincioși.

Duhul de înșelare se reține în cercuri moderate de la acțiuni masive nebiblice, astfel încât niște creștini evanghelicici să capete mai ușor încredere și să li se deschidă. Totuși, învățătura și practica greșită a „botezului în Duh“ este păstrată în aceste cercuri, și astfel anumiți creștini de acolo ajung mult mai ușor sub influența duhului de rătăcire decât printr-o biserică extremistă. Dacă au primit odată duhul fals, atunci nu știe nimeni încotro va mâna acesta persoana infectată. Așa cum arată experiența, mulți carismatici încep într-un cerc „inofensiv“, „moderat“, dar sfârșesc adesea într-o biserică extremistă.

Nu avem voie să judecăm omenește aceste chestiuni, ci trebuie să le evaluăm spiritualicește pe baza învățăturii Sfintei Scripturi. O învățătură foarte importantă și fundamentală a Noului Testament în aceste chestiuni este principiul plămădelii [drojdiei]. Referitor la învățăturile greșite din Biserică se constată ca și cu privire la păcatul moral: *„Puțină [plămădeală] dospește tot [aluatul]“* (Gal.5:9; cf. Mt.16:12; 13:33).

Și cu privire la învățătura greșită este valabil ce spune Scriptura în principiu despre relația noastră cu plămădeala: *„Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțină [plămădeală] dospește tot [aluatul]? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți un [aluat] nou, cum și sunteți, fără [plămădeală]; căci Cristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului“* (1.Cor.5:6-8).

Atât învățătura greșită privind „botezul în Duh“, cât și alte învățături greșite ale acestei mișcări reprezintă, din punct de vedere spiritual, plămădeala [drojdia]. Adepții duhului fals au cu toții, „extremiști“ sau „moderați“, comuniune cu demonii prin duhul fals primit cu ocazia „botezului în Duh“ (1.Cor.10:20). Ei aud un alt duh și un alt Isus, care li se revelează prin duhul fals. Ei vorbesc și în limbi, chiar dacă „doar“ acasă pentru sine. Dar, în felul acesta, din punct de vedere spiritual, se întinează și îi întinează și pe alții!

Pentru a proteja Biserica de efectele înșelătoare, vătămătoare ale plămădelii, este de ajutor numai separarea clară și strictă (cf. principiul din 2.Cor.6:14–7:1; Rom.16:17; 1.Tim.6:5; Ti.3:10). Aici, consecvența e foarte importantă, căci potrivit învățăturii Scripturii este de-ajuns doar puțină plămădeală pe care s-o tolerez în aluatul curat al Bisericii, pentru ca la sfârșit întregul aluat să fie dospit.

De aceea, duhul demonic de rătăcire al mișcării penticostalo-carismatice ia cele mai diferite deghizări, printre care și cea moderată, ce acționează foarte inofensiv, pentru că pe dușman îl interesează ca în vremea sfârșitului să-i atragă în înșelarea finală și pe puținii credincioși încă fideli Bibliei, să-i întineze și să-i zăpăcească printr-o deschidere pentru duhul mișcării penticostale. Unealta cea mai rafinată pentru atingerea acestui scop este, trebuie s-o constatăm încă o dată, cântările carismatice, care sunt inspirate din duhul înșelător și care ajută la strecurarea pe furiș și în cercuri lucide a falselor învățături și înainte de toate a falsei evlavii extatice a acestei mișcări.

Mulți conducători altminteri serioși și fideli Bibliei nu văd acest pericol; ei au o atitudine greșită de toleranță și minimalizare a efectului lor față de aceste cântări. Și o parte din literatura penticostală este recomandată și răspândită tot mereu de tabăra fidelă Bibliei, nerecunoscându-se potențialul de înșelare al acestor publicații scrise de oameni induși în eroare.

Astăzi avem nevoie de o separare hotărâtă și de o urmare fidelă a Domnului!

Este o evoluție foarte regretabilă faptul că astăzi chiar și niște predicatori și santinele din rândurile credincioșilor fideli Bibliei duc lipsă de consecvență și hotărâre biblică în delimitarea față de mișcarea penticostalo-carismatică.

Adesea, ei se delimitează numai față de fenomenele extremiste, în timp ce adoptă o atitudine deschisă, minimalizatoare, față de „carismatismul moderat“. Ei vorbesc poate despre „învățăături nebiblice“ și de „evlavie nesănătoasă“, dar omit să avertizeze limpede faptul că această mișcare este îmboldită și condusă de un duh de rătăcire. Santinelele și învățătorii Bisericii lui Isus Cristos sunt datori mai ales astăzi să depună această mărturie clară cu privire la mișcarea penticostalo-carismatică.

Cei care au întocmit *Declarația de la Berlin* au scos în evidență fără compromis adevărul, așa că credincioșii de atunci au fost feriți de rătăcire. Astăzi, mulți sunt înclinați – chiar dacă pot să creadă cuvintele *Declarației de la Berlin* – să stigmatizeze doar excesele și să exercite altminteri o „dragoste“ și o „toleranță“ nebiblică. Dar aceasta nu este dragoste autentică, cum a observat cineva: „Îndurarea față de lupi este neîndurare față de oi!“

Această înclinație spre o evaluare neclară se arată și atunci când se vorbește despre „punctele forte și punctele slabe“ ale mișcării carismatice – dar o mișcare de înșelare nu are niciun „punct forte“, nu are nimic bun de la care să putem învăța! Chiar și aparentele „lucruri pozitive“, cum ar fi zelul la rugăciune sau angajamentul pentru cauza carismatică, sunt alterate, corupte prin duhul de rătăcire și prin învățăturile greșite. Nu putem spune nici că Martorii lui Iehova ar avea „zel evanghelistic“, întrucât răspândesc o evanghelie falsă aducătoare de pierzare.

Adesea se aude cam așa: „Să nu arunci copilul împreună cu apa din lighean!“ Dar în cazul mișcării de înșelare nu este prezent niciun copil în lighean! Un asemenea fel de a privi pur omenesc, chipurile „echilibrat“, nu e după învățătura Bibliei, ci voalează acțiunea duhului de înșelare și îi ușurează lucrarea, mai ales că o asemenea argumentație este adesea legată de faptul că frații, care avertizează încă limpede cu privire la această mișcare, sunt prezentați ca „lipsiți de iubire“ și „extremiști“.

Seriozitatea sfântă, curajul și claritatea autorilor *Declarației de la Berlin*, care au avertizat Biserica lui Isus Cristos cu privire la un val de înșelare demonică și au chemat la îndreptare, lipsesc deseori din păcate astăzi. Să ne rugăm ca Dumnezeu să facă conștienți încă mulți păstori de responsabilitatea lor ca santinele, astfel încât zidurile și porțile Ierusalimului să fie închise în fața duhurilor înșelătoare care se infiltrează!

Trăim azi într-o vreme de lupte serioase și intense. Forțele întunericului încearcă cu toate mijloacele să înșele Biserica în această ultimă perioadă a istoriei, s-o submineze și să-i facă mărturia fără putere. Duhul de rătăcire din mișcarea penticostalo-carismatică este pentru aceasta un instrument deosebit de eficient, mai ales pentru inducerea în eroare a tineretului. Astăzi este mai important ca oricând să rezistăm cu hotărâre, protejați de armura completă a lui Dumnezeu, să predicăm hotărâți învățătura sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu și să-i întărim pe credincioși în luptă pentru credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

5. Biserica fidelă Bibliei în dispută cu înșelările din vremea sfârșitului

Dacă cercetăm și examinăm apariția și răspândirea mișcării penticostalo-carismatice, învățăturile și practicile ei pe baza Bibliei, atunci trebuie să recunoaștem că cele mai serioase avertizări ale Sfintei Scripturi privind înșelarea din Biserică sunt pe deplin justificate. Da, trăim într-o vreme foarte serioasă, provocatoare, în care se împlinesc în toate domeniile Cuvântul profetic al lui Dumnezeu privind zilele de pe urmă, timpul sfârșitului înainte de revenirea Domnului nostru.

Acestea sunt zile de încercări și cernere, așa cum vedem în mod figurativ în profetul Daniel. De asemenea, experimentăm astăzi, ca rămășița fidelă a evreilor în viitor, o purificare în timpul sfârșitului. „*Chiar și din cei înțelepți, mulți vor cădea, ca să fie încercați, curățați și albiți, până la vremea sfârșitului, căci sfârșitul nu va fi decât la vremea hotărâtă*“ (Dan.11:35; cf. Dan.12:10). Dumnezeu permite ca falșii profeți și semnele miraculoase să aibă tot mai mulți adepți, iar forțele spirituale ale înșelării să fascineze mulți oameni și să-i ducă pe o cale greșită (2.Tes.2:9-12).

Mulți nu mai suportă învățătura sănătoasă, cuvântul despre cruce. Ei cer scamatori și predicatori flustratici, care le spun istorii frumoase (2.Tim.4:3-4), o poveste mișcătoare despre Dumnezeu prietenos cu oamenii, care acceptă totul și cu care ei pot să trăiască înainte cum vor, și în plus primesc în dar puteri și viziuni supranaturale, sănătate și succes. Toate acestea sunt garnisite cu trăiri extatice, cântări care atrag simțurile, puterea de a face minuni – o stare de bine pentru iubirea de sine și raportarea la eul propriu în care trăiește omul (2.Tim.3:1-5).

În asemenea vremuri este greu să înoți contra curentului. Se cere seriozitate, teamă de Dumnezeu, claritate în credință, o orientare simplă după Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, fără să ne facem probleme, fără compromisuri și concesiile josnice. Fără sfințenie biblică și fără să-L urmăm pe Cristos cu seriozitate nu avem puterea de a rezista vârtejului de evenimente din timpul sfârșitului. Dar fidelul nostru Domn Isus Cristos vrea să ne dea tot ce avem nevoie. El este cu aceia puțini care vor încă să-L urmeze cu fidelitate. El îi întărește și îi mângâie pe ai Săi, îi hrănește și îi călăuzește prin Cuvântul Său.

Orientarea credinței și a întregii vieți după Cuvântul etern al lui Dumnezeu, după învățătura sănătoasă a apostolilor este absolut decisivă dacă vrem să supraviețuim pe plan spiritual în aceste timpuri grele de înșelare și decădere în Biserică. Ar trebui să aspirăm să studiem temeinic Biblia și de asemenea să ne trăim viața pe cât se poate după ceea ce am cunoscut. Tocmai în fața amețirii și lipsei generale de luciditate avem nevoie de disciplină și vigilență, luciditate și ascultare. Cercetarea și transmiterea învățăturii sănătoase din epistolele apostolice ar trebui să fie un important centru de greutate pentru viața noastră spirituală personală, ca și pentru viața noastră de biserică.

Pentru Biserica lui Isus Cristos, acest timp este o provocare specială de fidelitate față de Domnul și față de Cuvântul Său. Ea poate să le arate clar drumul numai dacă se separă consecvent de influențele înșelătoare ale mișcării penticostalo-caris-

matice (2.Cor.6:14-18; Rom.16:17-18; Ti.3:10-11; 1.Tim.6:3-5) și pune în prim plan învățătura biblică sănătoasă în predicare și învățatură. Timpurile sunt grele, dar Biserica va învinge uitându-se la Domnul. El a făcut o mare promisiune micii cete de credincioși fideli din timpul sfârșitului:

„Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa“ (Ap.3:8-11).

De aceea, să prindem curaj și s-o luăm pe o cale clară, fidelă Bibliei, pe străvechea cale îngustă despre care a vorbit Domnul nostru – chiar dacă mulți alții merg pe înșelătoarea cale lată, conduși de falșii profeți și învățători, despre care ne avertizează Cuvântul. Să ne rugăm pentru acești oameni și să le depunem mărturie în iubire, pentru ca unii dintre ei să se trezească și să fie câștigați pentru calea fidelității.

„Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Isus Cristos“ (Iu.3-4).

„Voi deci, preaiubiților, știind mai dinainte aceste lucruri, păziți-vă ca nu cumva să vă lăsați târâți de rătăcirea acestor nelegiuiți și să vă pierdeți tăria, ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos. A Lui să fie slava, acum și în ziua veșniciei. Amin“ (2.Pt.3:17-18).

Anexă

Bibliografie selectivă

Aici sunt date și caracterizate pe scurt doar surse deosebit de importante și utile de informații și evaluare biblică. O bibliografie mai extinsă se află în cartea mea *Die Charismatische Bewegung im Licht der Bibel* (Mișcarea carismatică în lumina Bibliei).

- Bühne, Wolfgang: *Die Propheten kommen!*, CLV (trad. rom. *Vin profeții!*, Ed. Agape)
- Bühne, Wolfgang: *Dritte Welle... gesunder Aufbruch?* CLV, 1991
- Bühne, Wolfgang: *Spiel mit dem Feuer*, CLV, 1991 (trad. rom. *Jocul cu focul*, Ed. Agape)
- Dallmeyer, Heinrich: *Die Zungenbewegung, Ein Beitrag zu ihrer Geschichte und zur Kennzeichnung ihres Geistes*, Pflugverlag, 1989
- Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* (ed. S.M. Burgess, G.B. McGee, P.H. Alexander), Zondervan, Grand Rapids MI, a 7-a ediție 1995
- Ebertshäuser, Rudolf: *Aufbruch in ein neues Christsein? Emerging Church – Der Irrweg der postmodernen Evangelikalen*, CLKV, 2008
- Ebertshäuser, Rudolf: *Die charismatische Bewegung im Licht der Bibel*, CLV, a 3-a ediție 2003
- Ebertshäuser, Rudolf: *Fremdes Feuer im Heiligtum Gottes. Der charismatische „Lobpreis“ aus biblischer Sicht*, Betanien Verlag, a 2-a ediție 2005
- Ebertshäuser, Rudolf: *100 Jahre Pfingstbewegung: Die Berliner Erklärung ist immer noch aktuell*, Leonberg, a 2-a ediție 2010
- Fleisch, Paul: *Die Pfingstbewegung in Deutschland. Ihr Wesen und ihre Geschichte in fünfzig Jahren*.
- Haarbeck, Hermann: *Flugfeuer fremden Geistes*. Gnadauer Verlag 1986
- Holthaus, Stephan: *Die Berliner Erklärung Vorgeschichte und Zustandekommen. Text der Erklärung*. Hammerbrücke, 2006
- Holzhauser, Rudi: *Daß euch niemand verführe... Persönliche Erfahrungen mit der Charismatischem Bewegung*, Wuppertal, a 5-a ediție 1989
- Kotsch, Michael: *Die Charismatische Bewegung*, Lichtzeichen Verlag, 2008
- Liebi, Roger: *Sprachreden oder Zungenreden?* CLV, 2006
- Lucarini, Dan: *Worship bis zum Abwinken. Bekenntnisse eines ehemaligen Lobpreisleiters*. Betanien Verlag, 2002
- Mayhue, Richard: *Dein Glaube hat dich geheilt*, CLV, 1999.
- MacArthur, John: *Charismatic Chaos*, Zondervan, 1992
- McConnell, D.R.: *Ein anderes Evangelium? Eine historische und biblische Analyse der modernen Glaubensbewegung*, Hamburg, 1990
- Peters, Benedikt: *Sollte Gott etwas unmöglich sein? Zeichen und Wunder in der Bibel*. Schwengeler Verlag, 1993
- Synan, Vinson: *The Holiness-Pentecostal Movement in the United States*. Eerdmans, 1992
- Unger, Merrill F.: *New Testament Teaching on Tongues*, Kregel, a 8-a ediție 1987
- Unger, Merrill F.: *The Baptism and Gifts of the Holy Spirit*, Moody Bible Institut, Chicago, 1974
- Wagner, Rainer: *Auf der Suche nach Erweckung. Geistliche Entwicklungen verstehen – 100 Jahre Berliner Erklärung (1909-2009)*, Dillenburg, 2009
- Whitcomb, John: *Does God Want Christians to Perform Miracles Today?* Internet: <http://sermons.logos.com/submissions/30277-Are-Miraculous-Gifts-for-Today-§content=/submissions/30277>.

